Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Όγδοο)

Φωνές από το Παρελθόν

Λιζέτα Βρανά

ISBN-13: 978-1519324023 (CreateSpace)
ISBN-10: 1519324022

Περιεχόμενα

Φάση 18η: Επιστροφή Σημαίνει Ωριμότητα

Δευτέρα, 11 Μαρτίου 2013
(11/3/2013 => 1+1+3+2+1+3=11) **[Νέα Σελήνη]**

Μου πήρε πάνω από ένα μήνα έντονης πνευματικής εργασίας για να ξαναδημιουργήσω την Ουράνια Αρκάνα μου, την οποία (κακώς και ηττοπαθώς) κατέστρεψα το 2006, μετά την επέλαση των “σημείων” και της θρησκοληψίας στη ζωή μου. Πρόκειται για μια ιδιαίτερη μαντική αρκάνα, τελείως διαφορετική από τις υπόλοιπες, με αποστολή πολύ υψηλότερη από των άλλων “ταρώ”: Δεν προλέγει το μέλλον ενός συγκεκριμένου ατόμου αλλά ολόκληρης της ανθρωπότητας!

Νιώθω ότι αυτό ακριβώς είναι που πρέπει να κάνω: να ξαναρχίσω την πορεία μου από εκεί όπου είχα σταματήσει, έστω κι αν οι συνθήκες δεν είναι πλέον τόσο κατάλληλες: Δεν έχω πια το δικό μου χώρο. Τώρα ζω με τους γονείς μου, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορώ να έχω πια την απομόνωση που χρειάζομαι για να οραματίζομαι αποτελεσματικά...

Επειδή, όμως, τίποτα δεν σταματά το Σκοπό, από σήμερα και στο εξής, στη νέα σελήνη ή στην πανσέληνο, γύρω στις 11:00 τη νύχτα, απαγγέλλω την Υπέρτατη Τελετουργία και μετά ξαναθέτω σε λειτουργία τη Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα:

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Υπέρτατη Τελετουργία – Πονηρία

Θέση 2η: Perfect Heavenly Void – Το Παράδοξο
Επαλήθευση: Ήδη από το πρωί της 4ης Μαρτίου παρατηρώ τα πρώτα σημάδια: Ανοίγοντας την πίσω πόρτα του σπιτιού, βρίσκω απέξω πεταμένα έξι λεμόνια, μερικά από αυτά κομμένα ή ζουπηγμένα (ένδειξη μαγείας;). Παράλληλα, στις 13 του μήνα παρατηρώ γύρω μου τρανταχτά "σημεία": Πηγαίνω σ' ένα μαγαζί ηλεκτρονικών ειδών για ν' αγοράσω μελάνια, κοιτάζω τις οθόνες των τηλεοράσεων μόλις 4-5 φορές και τις τρεις αντικρύζω σκηνές φωτιάς. Παρόμοιες σκηνές αντικρίζω όποτε ανοίγω την τηλεόραση στο σπίτι. Την ίδια μέρα, το τηλεκοντρόλ μας χαλάει εντελώς, τρεις καινούργιες λάμπες καίγονται και μια τέταρτη καταστρέφεται με έκρηξη!

Θέση 3η: La Regina – Εξάλειψη
Επαλήθευση: 6000 νεκροί κατά τη διάρκεια πολεμικών συμπλοκών στη Συρία.Ο πιο αιματηρός μήνας τα τελευταία δυο χρόνια.

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Νερό

Θέση 5η: I, Yvonne – Obscure Enemies
Επαλήθευση: Στις 13 και 14 Μάρτη τα οράματα φωτιάς επανεμφανίζονται αναπάντεχα και με ταράζουν. Στις 15 του μήνα πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ και βλέπω εκεί ένα βιβλίο με τίτλο "Το δέντρο με τα όνειρα" (το εν λόγω κατάστημα δεν πουλάει πολλά βιβλία). Το έργο πραγ-

ματεύεται τον κόσμο των ονείρων και την τέχνη του ονειρέματος, ενώ για εξώφυλλο έχει τον πίνακα "The Nightmare", τον ίδιο ακριβώς που έχω βάλει εγώ στο χαρτί μου "Obscure Enemies". Στις 19 του μήνα, το εφιαλτικό μήνυμα "hell" έρχεται στο ύπνο μου δυο φορές μέσα σε μια νύχτα, πράγμα που με θλίβει για όλη την υπόλοιπη μέρα. Το ίδιο μεσημέρι ονειρεύομαι μια επιγραφή σε στυλ γκράφιτι που διαβάζω κάτω σ' ένα δρόμο: Ο,ΤΙ ΕΙΣΑΙ, ΑΥΤΟ ΓΙΝΕΣΑΙ (= γίνεσαι ότι είναι γραφτό από τις γενετικές σου καταβολές να γίνεις).

. . . .

Πέμπτη, 14 Μαρτίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πετώ ψηλά, έχω γλυτώσει από έναν τρομερό φυσικό κίνδυνο, μα τώρα όλη η γη από κάτω μου τρέμει με φοβερό σεισμό. Τεράστιοι πέτρινοι όγκοι μετατοπίζονται, ολόκληρες ήπειροι αλλάζουν όψη, κι εγώ σκέφτομαι ότι είναι πολύ επικίνδυνο να προσγειωθώ οπουδήποτε. Όταν ξυπνώ, δεν θυμάμαι πολλές λεπτομέρειες...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου στην Αθήνα, μέσα σ' ένα μαγαζί φωτογραφικών ειδών σε μια υπόγεια στοά. Συνομιλώ με τις δυο υπαλλήλους, μου προσφέρουν εργασία εκεί μα εγώ τους εξηγώ ότι μπορώ να δουλεύω μονάχα τα πρωινά, επειδή τα απογεύματα παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Μου θυμώνουν, διαπληκτιζόμαστε, σηκώνομαι και φεύγω. Ωστόσο, η μία απ' αυτές, μια ψηλή μελαχροινή που θυμίζει τη Νικολέτα από την Παγγαία, με ακολουθεί σε όλη τη Σταδίου, βρίζοντάς με απειλητικά. Σε κάποιο φανάρι κοντά στο Σύνταγμα περνώ απέναντι γοργά κι εκείνη με χάνει. Βιάζομαι να χαρώ, όμως τη βρίσκω να με περιμένει καθιστή λίγο πιο κάτω.

Τότε, θυμάμαι ότι εδώ κοντά υπάρχει ένα αστυνομικό τμήμα. Αμέσως αλλάζω συμπεριφορά, το παίζω φιλική και παίρνω μαζί της το δρόμο πίσω -τάχα για το μαγαζί. Της δίνω ψευδή στοιχεία για τον εαυτό μου, λέω μάλιστα ότι είπα ψέματα πως διδάσκω και ότι στην πραγματικότητα είμαι άνεργη. Ρωτώ να μάθω γι' αυτήν· μου λέει πως το φωτογραφείο τους λέγεται "Κετόνες". Στο μεταξύ, την οδηγώ με τρόπο στην υπόγεια στοά απέναντι από το Σύνταγμα, εκεί όπου βρίσκεται το αστυνομικό τμήμα. Εκείνη δεν υποψιάζεται τίποτα.

Φθάνουμε μπροστά στον πάγκο του αστυνομικού υπηρεσίας (ψηλός, ξανθός, ωραίος, με στολή) και του εξηγώ τα καθέκαστα: Ότι η τύπισσα μ' έχει πάρει από πίσω εδώ και μια ώρα τουλάχιστον, με ενοχλεί και με απειλεί συνεχώς. "Αν είναι δυνατόν!" απορεί ο αστυνομικός. Αμέσως τη συλλαμβάνει και τη δένει με χειροπέδες. Ύστερα ο άνδρας μου χαμογελά και μου λέει ότι μπορώ να φύγω. Επιτέλους! Αποχωρώ γεμάτη ανακούφιση, βγαίνω στο φως, περπατώ στη λεωφόρο μόνη, ελεύθερη και χαρούμενη...⇮

☺ Το πρωί παίζουμε ποδόσφαιρο στην αυλή μαζί με τον μικρό όταν, σε μια στιγμή, περνά απέξω ο παππούς του ο Αντώνης. Σταματά το αμάξι, κατεβαίνει και μας μιλάει για λίγο. Ύστερα μας αποχαιρετά επειδή έχει δουλειά αλλά ο Τώνης αρνείται επίμονα να του πει "γεια". Ωστόσο, μόλις μπαίνουμε μέσα, ο μικρός πέφτει κάτω γονατιστός και αρχίζει να ωδύρεται:
"Είμαι πολύ χαζό παιδί!"
"Γιατί χρυσέ μου;" τον ρωτάω.
"Γιατί έφυγε ο παππούς και δεν του είπα γεια!"
"Και γιατί δεν του είπες γεια;" αναρωτιέμαι η μάνα μου.
"Επειδή έφυγε και δεν με πήρε μαζί του!"

Λίγο αργότερα, ο μπαμπάς προσπαθεί να αλλάξει μια καμμένη λάμπα στο οφίς. Εγώ δεν το κάνω επειδή ζαλίζομαι πάνω στη στενή σκάλα. Ο Τώνης φαγώνεται να βοηθήσει, τρέχει να δώσει την καινούργια λάμπα στον πατέρα μου και λέει γλυκά: "Όταν μεγαλώσω θα τα φτιάχνω εγώ, γιατί ο παππούς δεν πρέπει να κουράζεται!"

Σάββατο, 16 Μαρτίου 2013

Το απόγευμα περνά ο Γιάννης από το σπίτι, πιάνουμε λίγη κουβέντα, παραπονιέται για τα χρέη και τις ταλαιπωρίες του, εμείς κάτι λέμε για τα λάθη που έχει κάνει ("πήγες και παντρεύτηκες από τα 22, έδωσες 55.000 ευρώ για το σκάφος κλπ") μα εκείνος, με πολύ τουπέ, έχει έτοιμη την απάντηση: "Τουλάχιστον, έχω το παιδί και μου χρυσώνει το χάπι! Και σας, τι θα ήταν η ζωή σας εδώ κάτω, αν δεν υπήρχε ο Τώνης;" *[μετάφραση: χάρη σας κάνουμε που μας κρατάτε το παιδί κάθε μέρα, όλη μέρα!"]*. Ακόμη: "Πολύ καλά έκανα και αγόρασα το σκάφος! Αν είχα ανοίξει μαγαζί, τώρα θα το είχα κλείσει και θα είχα χάσει και τα λεφτά. Ενώ τώρα μου μένει το σκάφος, που μπορώ να το πουλήσω όποτε θέλω!" *[δηλαδή, θα του ήταν αδύνατο να μην πετάξει κάπου τα 50.000 ευρώ, από τα οποία 25.000 ήταν του πατέρα μου και 10.000 δικά μου. Όσο για το αν μπορεί να πουλήσει το "κότερο", αμφιβάλλω εντόνως· μα ακόμη κι αν τα καταφέρει, δεν τον συμφέρει να (μας) το πει...]*. Αυτό είναι το κακό με τους κακούς: Δυσκολεύεσαι να πεις ποιός απ' όλους είναι ο χειρότερος! Για παράδειγμα, εκεί που λες ότι χειρότερος είναι ο Νάσος, κάτι γίνεται, κάτι λέγεται, και βλέπεις ότι χειρότερος είναι ο Γιάννης. Και αντίθετα...

Τώρα η ώρα έχει φθάσει 23:30 τη νύχτα κι έχουμε

πέσει όλοι για ύπνο όταν ξαφνικά ακούγονται δυνατές μουσικές από το διαμέρισμα του Γιάννη. *Τώρα βρήκε να βάλει το στέρεο;* αναρωτιέμαι ενοχλημένη. Περιμένω μερικά λεπτά, ύστερα με πιάνουν τα νεύρα μου, σηκώνομαι από το κρεβάτι και πάω να κάνω παράπονα στη μητέρα μου για το θόρυβο. Εκείνη παίρνει τηλέφωνο το Γιάννη, του λέει ευγενικά να το χαμηλώσει επειδή κοιμόμαστε κι εκείνος τη διαβεβαιώνει "Εντάξει γιαγιά!" Ωστόσο, γρήγορα διαπιστώνω ότι ο νεαρός έχει δυναμώσει τη μουσική αντί να την χαμηλώσει και το νταβαντούρι θα κρατήσει αμείωτο μέχρι τις 12:15 τα μεσάνυχτα...

Κυριακή, 17 Μαρτίου 2013

Ακόμη μια μέρα κρατάμε τον Αντωνάκη. Έχω ντυθεί "γόησσα" (φοράω μια μάξι κόκκινη κελεμπία με ανθεμωτά σχέδια, μια μακριά μωβ περούκα και ασημένια γυαλιά ηλίου), του διαβάζω μοντέρνα παραμύθια, παίζουμε και κουβεντιάζουμε ζωηρά. Κάποια στιγμή παίζουμε ποδόσφαιρο και ο μικρός αρχίζει να παραπονιέται ότι πονάει η κοιλιά του. Η ώρα περνάει, ο Τώνης υποφέρει, κλαίει και διπλώνεται από τον πόνο, δεν μπορεί ούτε να περπατήσει. Φοβόμαστε μήπως είναι σκωληκοειδίτιδα, οπότε ετοιμάζομαι να τον πάω στο Νοσοκομείο Παίδων. Τελικά, αυτό το αναλαμβάνει ο Θανάσης με τη Χριστίνα, η οποία διαθέτει αυτοκίνητο.

Όπως μας ενημερώνει αργότερα ο Νάσος δια τηλεφώνου, θα χρειαστεί να περιμένουν γύρω στις πέντε ώρες μέχρι να έλθει η σειρά του Τώνη. Γύρω στις 5:00 το απόγευμα μαθαίνουμε ότι ο μικρός δεν έχει τίποτα σοβαρό, μάλλον καμιά ίωση, ωστόσο θα πρέπει να περιμένουν κανένα δίωρο ακόμη για να πάρουν τα αποτελέσματα των εξετάσεων αίματος. Τότε έρχεται η

Τατιάνα, της λέμε τα καθέκαστα κι εκείνη προτείνει να ενημερώσουμε αμέσως το Γιάννη -πράγμα που ετοιμαζόμασταν να κάνουμε, έτσι κι αλλιώς.

Όταν επιστρέφει ο Γιάννης από τη δουλειά, κατά τις 6:00 το απόγευμα, μας εκφράζει αμέσως τα παράπονά του όλο φούρια και τσαμπουκά:

"Με ειδοποιήσατε πολύ αργά, κι αυτό επειδή ήλθε η Τατιάνα!"

"Περιμέναμε να μάθουμε κάποια αποτελέσματα", δικαιολογείται απολογητικά η μητέρα μου.

"Το παιδί περίμενε πέντε ώρες να έρθει η σειρά του, αν είχα πάει εγώ εκεί θα το γκρέμιζα το νοσοκομείο! Αμέσως έπρεπε να τον πάρει ο γιατρός!" συνεχίζει έξαλλος ο Γιάννης.

"Δεν κάνουν εξαιρέσεις για κανένα παιδί!" του απαντώ εγώ.

"Θα έπρεπε να φωνάξετε εδώ τον δικό μας παιδίατρο, όχι να τρέχει ο Αντώνης στων Παίδων!" *[δηλαδή, να πληρώναμε εμείς την παιδίατρο 100 ευρώ, για να μας πει τελικά να τον πάμε στο νοσοκομείο]*.

"Στο τέλος θα βρούμε κανένα μπελά που κρατάμε το μωρό!" λέει αργότερα η μάνα μου στην αδελφή μου. Αργεί αλλά καμιά φορά το πιάνει το νόημα...

Λίγο αργότερα, ξανακατεβαίνει ο Γιάννης και προσπαθεί να τα μπαλώσει: "Δεν σας είπα και τίποτα, μην το κάνετε θέμα". Τέλος πάντων, εγώ δεν λαβαίνω μέρος σε τέτοιες κουβέντες, άλλωστε ξέρω πια πολύ καλά πού έχω μπλέξει...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Κάποτε, στα παλιά παιδικά παραμύθια υπήρχε το εξής δίδαγμα: Τα "κατσικάκια-προβατάκια-γουρουνάκια" πρέπει να μην εμπιστεύονται ποτέ τους "λύκους" και να έχουν διαρκώς

τα μάτια τους ανοιχτά αν δεν θέλουν να καταλήξουν γεύμα του “λύκου” ή της “αλεπούς”.

Ωστόσο, σε πολλά σύγχρονα παραμύθια δίνεται το ακριβώς αντίθετο δίδαγμα: Αν είσαι “γουρουνάκι” και δεν θέλεις να σε φάει ο “λύκος”, πρέπει να του κάνεις συνεχώς εκδουλεύσεις και γλυψίματα. Αν, μάλιστα, είσαι αρκετά δουλικός κι ευχάριστος, μπορεί να σ' ερωτευθεί και καμιά “λυκίτσα”. Αν ο “λύκος” σε κυνηγάει, μην τρέχεις να του ξεφύγεις· δεν σε κυνηγάει για να σε φάει ο κακομοίρης αλλά για να σου κάνει πάρτι-έκπληξη! Οι “λύκοι” και τα “γουρουνάκια” μπορούν να είναι φίλοι!

Σ' ένα άλλο παραμύθι, μια αλεπού κλέβει μια κότα από ένα κοτέτσι. Οι φίλοι της τρέχουν να τη σώσουν, διασχίζοντας δάση, βουνά, λαγούμια, άγριες θάλασσες. Ωστόσο, έχουν παρεξηγήσει τις διαθέσεις της καημένης της αλεπούς, η οποία δεν σκοπεύει να φάει την κότα αλλά να την κάνει φιλενάδα της: Παίζουν μαζί, κοιμούνται μαζί αγκαλιά, κάθονται μαζί πλάι στο τζάκι! Στο τέλος, η κότα αποφασίζει να μείνει για πάντα με την αλεπού παρά να ακολουθήσει τους παλιούς φίλους της πίσω στο κοτέτσι!

Γενικότερο δίδαγμα: Να εμπιστεύεστε τυφλά τους “λύκους” και τις “αλεπούδες”, δεν είναι καθόλου επικίνδυνοι, αντίθετα μπορούν να γίνουν οι καλύτεροι φίλοι σας! Εμπιστευθείτε τους κι έννοια σας!

Παραμύθια του είδους επιτελούν μια υπόγεια πλύση των παιδικών εγκεφάλων σχετικά με την περιβόητη “θετική σκέψη” = Δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλώ για το κακό” και γίνομαι εύκολο θύμα των επιτηδείων...

Τετάρτη, 20 Μαρτίου 2013

☻ Νωρίς το πρωί πηγαίνω με τον Αντωνάκη στο ψιλικατζίδικο και του αγοράζω μπισκότα. Απαιτεί να του πάρω και δυο περιοδικά, τα οποία όμως δεν του παίρνω επειδή είναι πολύ μικρός για να διαβάσει κι επειδή δεν έχω αρκετά χρήματα μαζί μου. Σε όλο το δρόμο για το σπίτι, ο μικρός με βρίζει και με κλωτσάει ασταμάτητα. Έτσι, του κρύβω τα μπισκότα και του λέω ότι αν δεν ζητήσει συγγνώμη μπισκότα δεν θα δει ούτε με το κυάλι. Στο τέλος, και με τα χίλια ζόρια, μου ζητάει συγγνώμη.

Πέρα απ' αυτά, μου φαίνεται ότι ο μικρός έχει αρχίσει να το παρακάνει με την κλάψα στο ποδόσφαιρο: Όποτε παίζουμε και τύχει να του βάλω κανένα γκολ, πέφτει κάτω και ωδύρεται με πάθος σα να παίζει σε αρχαία τραγωδία. Αν επιμείνω, αρχίζει να στριγγλίζει διαρκώς σαν υστερικός, τρέχει καταπάνω μου να με χτυπήσει και μετά απαιτεί να στέκομαι ακίνητη στη γωνία ώστε να μπορέσει να σκοράρει.

Συνήθως γελάω με την όλη υπόθεση, νομίζω όμως ότι είναι καιρός να του κόψω το πολύ ποδόσφαιρο, εφόσον αυτό το παιγνίδι από τη φύση του εξάρει υπερβολικά τα κατώτερα ένστικτα του ανθρώπου όπως επιθετικότητα, βιαιότητα, σαδισμό, κατεργαριά αλλά και ηττοπάθεια, μαζοχισμό, γκρίνια -ανάλογα με την περίπτωση. Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή το εν λόγω παιγνίδι παίζεται με τα πόδια (άρα απασχολεί τα κατώτερα ενεργειακά chakras) και προϋποθέτει έντονη σωματική επαφή. Όση ώρα παίζουμε, το παιδί δεν διασκεδάζει πραγματικά -αντίθετα, γκρινιάζει διαρκώς, κλαίει, αγωνιά, υποφέρει. Ωστόσο, ζητάει να παίζουμε συνέχεια ποδόσφαιρο. Φαίνεται πως οι ενασχολήσεις του είδους, ακόμη κι αν δεν είναι πραγματικά διασκε-

δαστικές, προκαλούν εθισμό. Αλήθεια, έτσι ακριβώς δεν λειτουργεί και το σεξ;

Παρασκευή, 22 Μαρτίου 2013

Από σήμερα το απόγευμα ξεκινώ μαθήματα στα εγγόνια της Θεώνης, τις δίδυμες επτάχρονες Θεώνη και Μάρθα. Προς το παρόν θα τις βοηθώ στα μαθήματα του σχολείου και από Σεπτέμβρη θα αρχίσουμε αγγλικά.

Στο πρώτο μας μάθημα τα κορίτσια έχουν να μελετήσουν ένα κείμενο σχετικά με την Επανάσταση του 1821. Μόλις επιστρέφω σπίτι, στην τηλεόραση παίζεται μια διαφήμιση εφημερίδας, η οποία περιέχει έναν τόμο για την Επανάσταση του 1821. Παράξενη ***σύμπτωση***...

 Λίγο αργότερα πιάνω ενδιαφέρουσα κουβέντα με τον Αντώνη:

"Για πες μου Τώνη, ποιά είναι πιο όμορφη, εγώ ή αυτή;" τον ρωτάω, δείχνοντάς του ένα εξώφυλλο με μια σούπερ σέξι φωτομοντέλα.

"Εσύ! Αλλά και αυτή!" μου απαντά με χαμόγελο.

"Δηλαδή, εγώ θα μπορούσα να ποζάρω σαν αυτήν;"

"Ναι! Αλλά και η μαμά!" μου κάνει όλο γλύκα.

Φυσικό διπλωματικό ταλέντο;

Πέμπτη, 28 Μαρτίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ έξω στο ύπαιθρο όταν με πλησιάζει μια μελαμψή αδύνατη, μάλλον κοντή γυναίκα και μου πιάνει φιλική κουβέντα. Γρήγορα όμως αποδεικνύεται ότι θέλει να μου πάρει χρήματα, με αρκετά επιθετικό τρόπο. Εγώ θυμώνω και παίρνω πίσω τα χρήματά μου μέσα από την τσάντα της. Ωστόσο, υποψιάζομαι ότι ίσως μου έχει κλέψει περισσότερα. Μετά από σύντομο διαπληκτισμό μαζί της,

απομακρύνομαι γοργά.

Γρήγορα, όμως, μια μεγάλη μπουλντόζα έρχεται απειλητικά προς το μέρος μου και με αναγκάζει να γυρίσω πίσω. Κρύβομαι ανάμεσα στα δέντρα αλλά το τεράστιο όχημα εξακολουθεί να με πλησιάζει επικίνδυνα. Μόλις που καταφέρνω να του ξεφύγω.

Ερμηνεία: Σήμερα πηγαίνω στην τράπεζα να εισπράξω τη σύνταξη του μπαμπά. Μόλις φθάνω σπίτι, η μαμά μου ζητάει 150 ευρώ για προσωπικά της έξοδα του μήνα, δηλαδή για τους Μαρκάκηδες. Της τα δίνω, ευελπιστώντας ότι θα της φθάσουν ως το τέλος του Απρίλη. Ωστόσο, μόλις τρεις μέρες αργότερα, θα μου ζητήσει επίμονα άλλα 10 ευρώ, λέγοντάς μου ότι δεν της έχει μείνει δεκάρα. Απορώ κι εξίσταμαι:
“Προχθές δεν σου έδωσα 150 ευρώ; Πού τα ξόδεψες όλα;”
“Τα μισά τα έδωσα στο Νάσο για ν' αγοράσει κρέας και άλλα είδη διατροφής”, μου απαντά με ύφος μάρτυρα.
“Αυτά που μου λες είναι παρανοϊκά πράγματα”, διαμαρτύρομαι και αρνούμαι έντονα να της δώσω το ποσόν...

Λίγο αργότερα, καταφθάνει η αδελφή μου και μου ανακοινώνει ότι στις 2 Απρίλη θα λήξει το ετήσιο συμβόλαιό της με το γυμναστήριο και απαιτεί να της δώσω εγώ τα 140 ευρώ που απαιτούνται για να το ανανεώσει για άλλους 12 μήνες. “Χάρη σε μένα δεν γλύτωσες τόσα λεφτά από το ΤΕΒΕ;” μου κάνει. Όντως, πολύ βολικό γι' αυτήν να σκεφθεί για τη διακοπή του ΤΕΒΕ ειδικά τώρα, που πρέπει να πληρώσει για το γυμναστήριο...

Η ουσία είναι μία: Όσο γνωρίζουν ότι διαθέτω έστω 100 ευρώ στην τράπεζα, δεν θα ησυχάσουν αν δεν μου τα φάνε όλα. Από την άλλη, το να στήνω ομηρικούς καυγάδες για να αντιστέκομαι στην αφαίμαξη, μου

καταναλώνει υπερβολική ενέργεια, την οποία δεν μπορώ να σπαταλάω. Θα πράξω, λοιπόν, ως εξής:
α) Θα δώσω τα 150 ευρώ από τη σύνταξη του μπαμπά.
β) Ό,τι άλλα έξοδα απαιτούνται για το σπίτι, θα τα πληρώνω από τα έσοδα που έχω από τα μαθήματα.
γ) Στο εξής θα μεταφέρω στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο γύρω στα 200 ευρώ το μήνα κρυφά, δικαιολογώντας τα ως "έξοδα του σπιτιού". Έτσι, θά έλθει κάποια στιγμή που δεν θα μου έχει μείνει τίποτα στο λογαριασμό της Εθνικής Τράπεζας. Και ό,τι σώσουμε...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2013): Συνεχίζω τα αναλγητικά χάπια και πηγαίνω σχετικώς καλά μέχρι τις 13 του μήνα, οπότε η "συνταγή" αρχίζει να χαλάει -με πολύ ύπουλο τρόμο μάλιστα: Ξυπνώ ανάσκελα, φέρνω ασυναίσθητα το χέρι πάνω στην καρδιά κι έχω επί τόπου ένα υπνοπομπικό όραμα πυρσού. Δυο μέρες αργότερα σταματώ τα χάπια.

Τις επόμενες μέρες η κατάσταση επιδεινώνεται αισθητά, οπότε ξαναρχίζω τα χάπια στις 24 του Μάρτη. Ωστόσο, τα πράγματα πηγαίνουν ακόμη χειρότερα. Αρκετά απογοητευμένη, μετά από τέσσερις μέρες αποφασίζω να κόψω τα χάπια -μάλλον οριστικά. Πάντως, έχω διαπιστώσει ότι για κάποιο περίεργο λόγο, η παρακολούθηση DVD επιδεινώνει τα ***οράματα φωτιάς*** και το ***εφιαλτικό μήνυμα***, πολύ περισσότερο από την τηλεόραση. Το ίδιο ισχύει και τα CDs.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα 4 οράματα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες, 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση" ή "hell"), ένα όνειρο με φλόγες και 19 καθαρές νύχτες -αρκετά καλύτερα από πριν!

* * * *

Τετάρτη, 10 Απριλίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Humanity – Υγρός Θάνατος
[στο χαρτί μου απεικονίζεται ένα "ζωντανό τσουνάμι"]
Επαλήθευση: Δυο μέρες αργότερα, θα μεταδοθεί στην τηλεόραση η ταινία "Φονικό Τσουνάμι". Δεν το γνώριζα από πριν.

Θέση 2η:
Face of the Monster – Κακία – Tranquility
*Επαλήθευση: Στις 28 Απρίλη εξερευνώ στο Διαδίκτυο το θέμα "Nano implants cause nightmares". Μόλις πάω ν' ανοίξω το πρώτο site, χωρίς καμία προειδοποίηση, το κομπιούτερ μου μολύνεται από 38 ιούς! Περίεργο, δεδομένου ότι είχα εγκαταστήσει καινούργιο antivirus λίγους μήνες πριν· παράξενη **σύμπτωση**, πάντως, η προσβολή να γίνει από το συγκεκριμένο site. Η κακία του Τέρατος ξεκάθαρη...*

Θέση 3η: Θυμός – Αέρας – Detox
Επαλήθευση: Νιώθω θυμό εφόσον η δουλειά μου διακόπτεται. Αμέσως αποφασίζω να μην ανοίγω πια το Internet από το σπίτι μου (Detox), ενώ σκοπεύω να διακόψω τη σύνδεση όταν έλθει η ώρα. Στο εξής, όποτε θέλω να ερευνήσω κάτι, θα πηγαίνω σε Internet Cafe.

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Matrix – Warstorm
Επαλήθευση: Γύρω στις 22 Απρίλη, πολεμικές συγκρούσεις στη Νιγηρία αφήνουν γύρω στους 190 νεκρούς. Παράλληλα, συνεχίζονται οι συμπλοκές στη Συρία και στο Ιράκ με εκατοντάδες νεκρούς.

Θέση 5η: Υπέρτατη Τελετουργία – Painful Memories
Επαλήθευση: Από την αρχή το ήξερα, μα το έκανα: Ήταν λάθος μου να εγκαταστήσω σύνδεση Internet στο σπίτι μου κι ακόμη μεγαλύτερο λάθος ήταν να εξερευνώ απαγορευμένα θέματα (πχ εμφυτεύματα μικροτσίπ, nano-implants) στο Διαδίκτυο από το κομπιούτερ μου, εφόσον ξέρω ότι παρακολουθούμαι ανελλιπώς από ύποπτα κυκλώματα.

Θέση 6η: Perfect Heavenly Void + I, Yvonne – Typhoon
Επαλήθευση: Ανεμοστρόβιλος-μαμμούθ στην Οκλαχόμα, με 51 νεκρούς, στις 20 Μάη. "Ακραίο και σπάνιο φυσικό φαινόμενο", είπαν στην Ειδήσεις.

. . . .

Σάββατο, 13 Απριλίου 2013

Είναι πρωί, έχει έλθει η θεία Πηνελόπη για επίσκεψη και μόλις με βλέπει δεν ξέρει τι να μου προωτοαναθέσει να κάνω γι' αυτήν:
"Έχεις Internet; Θέλω να μου κοιτάξεις κάτι μετοχές, έμαθα ότι το Χρηματιστήριο ανέβηκε πρόσφατα!"
"Το Χρηματιστήριο μια μέρα ανεβαίνει και εκατό μέρες κατεβαίνει", της το κόβω.
Λίγο αργότερα, όμως, με ρωτάει πονηρά: "Θα πας στο Σκλαβενίτη; Αν πας, θέλω να μου πάρεις από εκείνο το κεφαλλονίτικο τυρί".
"Δεν πηγαίνω στο Σκλαβενίτη", της απαντώ ειλικρινά.

Αργότερα, το μεσημέρι, τηλεφωνεί και μου ζητά να πάω στη μικροβιολόγο για να πάρω κάτι απαντήσεις σε εξετάσεις αίματος που έχει κάνει.
"Η οικιακή βοηθός μου είναι εδώ αλλά δεν ξέρει να πάει", μου δικαιολογείται *[δηλαδή, η κότα δεν μπορεί να βρει το ιατρείο, εκατό μέτρα μακριά]*. Τέλος πάντων,

πηγαίνω και της φέρνω τις απαντήσεις.

Λίγο αργότερα, η θεία μου ξανατηλεφωνεί και μου ανακοινώνει ότι:
“Έχουμε φτιάξει μακαρονάδα αλλά δεν έχουμε τυρί. Μήπως μπορείς να πας να μας αγοράσεις λίγο;”
“Μόλις έφευγα για μάθημα”, της λέω.
Μα τι είναι τούτη;

Πέμπτη, 18 Απριλίου 2013

Νωρίς το πρωί με καλεί στο σπίτι της η θεία Πηνελόπη για να μου αναθέσει να της αγοράσω παξιμάδια και ψωμί. Θέλει, όμως, και κάτι άλλο, κουφό: Όταν πάω στο γιατρό Τζανετάκο για να μου γράψει φάρμακα του μπαμπά, να του πάω, λέει, κι ένα βάζο με γλυκό περγαμόντο που έχει φτιάξει η ίδια για να τον ευχαριστήσει που την πρόσεξε ιδιαίτερα όσο καιρό νοσηλευόταν πέρυσι στο νοσοκομείο του (!). Γελοιότητες, λες και βρισκόμαστε στη δεκαετία του '50. Δέχτηκα, όμως, τι να κάνω;

Ψυχική Εμπειρία: Είναι μεσημέρι, έχω αποκοιμηθεί και ονειρεύομαι, όταν ξαφνικά συνειδητοποιούμαι και αφήνομαι στον άνεμο. Για λίγη ώρα αιωρούμαι ανάσκελα, ώσπου το περιβάλλον γύρω μου σκουραίνει και καμπυλώνει σε μια μεγάλη γκρίζα σήραγγα όπου γλιστρώ πολύ γοργά, χωρίς προσπάθεια. Καταλήγω σ' ένα άλλο όνειρο, όπου βρίσκομαι σε νοσοκομείο μαζί με τον πατέρα μου. Ψάχνω να βρω χαρτί να καταγράψω την εμπειρία μα οι σελίδες που βρίσκω είναι βρεγμένες...

Ξυπνώ στις 15:30, ντύνομαι βιαστικά και τρέχω να πάω στο μάθημα που έχω με τους Πανόπουλους. Ανέλπιστα προφταίνω το λεωφορείο· μόλις κάνω να μπω μέσα, βγαίνει μια κυρία και μου δίνει το

χρησιμοποιημένο πριν από λίγα λεπτά εισητήριό της. Φθάνοντας στη στάση “Γεφυράκι”, όπου πρέπει να κατέβω, είμαι αφηρημένη και δεν έχω χτυπήσει το κουδούνι. Σκεπτόμενη ότι θα χάσω τη στάση, σηκώνομαι βιαστικά και τότε η πόρτα ανοίγει μπροστά μου χωρίς εγώ να κάνω τίποτα. Έτσι, κατεβαίνω έγκαιρα και φθάνω στο μάθημα στην ώρα μου. Τίποτα το καταπληκτικό -ωστόσο μια σπάνια αύρα τύχης για μένα...

Τετάρτη, 24 Απριλίου 2013

Συνέχεια του σήριαλ “Θανάσης”: Ο γυμναστής του τον διαβεβαίωσε, λέει, ότι είναι έτοιμος να λάβει μέρος στο πρωτάθλημα body building του Μάη. Στο εξής, όμως, θα πρέπει να γυμνάζεται τέσσερις φορές την ημέρα και να ακολουθεί μια ειδική δίαιτα σχεδόν αποκλειστικά με κρέατα. Τις δυο τελευταίες μέρες θα πρέπει να μην πιεί καθόλου νερό, για να γραμμώσει όσο το δυνατόν περισσότερο. “Κάποιοι λιποθυμάνε κατά τη διάρκεια των αγώνων”, μας εξηγεί ο Νάσος όταν του εκφράζουμε τις αμφιβολίες μας.

Τέλος πάντων, ο ανηψιός ακολουθεί την ανωτέρω απίστευτη δίαιτα μόλις για τρεις μέρες (που εμένα θα μου στοιχίχουν 50 ευρώ για ουσίες + 70 ευρώ για κρέατα), χάνει τρία κιλά μέσα σ' αυτές τις τρεις μέρες κι αρχίζει ήδη να νιώθει αδύναμος. Τα βράδια αδυνατεί να κοιμηθεί επειδή οι ενέσεις που κάνει του προκαλούν υπερδιέγερση, οπότε θεωρεί σκόπιμο να καπνίζει δυο-τρία χασισάκια αποβραδίς μήπως και τον πάρει ο ύπνος. Παράλληλα, παρουσιάζει κι ένα περίεργο γρομπούλι στο στήθος. Δηλαδή, αν συνέχιζε για όλο το μήνα, πόσα κιλά θα έχανε και πώς θα ένιωθε;

Κατακλείδα: Εντέλει, ο Master Nassos θα αναβάλει τη συμμετοχή του για τους επόμενους αγώνες, που

θα γίνουν το Νοέμβριο. Αυτό σημαίνει ότι κερδίζει έξι μήνες ακόμη δικαιολογία για να μην ψάχνει για δουλειά. Στο μεταξύ, η αδελφή μου το φυσάει και δεν κρυώνει:
“Τι έχω κάνει για να έχω τόσο προβληματικά παιδιά; Ο ένας είναι καταχρεωμένος και ο άλλος είναι ψυχάκιας. Τόσο άχρηστη μάνα ήμουν πια;”
“Μη στενοχωριέσαι”, τη συμβουλεύω. “Τέτοιοι τύποι τη βγάζουν πάντα καθαρή στο τέλος. Σκέψου ακόμη ότι υπάρχουν παιδιά λογικά, σωστά, μετρημένα, που παθαίνουν κακές αρρώστιες ή σκοτώνονται σε ατυχήματα. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Μην ανησυχείς για τους γιους σου. Τέτοιοι τύποι δεν παθαίνουν τίποτα. Για τους φρόνιμους και τους μετρημένους να φοβάσαι. Αυτοί τα παθαίνουν όλα!”

Παρασκευή, 26 Απριλίου 2013

Έχει φθάσει βράδι, όταν μας τηλεφωνεί η θεία Πηνελόπη και ζητά επειγόντως να μου μιλήσει. Αναρωτιέμαι τι θα μου φορτώσει πάλι και ακούω τα εξής απίθανα: Αύριο, που έχει λαϊκή, να πάω να της φέρω ένα κιλό πατάτες και μισό κιλό κρεμμύδια, τα οποία θα έχει αγοράσει η φίλη της η Βέρα από τον πατατά αλλά θα τα έχει αφήσει στον Αργύρη τον μπροκολά!
“Ξέρεις ποιός είναι ο Αργύρης;” με ρωτάει μουλωχτά.
“Δεν είναι αυτός που βρίσκεται απέναντι από την εκκλησία;”
“Είναι μπροστά στο σχολείο, ξέρεις, αυτός που βρίσκεται πλάι στο Χρήστο -γνωρίζεις το Χρήστο;”
“Δεν ξέρω ποιός είναι ο Χρήστος αλλά θα βρω τον Αργύρη”, τη διαβεβαιώνω.
“Ο Αργύρης, που έχει δυο χοντρές κόρες...”
“Τέλος πάντων, θα ρωτήσω και θα βρω ποιός είναι ο Αργύρης”, τη διαβεβαιώνω.

“Να σου δώσω τον αριθμό του κινητού μου, να με πάρεις τηλέφωνο αύριο να σε καθοδηγήσω;” μου κάνει. *Αν είναι δυνατόν...*
“Αλήθεια, όμως, ενάμισι κιλό πράγματα, που θα στα αγοράσει η Βέρα, δεν μπορεί να τα φέρει κιόλας, έστω μέχρι το σπίτι μου;” απορώ.
“Όχι, δεν μπορεί! Καλά, άσε, άσε...” μου απαντά βλοσυρά η Πηνελόπη.
“Εντάξει”, της κάνω ικανοποιημένη, επειδή γλύτωσα την πιο ηλίθια αγγαρεία που μου έχει τύχει ποτέ.

Από ανέκαθεν της άρεσε της θείας να έχει υπηρέτες (πάγια μέθοδος απορρόφησης ενέργειας) αλλά τώρα τελευταία το 'χει παρακάνει. Όσο πάει τρελαίνεται, μάλλον από την πολλή απληστία: Στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν της ήταν αρκετό να αγγαρέψει ένα άτομο, δηλαδή εμένα, για να πάω να της φέρω τα χαζοζαρζαβατικά της, ήθελε να αγγαρέψει τρία άτομα: Τη Βέρα, εμένα, και τον Αργύρη!

Κατακλείδα: Την επομένη το πρωί, βλέπω τη Βέρα να πηγαινοέρχεται τρεις-τέσσερις φορές στη λαϊκή αγορά, κουβαλώντας κυρίως παραγγελίες της Πηνελόπης...

Σάββατο, 27 Απριλίου 2013

Διαυγές Όνειρο: Κάθομαι ήσυχα και συλλογίζομαι ότι δεν μπορώ να βιώσω τη μακαριότητα επειδή *όλα εισβάλλουν στο πνεύμα μου. Αν, όμως, κλείσω το πνεύμα μου;* Κλείνω τα μάτια, χαλαρώνω επί τόπου και αμέσως αρχίζω να πετώ ανάλαφρα, γυρισμένη ανάσκελα. Τότε, ένας άνδρας πέφτει ξαφνικά από τον ουρανό επάνω μου. Είναι αδύνατο να τον αγνοήσω, καθώς είναι εμφανίσιμος και αρχίζει να μου μιλά ερωτικά, παραπλανητικά. Τον χαϊδεύω τρυφερά, εκείνος όμως μικραίνει

σιγά-σιγά, ώσπου γίνεται παιδί. Τον παρατώ και φεύγω, συνεχίζω την πτήση μου, ώσπου καταφθάνουν διάφοροι κοντά μου, άνδρες και γυναίκες που με ενοχλούν, με απασχολούν, μου μιλούν και μ' εμποδίζουν να προχωρήσω. Καθώς φθάνω στην οδό Νηρηίδων, επιχειρώ να υψωθώ και πάλι, μα ένας άνδρας έρχεται δίπλα μου και με σταματά. *Ερμηνεία: Κρυφοί εχθροί ανακόπτουν την πορεία μου. Τα συνηθισμένα...*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2013): Την 1η του μηνός με πιάνει γερό συνάχι που με ταράζει για καμιά βδομάδα. Ως αποτέλεσμα, τις επόμενες νύχτες μου έρχονται αρκετές σχηματοποιημένες παραισθήσεις φωτιάς -ωστόσο τίποτα το ανησυχητικό. Λοιπόν, το έχω παρατηρήσει: Όποτε πάω να πετύχω μια βελτίωση, καπάκι μου έρχεται άσχημο συνάχι, το οποίο φυσικά επιδεινώνει την κατάσταση. Η ακατάσχετη καταρροή μπλοκάρει τη σκέψη μου, ενισχύει τις υπναγωγικές παραισθήσεις και μου κάμπτει το ηθικό...

Έτσι, κατά το πρώτο δεκαήμερο του μήνα έχω αρκετά υπναγωγικά επεισόδια, που με γεμίζουν απογοήτευση και μαύρες σκέψεις: *Αυτοί που ανέκαθεν περίμενα να έλθουν από το διάστημα, δεν ήλθαν. Έπρεπε να έχουν φθάσει γύρω στο έτος 2000-1 και να επικοινωνήσουν μαζί μου, ώστε να ξέρω κι εγώ που βρίσκομαι πια. Εφόσον δεν ήλθαν όταν έπρεπε, θα ήταν καλύτερα να πέθαινα τότε, γύρω στο 2001. Όμως, ούτε αυτό συνέβη. Συνεχίζω να ζω εδώ, φυλακισμένη σ' αυτό τον απαίσιο εχθρικό κόσμο, όπου οι κλοιοί σφίγγουν όλο και πιο ασφυκτικά γύρω μου και πιέζομαι φοβερά από παντού. Ως αποτέλεσμα, κάνω σοβαρά λάθη: Πράγματα που έπρεπε να γίνουν στη ζωή μου δεν έγιναν, ενώ πράγματα που δεν θα 'πρεπε ούτε καν να διαννοούμαι, αποτελούν*

πλέον μια καθημερινή, φρικτή πραγματικότητα για μένα...

Τη νύχτα της 9ης Απριλίου έρχεται έντονα στη μνήμη μου εκείνο το περίεργο γεγονός, κατά τη διάρκεια της πρώτης επίσκεψής μου στον Kusba (25 Φεβρ. 2009): Σε ανύποπτο χρόνο, ο μαύρος μάγος πήρε ένα κομμάτι βαμβάκι (ή πανί;) και με αυτό έτριψε όλο το σβέρκο μου. Ως τώρα δεν είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή τη χειρονομία του, ούτε καν μου είχε περάσει από το νου ότι με αυτό τον τρόπο ίσως να τοποθέτησε κάτι πάνω στο σβέρκο μου, ένα μικροσκοπικό εμφύτευμα, ας πούμε, το οποίο ύστερα απορροφήθηκε από το δέρμα μου...

Τότε, ξαναθυμάμαι το βιομαγνητικό μενταγιόν και το φοράω με το μεταλλικό μέρος να ακουμπάει στο σβέρκο μου. Σχεδόν αμέσως διαπιστώνω κατάπληκτη ότι οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς εμφανίζονται εντονότατες σαν πυρκαγιά! Ξεφορτώνομαι αμέσως το μενταγιόν και αναζητώ έναν μαγνήτη νεοδυμίου, τον οποίο αποφασίζω να στερεώσω πίσω στο σβέρκο μου με ταινία Hansaplast. Μάλιστα, τον αφήνω εκεί για 36 ώρες περίπου, μήπως κι έτσι απενεργοποιηθεί το όποιο εμφύτευμα -όπως διάβασα σε ένα σχετικό site.

Στις μέρες που ακολουθούν, παρατηρώ μια αναπάντεχη μείωση των φαινομένων, όχι όμως εξαφάνιση. Παρατηρώ, πάντως, ότι σχηματοποιημένες φλόγες μου έρχονται τώρα σε συγκεκριμένες ώρες: Κανένα μισάωρο αφού πέσω στο κρεβάτι και, κυρίως, νωρίς το πρωί κατά τις 8:00.

Από τις 21 Απριλίου τοποθετώ καταργώ τον μαγνήτη και τοποθετώ διπλή στρώση αλουμινόχαρτου στο σβέρκο, στερεωμένο με κολλητική ταινία. Τις επόμενες μέρες δοκιμάζω διάφορες διαστάσεις και θέσεις, καταλήγω όμως στα 12x5,5 εκ διπλής στρώσης

αλουμινόχαρτου στο σβέρκο, πάνω από τον αυχένα. Παρατηρώ θεαματική βελτίωση της κατάστασης, μα όχι παντελή εξάλειψη των υπναγωγιών.

Από τις 26 Απριλίου εξερευνώ το Internet σχετικά με το θέμα των εμφυτευμάτων. Βρίσκω ορισμένες αναφορές στην ύπαρξή τους και την ύπουλη διοχέτευσή τους στον πληθυσμό, ωστόσο τίποτα σπουδαίο για την αντιμετώπισή τους. *Βέβαια, αν υπήρχε τρόπος να απενεργοποιηθούν, δεν θα τα κατασκεύαζαν εξαρχής*.

Το μοναδικό προϊόν που υπόσχεται κάποια προστασία είναι ένας καθαριστής ακτινοβολιών (μενταγιόν), σε τιμές που κυμαίνονται από 90 ευρώ (ατομικό) έως 400 ευρώ (δωματίου). Δεν μου πολυγεμίζει το μάτι, είναι και ακριβό. Τέλος πάντων, αυτός ο μήνας κινήθηκε περίπου όπως ο προηγούμενος αλλά οι καθαρές νύχτες ήταν πολύ λιγότερες -μόλις δεκατρείς...

Η Οικογένεια Παραβλάπτει...

Μεγάλη Πέμπτη, 2 Μαΐου 2013

Είμαι πια μεγάλη κοπέλα, οπότε δεν έχω ψευδαισθήσεις σχετικά με το αληθινό νόημα των εορτών, ειδικά αυτή του Πάσχα: Πρόκειται για εποχή τεραστίων περιττών εξόδων και άχρηστων ταλαιπωριών, απ' όπου κερδισμένοι βγαίνουν μονάχα οι μαγαζάτορες. Βέβαια, οι πολλοί ούτε που μπορούν να υποψιαστούν αυτή την πραγματικότητα· απλώς τρέχουν σαν τους τρελούς για να ετοιμαστούν για το Πάσχα, σπαταλώντας απίστευτα χρηματικά ποσά και μπαίνοντας σε απίθανες ταλαιπωρίες προκειμένου να εξασφαλίσουν ό,τι νομίζουν ότι χρειάζεται (δηλαδή τα πάντα) για τις συγκεκριμένες οικογενειακές συγκεντρώσεις.

Έτσι, λοιπόν, τρέχω κι εγώ σαν το Βέγγο όλη μέρα σήμερα και ξοδεύω σαν παλαβή, επειδή η “οικογένεια”, με αρχισυντονίστρια τη μητέρα μου, απαιτεί να μη λείπει απολύτως τίποτα από το σπίτι αυτές τις μέρες – παρά τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, τα χαράτσια που συνεχώς διογκώνονται, και την αφραγκία μας που επελαύνει. Μέχρι το βράδι, τα πόδια μου έχουν πονέσει μα οι απαιτήσεις της “οικογένειας” δεν έχουν τελειωμό. Μόλις φέρω ένα πράγμα, η μητέρα μου με στέλνει ν' αγοράσω άλλα δέκα. Μονάχα για κρέατα έχουμε ξοδέψει γύρω στα εκατό ευρώ.

Πάντως, τόσα χρόνια αδυνατώ να καταλάβω ένα πράγμα: Πώς γίνεται να είμαστε πάντοτε εμείς, δηλαδή εγώ και οι γονείς μου, υποχρεωμένοι να παρέχουμε τα πάντα στους πάντες; Κατά την περίοδο των γιορτών του

Πάσχα, για παράδειγμα, εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει κάθε φορά να προμηθεύουμε όλα τα τρόφιμα *και* τα κρέατα *και* τα κόκκινα αυγά *και* τις λαμπάδες *και* τα τσουρέκια *και* τα σοκολατένια αυγά *και* να φτιάχνουμε κουλούρια για όλους -μονάχα αυτό το τελευταίο θεωρώ ότι αξίζει τον κόπο.

Γενικότερα, εγώ και οι γονείς μου είμαστε πάντα εκείνοι που πρέπει να προσφέρουμε τα πάντα στους Μαρκάκηδες: *και* χρήμα *και* υπηρεσίες *και* υποστήριξη *και* ενέργεια *και* χρόνο κλπ, κλπ, κλπ. Τα πράγματα έρχονται πάντα έτσι, ώστε οι άλλοι να μην είναι ποτέ υποχρεωμένοι να μας προσφέρουν το παραμικρό. Φυσικά, είναι μάταιο να προσπαθώ να εξηγήσω στους γονείς μου το παράλογο της υπόθεσης. Απλά, στο εξής θα προσπαθώ να μην είμαι τόσο ευσυνείδητη. Δεν πρόκειται να μου πει κανείς “μπράβο”, ούτε να μου δώσει παράσημο...

Μεγάλη Παρασκευή, 3 Μαΐου 2013

Είναι η δεύτερη φορά μέσα σε μια βδομάδα που η Χριστίνα εγκαταλείπει τη “συζυγική στέγη” εντελώς απροειδοποίητα, την ώρα που ο Θανάσης βρίσκεται στο γυμναστήριο. Την προηγούμενη φορά επέστρεψε μετά από μια μέρα, τώρα όμως έχει πάει από χθες το πρωί στους γονείς της στη Λάρισα, απ' όπου αναμένεται να επιστρέψει μετά το Πάσχα. Χθες το απόγευμα που του τηλεφώνησε να τον ενημερώσει, ο Θάνος έγινε έξω φρενών και άρχισε να ουρλιάζει και να χτυπιέται για ώρα πολλή, αντηχώντας σε όλη τη γειτονιά.

Σήμερα το πρωί ο Θανάσης πάλι ωρύεται, χτυπιέται και τα σπάει όλα επάνω, ενώ η μάνα και ο αδελφός του προσπαθούν να τον κατευνάσουν. Στο τέλος, ο Γιάννης τον αφήνει και φεύγει τρομαγμένος.

Ωστόσο, μετά από καμιά ώρα ακούμε το Θάνο να χαζογελάει στο μπαλκόνι μαζί με το Γιάννη, σα να μην τρέχει τίποτα.
“Πώς είναι δυνατόν, κάποιος που ούρλιαζε, έκλαιγε και έσπαγε όλα τα πράγματα πριν από λίγο, τώρα να χασκογελάει έτσι;” απορεί η αδελφή μου.
“Αυτό λέγεται μανιοκατάθλιψη”, της εξηγώ και συνεχίζω: “Πάντως, δεν χρειάζεται να ανησυχείς τόσο πολύ: Μόλις επιστρέψει η Χριστίνα, όλα θα είναι ξανά μέλιγάλα, θα δεις!”
“Μα είναι δυνατόν;” αμφισβητεί η αδελφή μου.

Στο μεταξύ, η μητέρα μου είναι πυρ και μανία με τη Χριστίνα, που κατά τη γνώμη της φταίει εξολοκλήρου για την κατάσταση. Και μένα, πάντως, σα βλαμμένη μου φαίνεται. Άλλωστε, ποιά σοβαρή γυναίκα στα συγκαλά της θα ανεχόταν τις καθημερινές υστερίες του Θανάση; “Μα να μη μπορεί να μπει κανένας σωστός άνθρωπος εδώ μέσα;” καταλήγει η μαμά με πικρία. “Πρώτα ήλθε ο Αντώνης, μετά ήλθε η Μαρίνα, τώρα η Χριστίνα...”

Η ουσία είναι ότι εγώ και οι γονείς μου είμαστε διαρκώς υποχρεωμένοι να υπηρετούμε πρόσωπα που δεν το αξίζουν. “Το τραβάει το αίμα μας”, όπως λέει και η μάνα μου. Κατά τη γνώμη μου, η αδελφή μου λειτουργεί ως οργανική πύλη απ' όπου εισχωρούν στην οικογένειά μας διάφορα ερπετοειδή υβρίδια, παρασιτικά όντα που κυριολεκτικά μας πίνουν το αίμα: Αρχικά ήλθε ο Αντώνης (αχαΐρευτος), ύστερα τα ανήψια (ζημιογόνα, απαιτητικά, ενοχλητικά όντα), ύστερα η Μαρίνα (μουλωχτό δρακάκι, το παίζει “Χουρρέμ” και ονειρεύεται να καρπωθεί στο μέλλον ολόκληρο το “παλάτι” – μόνο που εδώ δεν είναι το Τοπ Καπί και η κυρία δεν το 'χει πάρει χαμπάρι ακόμη). Όσο για τη Χριστίνα (χαζοβιόλα

μαζόχα), κατά βάθος θέλει να απαλλαγεί από το Θάνο· κάθε τόσο του το σκάει, όμως μετά από δυο-τρεις μέρες της λείπει το βάρβαρο σεξ του κι επιστρέφει πίσω σαν βρεγμένη γάτα.

Αλήθεια, τώρα, ποιός σοβαρός άνθρωπος, με σώας τας φρένας, θα έμπαινε ποτέ εδώ μέσα; Μονάχα τα βουνά από παλιατσαρίες να 'βλεπε στην αυλή, θα το 'βαζε στα πόδια. Αν, μάλιστα, άρχιζε να υποψιάζεται τι περίπου γίνεται με μας, θα εξαφανιζόταν άρον άρον, προς άγνωστη κατεύθυνση...

Μεγάλο Σάββατο, 4 Μαΐου 2013

☺ Λόγω του μπαμπά που δεν μπορεί πια να ξενυχτάει, απόψε στρώνουμε το αναστάσιμο τραπέζι κατά τις δέκα το βράδι. Η ώρα περνά ευχάριστα, χωρίς να εξουθενωθούμε από τα παραδοσιακά χαζοτρεχάματα στην εκκλησία και το ανούσιο αναστάσιμο ξενύχτι. Ο Αντωνάκης κάθεται στην αγκαλιά του μπαμπά του, όλο χαδάκια και φιλάκια:

“Πόσο μου αρέσει τώρα, που είσαστε όλοι ήρεμοι και ήσυχοι και δεν κάνετε φασαρία!” λέει γλυκά.

“Το παιδί αυτό μου μοιάζει, του αρέσει η ηρεμία και η ησυχία”, εξηγώ στο Γιάννη, που συνοφρυώνεται αμέσως.

“Ο γιος μου θα γίνει χορευταράς!” δηλώνει σοβαρά.

Όταν σημαίνει το Χριστός Ανέστη, περιμένουμε να δούμε κανένα γείτονα να επιστρέφει με το Άγιο Φως για να το πάρουμε κι εμείς. Ύστερα τσουγκρίζουμε και τα κόκκινα αυγά, όμορφα κι ωραία. Φέτος ευχαριστηθήκαμε την Ανάσταση περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, που τρέχαμε ως αλλοπαρμένοι να ακολουθήσουμε το κοπάδι.

Παραδόξως, αυτή τη χρονιά κανείς μας δεν

θέλησε να πάει στην εκκλησία τη Μεγάλη Εβδομάδα, ούτε στον Επιτάφιο, ούτε στην Ανάσταση. Ευτυχώς, γιατί έχω βαρεθεί πια όλη αυτή τη γελοιότητα με τα κεριά, τους Επιταφίους, τα χαζοπροσκυνήματα, τις σκυλοβαρετές ορθοστασίες στην Εκκλησία, τα εκκωφα-ντικά βαρελότα και όλα τα συναφή. Θεωρώ ότι είμαι πια αρκετά μεγάλη και σοφή, ώστε να μην λαβαίνω μέρος σε τέτοια πιθηκίσια παιγνίδια...

Τρίτη, 7 Μαΐου 2013

Η Χριστίνα επέστρεψε τελικά από χθες σα να μην τρέχει τίποτα -όπως ακριβώς περίμενα. Ο Θάνος, από τη μεριά του, δηλώνει πως την κρατάει ακόμη επειδή του πλένει, του μαγειρεύει, του κάνει όλες τις δουλειές και τα σεξουαλικά βίτσια αλλά μόλις βρει κάποια καλύτερη (δηλαδή πιο κορόιδο) θα την παρατήσει επί τόπου. *Μάλιστα: "Ανώτερο" συναίσθημα ο έρωτας...*

Αργά το απομεσήμερο, ενώ είμαι ξαπλωμένη, πλακώνει ο Θανάσης και απαιτεί από τη μάνα μου να του φτιάξει ιδιαίτερο φαγητό. Σε μια στιγμή, της λέει με φωνή βροντερή: "Εγώ δεν χρωστάω σε κανέναν, οι άλλοι μου χρωστάνε πάντα και τα πράγματα που έχω εγώ στο σπίτι μου μ' αρέσει να τα γαμάω!". *Πού να 'βγαζε και χρήματα και να έδινε και κανένα φράγκο στην οικογένεια...*

☺ Το απόγευμα μας φέρνουν τον Αντωνάκη. Με πλησιάζει όλο χαμόγελα, με αποκαλεί "Νονίτσα!" και θέλει "να παίξουμε μπάλα!". Του λέω ότι πρώτα πρέπει να κάνω κάποιες δουλειές του σπιτιού, εκείνος όμως επιμένει: "Με πληηηηζ! Να τις κάνει η γιαγιά!". Με ακολουθεί ως την τουαλέτα, μπαίνει μέσα μαζί μου και με φωνάζει "Ζουζούνι!", πάντα με τη μπάλα στα χέρια. Ύστερα τρέχει και μου φέρνει τα κλειστά παπούτσια

που φοράω όταν παίζουμε ποδόσφαιρο. Μου βγάζει τις παντόφλες και τις πηγαίνει χαρωπά στο δωμάτιό μου. Κατόπιν μου φέρνει τα παλιά μου γυαλιά, τα οποία προτιμώ όταν παίζουμε ποδόσφαιρο. Του δίνω τα καινούργια μου γυαλιά και τα αφήνει πάνω στο τραπέζι.

Βγαίνουμε στην αυλή και αρχίζουμε το παιγνίδι. Ο μικρός είναι όλο χαρές και γέλια. Δεν σπαράζει πλέον όποτε σκοράρω. Το πολύ-πολύ να μου πει ότι "είμαστε ξανά 0-0".

"Πάλι μου έβαλες γκολ!" του κάνω σε μια στιγμή.

"Αληθώς ο Κύριος!" μου απαντά γελαστά.

"Πάλι έριξες τη μπάλα έξω στο δρόμο!" του λέω λίγο αργότερα.

"Αληθώς ο Κύριος!" μου ξαναλέει.

Τετάρτη, 8 Μαΐου 2013

Χθες το πρωί, επιστρέφοντας από τα μαθήματα, βρήκα στο δρόμο μια ογκώδη παιδική κουζίνα, παλιά και σκονισμένη. Σκέφθηκα ότι θα πήγαινε ωραία στην εσοχή του οφίς μα δεν την πήρα επειδή ήταν πολύ βαριά και μου φάνηκε πως θα ήθελε αρκετό πλύσιμο. Μου έμεινε, όμως, το απωθημένο.

Πηγαίνοντας μια πρωινή βόλτα σήμερα, βρήκα μέσα σε μια μεγάλη σακούλα δυο κοριτσίστικες κονσόλες, και οι δυο σε άριστη κατάσταση. Τις πήρα και τις έφερα στο σπίτι, όπου στόλισα τη μία στο οφίς και την άλλη στο δωμάτιό μου. Είναι και οι δυο καινούργιες και πολύ όμορφες -δεν χρειάστηκαν ούτε ξεσκόνισμα. *Ηθικόν δίδαγμα: Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Αν δεν σου έλθει από τη μία μεριά, θα σου έλθει από την άλλη.*

Τώρα είναι βράδι, έχω βγει για βόλτα και διασχίζω την οδό Προποντίδος όταν μια ασημένια

Mercedes με πλησιάζει από πίσω. Στέκεται δίπλα μου για δυο δευτερόλεπτα και τότε ακριβώς ο νεαρός οδηγός βάζει δυνατή ωραία μουσική. *Ποιός να 'ναι τώρα αυτός; Τον ξέρω άραγε;* αναρωτιέμαι και τότε το αμάξι ξεκινά και φεύγει. Παρατηρώ, μόνο, τον αριθμό κυκλοφορίας του: 1301 = ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ. Απλή ***σύμπτωση****;*
Ή μήπως κάποιοι προσπαθούν να μου δείξουν ότι γνωρίζουν ανά πάσα στιγμή πού βρίσκομαι;

Σάββατο, 18 Μαΐου 2013

Αργά το βράδι μου τηλεφωνεί η αδελφή μου και μου ζητάει να πάω σπίτι της για να μιλήσουμε. Ακόμη μια φορά, θέλει να μου εξομολογηθεί πόσο απελπισμένη είναι με τα παιδιά της και τα χρέη τους. Έχουν ζητήσει διακανονισμό για τα 5000 ευρώ που χρωστάει ο Γιάννης στην τράπεζα, η οποία τους πρότεινε να πληρώνουν 65 ευρώ το μήνα για τα επόμενα 15 χρόνια (σύνολο 11.700 ευρώ). Στο μεταξύ, ο Γιάννης δεν θέλει ν' ακούσει για διακανονισμούς, το παίζει κουλ, αρνείται να υπογράψει τη νέα συμφωνία και ελπίζει ότι κάποια στιγμή η τράπεζα θα του χαρίσει τα χρέη!

“Τι θα γίνει; Εφόσον εγώ υπέγραψα ως εγγυήτρια του Γιάννη, θα έλθει η ώρα που η τράπεζα θα κατασχέσει το δικό μου σπίτι, επειδή ο Γιάννης δεν έχει τίποτα γραμμένο στο όνομά του! Το σπίτι που μένει είναι στο όνομα της Εθνικής Τράπεζας! Δεν βλέπω καμία λύση και μ' έχει πιάσει κατάθλιψη! Εδώ και μήνες δεν γελάει το χειλάκι μου!”, λέει και ξαναλέει η Αλίκη με περίλυπο ύφος, κάνοντάς με να υποψιάζομαι ότι θέλει να της δώσω τα τελευταία 4000 ευρώ που μου μένουν στο λογαριασμό της Εθνικής. Κάνω το μαλάκα, βέβαια. Κι εκείνη, από την πολύ θλίψη, κατά τις 22:30 ξεκινάει να πάει σε παμπ μαζί με τη φίλη της τη Τζούλη...

Σαφώς, δεν σκοπεύω να πληρώσω εγώ το εν λόγω δάνειο. Εξήγησα στην αδελφή μου ότι “αν δώσω τα τελευταία 4000 ευρώ που έχω, τι θα γίνει αν ο μπαμπάς χρειαστεί κανένα νοσοκομείο;”.

Άλλωστε, οι Μαρκάκηδες μας τρώνε ήδη πάρα πολλά λεφτά: Πριν τρία χρόνια έδωσα 10.000 ευρώ στο Γιάννη για ν' αγοράσει το περιβόητο σκάφος του, ενώ κάθε μήνα τα 3/4 της σύνταξης του πατέρα μου πηγαίνουν σε λογαριασμούς και έξοδα των βασιλόπουλων. Πόσα παραπάνω πρέπει να πληρώνουμε πια, για να μείνουν ικανοποιημένοι;

Το πιο απίστευτο, πάντως, είναι ότι μόλις πριν δυο χρόνια τα ανήψια μου σκορπούσαν αφειδώς το χρήμα, αγοράζοντας οτιδήποτε τους γυάλιζε όσο ακριβό κι αν ήταν: πολυάριθμα και πανάκριβα gadgets, μοτοσυκλέτες, ταξίδια στο εξωτερικό, κλπ. Τι έχει αλλάξει τώρα; Ίσως να έχουν χάσει κάποια προστασία που διέθεταν τότε· ή παίζουν πολύ καλό θέατρο...

Κατακλείδα: Εντέλει, η σούπερ καταφερτζού αδελφή μου θα πετύχει ειδική συμφωνία: Θα δώσει τα λεφτά “ντούκου” και η τράπεζα θα της κάνει έκπτωση 1000 ευρώ, δηλαδή θα πρέπει να πληρώσει 4000 ευρώ συνολικά μέχρι τα μέσα Ιουνίου. Αξιοσημείωτη επιτυχία, δεδομένου ότι το ποσό των 4900 ευρώ ήταν πια απαιτητό. “Εγώ αυτό το πράγμα δεν το έχω ξαναδεί”, απόρησε και η αρμόδια υπάλληλος της τράπεζας.

Η Αλίκη θα δανειστεί όλα τα χρήματα από την Αθηνά, μια όχι τόσο στενή της φίλη, η οποία μόλις άκουσε για το ληξιπρόθεσμο χρέος της αδελφής μου αμέσως προθυμοποιήθηκε η ίδια να δώσει 4000 από τα 10.000 ευρώ που έχει μαζέψει από οικονομίες χρόνων. Έτσι, το πρωί της 6ης Ιουνίου, θα παρατήσει τη δουλειά της στον Πειραιά και θα κουβαληθεί στην Άνω Γλυφάδα

μαζί με την αδελφή μου, για να πληρώσουν το δάνειο. Η Αλίκη θα της τα επιστρέφει λίγα-λίγα, με το πάσο της, λέει. *Πολύ καλές φιλενάδες έχει η Αλίκη, που δίνουν τέσσερα χιλιάρικα ατάκα κι επιτόπου για να πληρώσουν τα δικά της χρέη. Σε άκρα αντίθεση με τις δικές μου, οι οποίες ατάκα κι επιτόπου μου βγάζουν τα μάτια. Ευτυχώς, τις ξεφορτώθηκα όλες...*

Τρίτη, 21 Μαΐου 2013

Εδώ κι έξι μήνες περίπου, δηλαδή από την ημέρα ακριβώς που ο μπαμπάς έβαλε το βηματοδότη, παρουσιάζει σταδιακή διανοητική κατάπτωση: Δεν θυμάται τι έκανε πριν από πέντε λεπτά, ρωτάει δέκα φορές το ιδιο πράγμα, τον έχει πιάσει απάθεια και κατάθλιψη, με δυσκολία σηκώνεται από το κρεβάτι κάθε πρωί κατά τις 12:00, και από την ώρα που θα σηκωθεί θέλει να τρώει διαρκώς, ιδίως γλυκά!

Σήμερα τον πήγα σε νευρολόγο, ο οποίος του έκανε προφορικό τεστ: Τον έβαλε να προφέρει πολλές φορές τις λέξεις "τσιγάρο, λουλούδι, πόρτα". Ύστερα του έκανε διάφορες ερωτήσεις για τη ζωή του και διαπίστωσε ότι ο μπαμπάς θυμάται τα παλιά γεγονότα μα όχι τα πρόσφατα, ούτε καν τα πιο απλά.

"Εκείνες τις λέξεις που είπαμε στην αρχή τις θυμάσαι;" τον ρώτησε ο γιατρός αργότερα.

"Λέξεις; Ποιές λέξεις;"

"Δεν θυμάσαι ούτε μία;"

"Δεν θυμάμαι..."

"Τι μέρα έχουμε σήμερα, ξέρεις;"

"Ξέρω γω; Δευτέρα; Τρίτη;"

"Πόσες του μηνός;"

"...."

"Τι γιορτή είναι σήμερα;"

“Τι γιορτή... Πού να ξέρω...”
“Εγώ τι γιατρός είμαι, ξέρεις;”
“Ξέρω γω; Παθολόγος;”
“Παθολόγος; Όχι, γυναικολόγος είμαι! Γιατί σ' έφερε η κόρη σου σε γυναικολόγο;” αστειεύτηκε ο γιατρός.
“Ξέρω γω; Ίσως να χρειάζομαι και γυναικολόγο”, αστειεύτηκε ο μπαμπάς.
“Μάλλον θα εξετάσω την κόρη σου! Μαντάρα τα 'κανες κυρ Θανάση!” κατέληξε ο νευρολόγος. Στη συνέχεια του έγραψε ένα χάπι για Alzheimer...

Παρασκευή, 24 Μαΐου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Καθώς περπατώ στην οδό Όλγας, κάποιος περαστικός μου πετάει προκλητικά τη λέξη “κόλαση”. “Εγώ είμαι ο παράδεισος”, του απαντώ ψύχραιμα και αμέσως μετά, κάποιος άλλος προφέρει τη λέξη “heaven”.

Ύστερα βρίσκομαι αλλού: Γυρεύω διέξοδο μέσα από ένα ζοφερό κτήριο, τη βρίσκω γρήγορα, βγαίνω έξω. Σύντομα περνώ μπροστά από μια γαλάζια λιμνούλα περικυκλωμένη από πυκνές πρασινάδες, όπου πλέει ήρεμα μια χρυσοποίκιλτη βάρκα σε σχήμα κύκνου. Μπαίνω μέσα, χαλαρώνω, απολαμβάνω την ησυχία και την ομορφιά του φυσικού περιβάλλοντος. Απέναντί μου αντικρύζω λόφους εντελώς καλυμμένους με κίτρινα και ροζ τριαντάφυλλα...۩

Η γυναίκα του Γιάννη απέκτησε σήμερα δικό της αυτοκίνητο: είναι μικρό, μεταχειρισμένο, χρώματος μπλε, συμπαθητικό, τετράπορτο, στην τιμή των 1500 ευρώ. *Καθόλου άσχημα για κάποιους που χρωστούν τα μαλλιοκέφαλά τους σε τράπεζες και εφορία...* Δεδομένου, πάντως, ότι η Μαρίνα το θέλει για να πηγαίνει καθημερινά στη δουλειά της, κοντά στο Φλοίσβο,

υπολογίζω ότι το αμάξι θα της στοιχίζει γύρω στα 300 ευρώ το μήνα (βενζίνες, ασφάλειες, βλάβες, τσουγκρίσματα και τα συναφή). Δηλαδή, η κυρία βγάζει γύρω στα 700 ευρώ μηνιαίως, από τα οποία τα 300 θα πηγαίνουν στο όχημα. Τυπική ανθρώπινη λογική: *Δουλεύω σκληρά για να αγοράσω αμάξι, το οποίο θα μου στοιχίζει κάθε μήνα το μισό μου μισθό, για να πηγαίνω στη δουλειά.*

Στο μεταξύ, ακόμη μια φορά ο Νάσος και η Χριστίνα έχουν χωρίσει, για λόγο μάλλον ανόητο. Τη Δευτέρα καυγάδισαν άγρια και η Χριστίνα του φώναξε: “Σε μισώ όσο δεν έχω μισήσει κανέναν στη ζωή μου! Αν είχα τη δύναμη, θα σε σκότωνα!”
Ο Θανάσης έτρεξε κι έφερε ένα μαχαίρι από την κουζίνα, της το έβαλε στο χέρι, το ακούμπησε πάνω στην κοιλιά του και της είπε: “Εμπρός, λοιπόν, σκότωσέ με!” *Μελόδραμα του τύπου “Στέλλα, κρατάω μαχαίρι!”*

Ύστερα απ' αυτό, η κοπέλα έφυγε από το σπίτι, χωρίς καν να πάρει τα πράγματά της. Όμως, μέσα στο αυτοκίνητό της έχουν μείνει το κινητό, η ταυτότητα και το πορτοφόλι του Νάσου, ενώ το δικό της κινητό βρίσκεται στο σπίτι του. Ο ανηψιός μου, πιο ψύχραιμος από άλλες φορές, προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί της για να δει τι θα γίνει με τα πράγματα, όμως εκείνη δεν απαντά καθόλου -παραείναι βλαμμένη η γυναίκα. Ο Θανάσης φαίνεται αποφασισμένος να τη χωρίσει οριστικά κι έχει αφήσει τα πράγματά της στο κλιμακοστάσιο.

Εντέλει, η λεγάμενη καταφθάνει σήμερα το απόγευμα, παραφυλώντας πρώτα να έχει φύγει ο Νάσος, και μαζεύει τα ρούχα της. Ωστόσο, θα επιστρέψει στη “συζυγική στέγη” την Τρίτη...

Σάββατο, 25 Μαΐου 2013 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Face of the Monster – Κακία + Λαγνεία
Επαλήθευση: Το επεισόδιο της 10ης Ιουνίου με το νταβά Θανάση και ο επακόλουθος καυγάς μου με τη μαμά, η οποία είναι παντελώς υποταγμένη στη φιδίσια γοητεία του αχαΐρευτου εγγονού της.

Θέση 2η: Perfect Heavenly Void – Victory
Επαλήθευση: Μετά τα μέσα του Ιουνίου ανακαλύπτω διάφορα sites στο διαδίκτυο, τα οποία αναφέρονται εκτενώς στο θέμα των κατευθυνόμενων ακτινοβολιών, στα εμφυτεύματα, αλλά και στη δράση των κυκλωμάτων (gang stalking). Παράλληλα, διαπιστώνω μια σχετική μείωση των νυχτερινών επεισοδίων. Νιώθω το ηθικό μου αναπτερωμένο, σκέφτομαι ότι ίσως πλησιάζω στη Νίκη...

Θέση 3η: La Regina – Σεισμός + Υγρός Θάνατος

Θέση 4η: Υπέρτατη Τελετουργία – Αέρας
Επαλήθευση (σε συνδυασμό με την 3η θέση): Μουσώνες και επακόλουθες πλημμύρες στο Ουταραχάντ της βόρειας Ινδίας, πριν την 19η Ιουνίου. Αρχικά 150 νεκροί, που τελικά θα ξεπεράσουν τους 5700.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2013): Το Πάσχα, 5 Μάη, με έκπληξη διαπιστώνω ότι δεν είχα καμία νυχτερινή ενόχληση αποβραδίς, παρόλο που κοιμήθηκα κατά τις 1:00 τη νύχτα, αφού είχα φάει το καταπέτασμα. Όμως, δεν είχα δει σχεδόν καθόλου τηλεόραση...

Στις 13 Μαΐου αποφασίζω να παρακολουθήσω μια ξένη περιπέτεια στο DVD-player. Η ταινία αποδεικνύεται ενδιαφέρουσα μεν, ωστόσο παρατηρώ ότι σχεδόν σε κάθε σκηνή υπάρχουν πέντε-έξι φωτιές! Όπως είναι αναμενόμενο, μου έρχονται υπναγωγικά οράματα φωτιάς όλη νύχτα! Λοιπόν, δεν μπορεί να είναι τυχαίο, το γεγονός ότι σχεδόν σε όλες τις σύγχρονες αμερικανικές ταινίες υπάρχουν τόσες σκηνές με φλόγες! Σα να τις βάζουν επίτηδες, ώστε να δημιουργούν σε συγκεκριμένους θεατές συγκεκριμένους εφιάλτες...

Στο μεταξύ, συνεχίζω να καλύπτω το σβέρκο μου με ασημόχαρτο που στερεώνω με κολλητική ταινία, εφόσον βρίσκω ότι με προστατεύει αρκετά καλά από τα υπναγωγικά φαινόμενα. Ωστόσο, αρκεί η παραμικρή παρασπονδία εκ μέρους μου (να φάω λίγο παραπάνω το βράδι, να δω λίγο παραπάνω τηλεόραση) για να μου έρχονται οράματα φωτιάς -κατά κανόνα σχηματοποιημένα. Επιπλέον, ο σβέρκος μου πίσω έχει κοκκινίσει επικίνδυνα εκεί που κολλάει η ταινία...

Έτσι, από τις 17 Μαΐου ξαναρχίζω τα αναλγητικά χάπια, γρήγορα όμως διαπιστώνω ότι δεν με βοηθούν ιδιαίτερα: Στη εβδομάδα που ακολουθεί έχω δυο κανονικά οράματα φωτιάς, καθώς και αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες. Απ' ότι φαίνεται, τα χάπια δεν φέρνουν πια το επιθυμητό αποτέλεσμα και δεν ξέρω γιατί. Πάντως, μου είναι πλέον ολοφάνερο ότι το όλο πρόβλημα δημιουργείται από *εμφυτεύματα* που έχω στο σβέρκο, τα οποία μου μεταδίδουν συγκεκριμένα οπτικοακουστικά μηνύματα, μάλλον μετά από επίδραση ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών ELF ή EMF.

Συνολικά, αυτός ο μήνας δεν πήγε κι άσχημα: Μόλις 4 οράματα φωτιάς κι ένα όνειρο με φλόγες. Ωστόσο, οι καθαρές νύχτες ήταν μόνο δεκατρείς...

Σάββατο, 1η Ιουνίου 2013

☺ Σήμερα είναι τα 5α γενέθλια του Τώνη. Δεν ήταν προγραμματισμένο να γίνει γιορτή επειδή η μητέρα του δούλευε το απόγευμα, ωστόσο κατά τις 2:00 το μεσημέρι ήλθε ο Γιάννης από τη δουλειά του και μας κάλεσε στο πάρτυ-έκπληξη που μόλις ξεκινούσε. Παρόντες ήταν επίσης ο Νάσος και λίγοι φίλοι των ανηψιών μου.

Μόλις μας είδε η Μαρίνα να μπαίνουμε στο σπίτι, ψιλομούσκλωσε και πέταξε ένα "Μα είμαι κουρασμένη, εγώ δουλεύω" μέσα απ' τα δόντια της. Ο Γιάννης την αγιοκοίταξε. Περάσαμε στο σαλόνι, η μητέρα μου έδωσε στη Μαρίνα την τσάντα με το δώρο (σετ γαλάζια σεντόνια) και βολευτήκαμε στον μεγάλο άσπρο καναπέ. Δεν ξέρω πώς, σε μια στιγμή η τσάντα βρέθηκε κάτω στο πάτωμα· κανένας από τους νεαρούς που περνοδιάβαιναν δεν έμπαινε στον κόπο να τη σηκώσει, την τσαλαπατούσαν κιόλας. Μετά από κανένα μισάωρο, οι γονείς μου σηκώθηκαν να φύγουν και η μητέρα μου βρήκε την ευκαιρία να μαζέψει το δώρο και να το αφήσει στην άκρη, μπροστά στην τηλεόραση.

☻ Εγώ έπαιξα καμιά ώρα με το μικρό πετώντας του ένα μπαλόνι, ενώ οι άλλοι συνομιλούσαν ζωηρά. Σε μια στιγμή, ο Γιάννης άρχισε να βγάζει φωτογραφίες με το κινητό του. Ο Τώνης πόζαρε μαζί με τους γονείς του· όταν όμως του είπε ο πατέρας του να σταθεί δίπλα μου για να βγει φωτογραφία, ο μικρός αρνήθηκε έντονα και δεν καθόταν με κανένα τρόπο. "Δεν θέλω να είμαστε μαζί με τη νονά!" δήλωσε σοβαρά. Στη συνέχεια, φωτογραφήθηκε πρόθυμα με όλους, "πρώτα-πρώτα με το Νάσο!". Ακολούθησαν αρκετές φωτογραφίες του Τώνη με όλη την ομήγυρη -μερικές τις τράβηξα εγώ.

Στο τέλος, βλέποντας πως εγώ δεν θα ήμουν σε καμία πόζα, ο Γιάννης πλησίασε και ζήτησε να τον φωτογραφίσουν μαζί μου.

Η ουσία είναι ότι ο Τώνης δεν με αγαπάει. Θέλει μόνο να παίζει μαζί μου όταν δεν υπάρχει κανένας άλλος διαθέσιμος ν' ασχοληθεί μαζί του και υπό την προϋπόθεση ότι εγώ θα χάνω συνεχώς. Αν τύχει να κερδίζω έστω για μια στιγμή, ο μικρός πέφτει κάτω και σπαρταράει στο κλάμα. Μόλις εμφανίζονται άλλα πρόσωπα στο χώρο, ιδίως κάποιος από τους Μαρκάκηδες, τότε εκδηλώνει αυθόρμητα την περιφρόνηση του για μένα. "Σε χέζω, σε κλάνω!", μου λέει τότε. Άλλωστε, τον έχω ακούσει να λέει στη μητέρα μου -πάνω από μια φορά: "Εσάς εδώ δεν σας αγαπάω. Ούτε τη νονά. Ακόμη κι όταν παίζουμε μαζί, δεν την αγαπάω! Δεν μου αρέσουν τα μούτρα σας!"

Ώρα, λοιπόν, να ξεκολλήσω από κενές συναισθηματικές εξαρτήσεις που με πάνε πίσω: Ναι μεν ο Τώνης μου μοιάζει αρκετά σε πνευματικό επίπεδο (φιλομάθεια, εξυπνάδα, μοναχικότητα, αγάπη για την ησυχία), ωστόσο αυτό δεν σημαίνει τίποτα, τελικά.

Αυτό ήταν, λοιπόν: Ο ρομαντισμός στη σχέση μου με τον Αντώνη κράτησε πέντε χρόνια ακριβώς. Το παιδί έχει μεγαλώσει, άρα του φεύγει η χαριτωμενιά, επιπλέον ξέρει τι κάνει και τι λέει. Ας μην δικαιολογώ συνέχεια την αναίδειά του. Στο εξής, λοιπόν, ας μην πολυασχολούμαι μαζί του παρά μόνο μισή ώρα παιγνίδι την ημέρα, χωρίς πολλά γελάκια και χαρές. Καλό είναι να διατηρώ τις αποστάσεις μου...

Πέμπτη, 6 Ιουνίου 2013

Είναι ώρα πια να αντιμετωπίσω την πραγματικότητα: Τα άτομα που έχω συνηθίσει να θεωρώ

“οικογένειά μου” δεν είναι παρά ανισόρροποι γκάνγκστερς. Πιο αναλυτικά: Παρά τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, την αφύσικη λιτότητα και τα απανωτά χαράτσια, η μητέρα μου απαιτεί κάθε μήνα να της δίνω 150 ευρώ μόλις πάρω τη σύνταξη του μπαμπά, για να τα χαρίζει στο Θάνο. Και δεν είναι μόνο αυτά: Ο νταβάς ζητάει διαρκώς λεφτά, με αποτέλεσμα άλλα 250-300 ευρώ μηνιαίως να πηγαίνουν επίσης σε λούσα του πρίγκηπα. Άλλα τόσα του δίνει και η αδελφή μου.

Λεπτομέρεια: Ο Θανάσης λέει ότι βγάζει 300 ευρώ το μήνα από τρία παιδιά που γυμνάζει σε τοπικό γυμναστήριο, ενώ ο ίδιος πάει και γυμνάζεται σε άλλο! Δηλαδή, η Αυτού Μεγαλειότης πληρώνει και πηγαίνει σε δυο γυμναστήρια! Όπως μου εξήγησε η Αλίκη, το ένα το έχω πληρώσει εγώ, επειδή τα 140 ευρώ που της έδωσα στα τέλη Μαρτίου για να πάει εκείνη στο γυμναστήριο, τα παραχώρησε εντέλει στο Θάνο.

Ωστόσο, το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η μητέρα μου που, πλέον, της την έχει δώσει κανονικά: Σκαλίζει παντού για να βρίσκει χρήματα να δίνει στο Θανάση· όπου κι αν κρύψω λεφτά, στις πιο απίθανες κρυψώνες, εκείνη τα βρίσκει. Σήμερα ανακάλυψε τα 50 ευρώ που μας έχουν απομείνει από τη σύνταξη, τα πήρε και στη θέση τους έβαλε 35 ευρώ -και νόμιζε ότι δεν θα το καταλάβω. Παίρνει ακόμη κι από τα λεφτά που της δίνει η Αλίκη για πληρωμή δανείων και τα δίνει στο Θάνο! Από μένα απαιτεί συνεχώς να σηκώνω διαρκώς από το λογαριασμό μου και δεν υπολογίζει καθόλου ότι αυτή την εποχή εγώ δεν έχω ιδιαίτερα μαθήματα. Φέρεται σα να μη τη νοιάζει καθόλου αν βρεθούμε όλοι νηστικοί στο δρόμο, αρκεί να κάνει το κομμάτι του ο πρίγκηψ Θανάσης. Την έχω προειδοποιήσει επανειλημμένως ότι το πολύ σ' ένα χρόνο όλα μου τα χρήματα στην Εθνική

Τράπεζα θα έχουν κάνει φτερά μα δεν δίνει δεκάρα. Για την ακρίβεια, τη βλέπω πολύ άνετη: “Μέχρι τότε θα δούμε τι θα γίνει”, απαντά ήρεμα -σε σημείο που αναρωτιέμαι: *Είναι τελείως τρελή; Ή μήπως έχει ανακαλύψει το κρυφό βιβλιάριό μου του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου;* Δεν το φαντάζομαι, αλλιώς θα μου είχε κολλήσει αγρίως να ξεπληρώσω το τραπεζικό δάνειο της Αλίκης. Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, όμως...

Σάββατο, 8 Ιουνίου 2013

Μετά από αγγελία μου στην “Ευκαιρία” για παράδοση εντατικών θερινών μαθημάτων, μάλλον ανέλπιστα βρήκα μια νέα μαθήτρια, την 27χρονη Σεραΐνα Πάλλη, που θέλει να μάθει ιταλικά. Μένει σε μια υπόγεια γκαρσονιέρα στον Άγιο Δημήτριο, μαζί με το φίλο της. Έχει πάρει Proficiency στα αγγλικά, ενώ μαθαίνει και γιαπωνέζικα. Φαίνεται καλή περίπτωση. Ξεκινάμε αύριο.

☺ Τώρα είναι απόγευμα και παίζουμε ρακέτες με τον Αντωνάκη, ο οποίος απορεί κι εξίσταται επειδή τον κερδίζω. “Πώς γίνεται αυτό; Δεν καταλαβαίνω! Συνέχισε να παίζεις, για να δω τι γίνεται!” μου φωνάζει.

Μετά από λίγα λεπτά κι αφού του έχω βάλει μερικά ακόμη γκολ, μου ανακοινώνει τα συμπεράσματά του: “Αυτό γίνεται επειδή εγώ τώρα είμαι σε μιά άλλη κατάσταση! Εσύ βρίσκεσαι σε διαφορετική κατάσταση, εσύ αγαπάς τη ρακέτα, γι' αυτό κερδίζεις, ενώ εγώ δεν την αγαπάω! Αλλά μην ανησυχείς, θα την αγαπήσω!” καταλήγει χαμογελαστά.

Δευτέρα, 10 Ιουνίου 2013

Επεισοδιακό πρωινό στη βεράντα, εξαιτίας του Master Nassos: Κατ' αρχάς, επειδή δεν του άρεσε η

μαρμελάδα φράουλα που του πήραμε κατόπιν δικής του παραγγελίας, βούτηξε τη δική μου με φρούτα του δάσους και άλειψε σχεδόν ολόκληρο το βάζο πάνω στην ομελέτα του. Μόλις που έμεινε λίγη μαρμελάδα για μένα σήμερα. Όπως και να 'χει, εγώ έχω αποφασίσει να μην φέρνω γλυκά στο σπίτι. Δεν μπορώ να κόβω το γλυκό μου στα οκτώ για να φάνε όλοι, ούτε να αγοράζω οκτώ για να φάω εγώ ένα. Θα τη βγάζω με ό,τι υπάρχει ήδη στην κουζίνα, δηλαδή φρυγανιές, παξιμάδια, ψωμί -πράγματα που δεν τρώνε οι Μαρκάκηδες. Αν επιθυμώ να φάω κάτι διαφορετικό, θα το αγοράζω κρυφά και θα το τρώω έξω, σε κανένα παγκάκι, χωρίς να το ξέρει κανείς τους.

Αντικειμενικά, πάντως, ο Θανάσης έχει αποκτήσει σούπερ μυώδες σώμα: Έχει ξεπεράσει τα 100 κιλά και σκοπεύει, λέει, να φθάσει τα 130 επειδή τόσο ζυγίζουν οι σύγχρονοι επαγγελματίες bodybuilders. Για να το πετύχει, τρώει γύρω στα οκτώ γεύματα την ημέρα, όλα παχυντικά και ακριβά. Συχνά παραγγέλνει κι απέξω. Υπολογίζω ότι αυτή η δίαιτα του στοιχίζει γύρω στα 50 ευρώ την ημέρα x 30 ημέρες = 1500 ευρώ το μήνα, χώρια τα υπόλοιπα έξοδά του. *Πού τα βρίσκει τόσα χρήματα; Πού βασίζεται, γενικότερα;* Όπως ο ίδιος ομολογεί, οι αγώνες body building είναι στημένοι -όπως και όλα στη ζωή άλλωστε...

Σε μια στιγμή, αναφέρω στο Θανάση ότι το κοντινό μίνι μάρκετ ζητά υπαλλήλους. Με κοιτάζει ειρωνικά και μου λέει:

“Εγώ δεν δουλεύω οκτάωρο για 30 ευρώ! Άσε που θα με δουν οι γείτονες να σηκώνω κιβώτια! *[ντροπήήήήή!]* Άλλωστε, ο φίλος μου ο Πέτρος μου πρότεινε να δουλέψω στο καφενείο του. Χρειάζονται κάποιον να τους κρατάει το μαγαζί τα πρωινά, επειδή έχουν ανοίξει

ένα άλλο στο Παγκράτι”.
“Αυτό είναι πολύ καλή ευκαιρία, θα δουλεύεις και δίπλα στο σπίτι σου!” αναφωνώ ευδιάθετη, αν και μου φαίνεται απίστευτο.

Αργότερα, όμως, η διάθεσή μου αλλάζει αμέσως καθώς ακούω τη μαμά να μου λέει: “Δώσε μου 50 ευρώ! Τα χρειάζεται ο Νάσος!” Εγώ σαστίζω και σχεδόν μηχανικά ξεκινώ να πάω στην τράπεζα για να τα φέρω. Όμως, σε όλο το δρόμο δεν είμαι ήσυχη, το κεφάλι μου πάει να σπάσει: Αν είναι δυνατόν, να μου έχουν μείνει 3000 ευρώ στην Εθνική κι εγώ απλά να κάθομαι να μου φάει τα μισά ο Νάσος! Αν συνεχίσω έτσι, όταν θα έλθει η ώρα να πω “Άλλο χρήμα γιοκ”, δεν θα με πιστεύει κανείς. Θα τους λέω ότι δεν υπάρχει πια ούτε δίφραγκο κι εκείνοι θα μου λένε “Δεν μπορεί, όλο κάτι θα υπάρχει, πήγαινε φέρε λεφτά!”. Πρέπει, λοιπόν, να αλλάξω τακτική. Τέρμα οι “ειρηνικές” μέρες! Κάθε πρωί θα ξυπνώ έτοιμη για μάχες...

Μόλις φθάνω σπίτι, δίνω το ποσόν στη μαμά και αμέσως μετά βάζω τις φωνές:
“Τριακόσια ευρώ μου έχει φάει ο Θάνος και ο μήνας έχει ακόμη δέκα! Μην περιμένεις να σου δώσω άλλα! Εσείς θέλετε να πεθάνω εγώ από την πείνα στους δρόμους για να κάνει το κέφι του ο μάγκας!”
“Μα δεν σου ζητάω ποτέ λεφτά χωρίς λόγο”, αντιτάσσει η μαμά χολωμένη.

Όλη την υπόλοιπη μέρα είμαι υπ' ατμόν και η μαμά μου κρατάει μούτρα.
“Ίσως πρέπει να πεθάνουμε μερικοί εδώ μέσα!” μου κλαίγεται σε μια στιγμή.
“Τώρα με αυτό που είπες, νιώθω φοβερές τύψεις, τι να σου πω!” της κάνω ειρωνικά.

Η κατάσταση μέσα στην “οικογένειά” μου έχει

γίνει πλέον αφόρητη. Έχω αρχίσει πια να σιχαίνομαι τους πάντες εκεί μέσα, ιδίως το Θάνο αλλά και τη μαμά. Πρέπει να δω τι θα κάνω, σίγουρα ν' αλλάξω αντιμετώπιση απέναντί τους -πριν με φάνε ζωντανή...

Τρίτη, 11 Ιουνίου 2013

Ο Θανάσης ουρλιάζει και ωρύεται ασταμάτητα επί τρεις ώρες μέσα στο μεσημέρι, ακούγεται μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα, ώσπου η Χριστίνα σηκώνεται και φεύγει (τι πρωτότυπο).

... Θα ξανάρθει μετά από τρεις μέρες για να μαζέψει τα πράγματά της. Αποχωρεί βιαστικά, χωρίς να χαιρετήσει καν τους γονείς μου που κάθονται στη βεράντα. Εγώ δεν ανησυχώ καθόλου: Προβλέπω ότι η τύπισσα θα ξανάρθει πίσω, το πολύ μέχρι το τέλος του μήνα.

Όντως, θα επανέλθει στις 27 Ιουνίου και το ζευγαράκι θα συνεχίσει τη θυελλώδη σχέση με συνεχείς καυγάδες, ουρλιαχτά, κλάμματα του Νάσου και πήγαιν' έλα της Χριστίνας μέχρι τα Χριστούγεννα περίπου, οπότε θα ξαναγίνει μάχη και η Χριστίνα θα το ξαναβάλει στα πόδια, κ.ο.κ. *Ο έρωτας είναι ένα πεντανόστιμο δόλωμα. Από κάτω, όμως, υπάρχει πάντα το αγκίστρι...*

Τετριμμένο καλοκαίρι

Παρασκευή, 14 Ιουνίου 2013

Ψυχική Εμπειρία: Καθώς αποκοιμιέμαι, νιώθω ότι βγαίνω από το σώμα μου. Απολαμβάνω τη μεθυστική αίσθηση της αστρικής προβολής, ακολουθεί ερωτικός ερεθισμός και ξυπνώ με οργασμό...⇑

Το απόγευμα με προσκαλεί η Θεώνη να πάμε μαζί με τις μικρές για παγωτό. Σε μια στιγμή, παραπονιέται (για πολλοστή φορά) για την κακή της υγεία και τους δυνατούς πόνους που νιώθει παντού, ιδίως στα πόδια. Της προτείνω να δοκιμάσει χάπια για αρθρίτιδα, εκείνη ξεφυσά ελαφρά και μουρμουρίζει: “Ποιός την αντέχει τώρα...” Απορώ: *Εμένα εννοεί; Γιατί όμως;* Αμέσως μετά αφήνει να εννοηθεί ότι την ενοχλεί η εγγονή της με τα καμώματά της.

Λίγο αργότερα, πάνω στην κουβέντα η Θεώνη μου θυμίζει ένα μικρό ***μαγικό τελετουργικό*** που ήξερα όταν ήμουν μικρή αλλά μετά το ξέχασα: Κρεμάς μια βέρα σαν εκκρεμές πάνω από ένα ποτήρι με νερό. Στερεώνεις τους αγκώνες στο τραπέζι για να μην κουνιούνται καθόλου τα χέρια και παρατηρείς: Αν η βέρα αιωρηθεί πέρα-δώθε, το πρώτο σου παιδί θα είναι αγόρι. Αν αιωρηθεί γύρω-γύρω, θα είναι κορίτσι.

Πίσω στο σπίτι, εκτελώ το πείραμα: Στην αρχή η βέρα κουνιέται πέρα-δώθε και αμέσως μετά κυκλικά. *Λες να κάνω δίδυμα σ' αυτή την ηλικία;* Όταν δοκιμάζουν το ίδιο η μητέρα μου και η αδελφή μου, το εκκρεμές μένει εντελώς ακίνητο.

Μυστικά της Ύπαρξης: Χαλαρώνω και προβληματίζομαι: Εδώ και τρεις μήνες περίπου, δεν παίζω σχεδόν καθόλου *Yparxis*. Προτιμώ να λύνω σταυρόλεξα. Γιατί άραγε; Τι φταίει; Μήπως το έχω βαρεθεί οριστικά; Έχει έλθει το τέλος για το *Yparxis*;

Ξαφνικά, συνειδητοποιώ: Φταίει το ντεκόρ που προσθέτω σε κάθε χαρτί! Τα μικροέπιπλα κάνουν μεν το παιγνίδι πιο ζωντανό, στην αρχή το διασκέδαζα περισσότερο, μετά όμως άρχισα να χάνω το ενδιαφέρον μου. Αυτό συμβαίνει επειδή όλα αυτά τα διακοσμητικά αντικείμενα που τοποθετώ, διακόπτουν συνεχώς την εξέλιξη του παγνιδιού. Δεν καθυστερώ παραπάνω από πέντε λεπτά συνολικά στο μισάωρο που διαρκεί γενικά η παρτίδα, ωστόσο όλες αυτές οι μικροεπεμβάσεις δεν παύουν να διακόπτουν τη ροή του παιγνιδιού.

Συμπέρασμα: Μια οποιαδήποτε πορεία (ερωτική, επαγγελματική, κοινωνική, η ζωή ολόκληρη) πρέπει να είναι απρόσκοπτη. Αν στο κάθε σου βήμα συναντάς εμπόδια, τότε αυθόρμητα χάνεις το ενδιαφέρον σου, ώσπου τελικά παραιτείσαι. Ακόμη κι αν τα εμπόδια είναι μικρά και χαριτωμένα, ακόμη κι αν τα ξεπερνάς πάντα με ευκολία, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο: Οι συνεχείς διακοπές θα διασπάσουν την προσοχή σου, θα σε αποτρέψουν ψυχολογικά από το σκοπό σου και τελικά θα σε σταματήσουν, συνήθως χωρίς να έχεις καν καταλάβει πώς έγινε αυτό· απλά, θα πεις “βαρέθηκα”.

Λίγα εμπόδια, ακόμη κι αν είναι σοβαρά, πιθανότατα δεν θα σε ανακόψουν. Τα πολλά, όμως, ακόμη κι αν είναι ασήμαντα, σταδιακά θα σου στερήσουν κάθε ενδιαφέρον για την πορεία σου, μέχρι που θα τα παρατήσεις. Καλύτερα, λοιπόν, να αντιμετωπίσεις δυο-τρεις τραγικές συμφορές στη ζωή σου, παρά πολλά μικρά εμπόδια. Στην πρώτη περίπτωση, ίσως να βγεις

δυνατότερος. Στη δεύτερη, γίνεσαι σταδιακά παθητικός, αδιάφορος, αποτυχημένος.

Είναι ψέμα, λοιπόν, αυτό που ισχυρίζονται όλες οι μοντέρνες αιρέσεις, ότι τάχα οι συνεχόμενες δυσκολίες μας διδάσκουν και κάνουν τη ζωή πιο ενδιαφέρουσα. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: Οι απανωτές δυσκολίες, όσο ανεπαίσθητες κι αν είναι, μοιραία στραγγίζουν κάθε όρεξη για τη ζωή...

Τρίτη, 18 Ιουνίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πετώ ελεύθερα μέσα σε όμορφα δωμάτια, όπου βλέπω πανέμορφες νεράιδες, πριγκίπισσες κι άλλα γοητευτικά όντα. Περνώ κι από διάφορους ωραίους χώρους, ωστόσο δεν το διασκεδάζω πια, καθώς ορισμένοι εμποδίζουν την πορεία μου. Γυρεύω διέξοδο μέσα από ευρύχωρες κάμαρες, ώσπου βρίσκω ένα παράθυρο που οδηγεί έξω.

Βγαίνω στον καθαρό αέρα γεμάτη ανακούφιση, εκεί όμως με περιμένουν τρεις κριτές ντυμένοι με μωβ ρούχα. Δεν μου λένε τίποτα, ξαφνικά όμως βρίσκομαι πάλι μέσα στα δωμάτια και γυρεύω διέξοδο, μέχρι που σκαρφαλώνω σ' ένα άλλο παράθυρο για να βγω έξω. Ένας άνδρας τρέχει πίσω μου και με πιάνει από τα πόδια για να με εμποδίσει να δραπετεύσω. Ωστόσο, μ' ένα πήδημα πετάγομαι έξω. *Ερμηνεία: Οι συνήθεις κρυφοί εχθροί, που εξακολουθούν να με εμποδίζουν να προχωρήσω. Εγώ, όμως, τους ξεφεύγω...*

Σήμερα το απόγευμα έκανα το πρώτο μου θαλασσινό μπάνιο για φέτος, στην πλαζ της Βάρκιζας, μαζί με την αδελφή μου. Πιο αργά το βράδι, η Αλίκη παρήγγειλε μεγάλη πίτσα και φάγαμε όλοι στη βεράντα. Την προσοχή μου τράβηξε ιδιαίτερα η γυναίκα του Γιάννη, η οποία καθόταν απέναντί μου: Ο τριχοφάγος

που έχει στα μαλλιά της εδώ και χρόνια, έχει χειροτερέψει αρκετά· στη δεξιά πλευρά του κεφαλιού της υπάρχει ένα τετράγωνο κενό διαστάσεων 10x10 εκ! Έχει και στα αριστερά ένα κενό αλλά μικρότερο. Επιπλέον, πιάνει τα μαλλιά της σ' έναν ατημέλητο κότσο, με πλήθος λοΐδια να πετάγονται αντιαισθητικά από δω κι από κει. Δικαίωμά της, βέβαια, εγώ απλά αναρωτιέμαι: α) Με τέτοια εμφάνιση, πώς βρίσκει και κρατάει άνδρα νέο και ωραίο; Ως γνωστόν, οι σύγχρονοι άνδρες απαιτούν αψεγάδιαστη ομορφιά στη γυναίκα, αλλιώς της ρίχνουν καζούρα. β) Πώς βρίσκει και διατηρεί δουλειά σε καλή καφετέρια, με μαδημένο κεφάλι; Δεν της λένε τίποτε τα αφεντικά της; Δε φοβούνται μήπως σιχαθούν οι πελάτες; γ) Γενικότερα, είναι δυνατόν να μην παρατηρεί κανένας τα χάλια της; Πώς γίνεται να μην έχει καμία συνέπεια; Εμένα, ας πούμε, με περνάνε όλοι από μικροσκόπιο για να ανακαλύψουν το παραμικρό ελάττωμα, και μόλις το βρουν σπεύδουν αμέσως να με απορρίψουν.

Στο μεταξύ, η συμπεριφορά της απέναντι στο μικρό είναι, μερικές φορές, αινιγματική: Κάθε μέρα, φεύγοντας για τη δουλειά, φροντίζει να φιλάει το παιδί στο στόμα 5-6 φορές. *Κάπως έτσι τους κάνουν μαμάκηδες.* Ακόμη, εξακολουθεί να αποκαλεί το Γιάννη "μωρό" και τον Αντώνη "αντρούλη μου" -σα να προσπαθεί ασυναίσθητα να αντιστρέψει τους ρόλους...

Τετάρτη, 19 Ιουνίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα σκοτεινό κτήριο, όπου μου επιτίθεται ένας άνδρας μαζί μ' ένα παράξενο ον, διασταύρωση ζώου και πτηνού. Τρέχω και κλειδώνομαι έξω, σ' έναν εξώστη. Υπάρχουν τέσσερις πόρτες που βγάζουν στο ίδιο

μπαλκόνι μα προλαβαίνω να τις κλειδώσω όλες, ώστε οι διώκτες μου να μη μπορούν να με φθάσουν. Ωστόσο, είναι θέμα χρόνου ν' ανοίξουν. Έτσι, σκαρφαλώνω έξω από το μπαλκόνι και κατεβαίνω από τη σιδεριά κάτω στο έδαφος.

Τώρα ίπταμαι έξω από μια εκκλησία, νομίζοντας ότι οι εχθροί μου δεν με βλέπουν. Ξαφνικά, όμως, ο ένας απ' αυτούς με σταματά και με πατάει κάτω, λέγοντάς μου σαρκαστικά: "Νόμιζες ότι θα ξεφύγεις;". Του ξεφεύγω, όμως, κι ετοιμάζομαι να ράψω ένα εντυπωσιακό πριγκιπικό φόρεμα για να μεταμφιεστώ.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διαβάζω σ' ένα έντυπο ότι η Ιαπωνία, η Κίνα και όλη η κίτρινη φυλή ετοιμάζονται να ενοποιηθούν και να επιτεθούν κατακτητικά στον υπόλοιπο κόσμο. "Ως τώρα δεν το έχουν κάνει, γιατί να το κάνουν τώρα;" ρωτώ κάποιον, ο οποίος μου χαμογελά συγκαταβατικά. Στο ίδιο έντυπο υπάρχουν φωτογραφίες με την πινακίδα "Inferno" προκλητικά στημένη σε πολλά μέρη του κόσμου. Πάντως, οι πινακίδες δεν διαβάζονται καθαρά· αλλού λείπουν γράμματα από τη λέξη, ενώ αλλού είναι τόσο κακογραμμένες ώστε δεν διαβάζονται. Ξυπνώ και προβληματίζομαι...

Κυριακή, 23 Ιουνίου 2013 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ψυχόσπαθο – Extinguish

Θέση 2η: Το Πλέγμα + Η Ερχόμενη Φυλή – Detox
Επαλήθευση: Θεωρώ ότι πρέπει να περιορίσω αρκετά τη χρήση του Internet, για πολλούς και διάφορους λόγους: α) Το πολύ σερφάρισμα, ιδίως το βράδι, επιδεινώνει τα

οράματα φωτιάς – άρα ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα. β) Βρίσκω ορισμένα ενδιαφέροντα sites σχετικά με τις κατευθυνόμενες ακτινοβολίες και τα εμφυτεύματα ελέγχου, ωστόσο καταλήγω να ασχολούμαι πολλές ώρες με την ανάγνωση και τη μετάφρασή τους, χωρίς να έχω κάποιο σοβαρό κέρδος, πχ ουσιαστική θεραπεία· γ) Στο μεταξύ, στα Internet Cafe όπου πηγαίνω, σίγουρα με έχουν σταμπάρει: Στις 12 Ιουλίου, ενώ εξερευνούσα ένα σχετικό site, κατέφθασε μια πολύ καθώς-πρέπει τύπισσα η οποία κάθισε δίπλα μου και άνοιξε το Internet· ωστόσο αντί να δουλεύει σε αυτό, συνομιλούσε εκνευριστικά στο κινητό της όλη την ώρα. Πιθανότατα την έστειλαν για να με αποσπάσει και να μη μπορώ να συγκεντρωθώ στη δική μου "απαγορευμένη" έρευνα. Μια βδομάδα αργότερα πήγα σε άλλο Internet cafe για να συνεχίσω την έρευνά μου. Όμως, Ένας από τους λιγοστούς θαμώνες, ο οποίος καθόταν σχεδόν απέναντί μου, φώναζε διαρκώς βρισιές όπως μαλακισμένη, καριόλα, βλαμένη, μέχρι που σηκώθηκα κι έφυγα. Θεωρώ, λοιπόν, σκόπιμο να αποφεύγω αυτούς τους χώρους και να μην πολυασχολούμαι με το Διαδίκτυο. Ήδη έχω εκτεθεί πολύ...

Θέση 3η: La Regina – Defiance

Επαλήθευση: Ωστόσο, η έρευνα συνεχίζεται με ενδιαφέροντα αποτελέσματα.

Θέση 4η:

Perfect Heavenly Void – Αέρινη Απειλή – Εικονική Πραγματικότητα

Επαλήθευση: Πρόσφατα ανακαλύφθηκαν γύρω στους 10.000 αστεροειδείς και κομήτες, οι οποίοι περνούν κοντά από τη γη. Υπάρχουν, όμως, τουλάχιστον δεκαπλάσια αντικείμενα που απομένει να εντοπιστούν,

ανακοίνωσε η NASA, η οποία επίσης δηλώνει ότι έχει έχει βρει το 95% των σωμάτων αλλά αδυνατεί να βρει μόνη της το υπόλοιπο 5% και γι' αυτό ζητά τη βοήθεια ιδιωτών αστρονόμων ή οργανισμών.
[Με τόσες χιλιάδες ουράνια αντικείμενα να μας περιτριγυρίζουν τελευταία, είναι θαύμα πως δεν μας έχει πέσει ακόμη κανένα στο κεφάλι. Πρόκειται, άραγε, για αστεροειδείς ή για τίποτε άλλο; Και τι εμποδίζει τη NASA να ανακαλύψει μόνη της το υπόλοιπο 5% των ουρανίων σωμάτων; Ή, μήπως, αναζητά εκείνους που ξέρουν, για να τους κλείσει το στόμα; Πιθανότατα, η NASA μας παρέχει μια "εικονική πραγματικότητα" σχετικά με το θέμα...].

Θέση 5η: Humanity – Universal Scream + Painful Memories
Επαλήθευση: Μόλις είδα το χαρτί "Painful Memories", αυθόρμητα σκέφθηκα: Να δεις που ο Πανόπουλος δεν θα περάσει στο Lower. Αμέσως, όμως, απέρριψα την ιδέα., Ωστόσο, στις 4 Ιουλίου μου τηλεφωνεί η μητέρα του και με πληροφορεί ότι ο Παύλος πέρασε μεν στα γραπτά αλλά απέτυχε στα προφορικά.

Θέση 6η:
Face of the Monster – Obscure Enemies
Επαλήθευση: Με θλίψη διαπιστώνω ότι το εφιαλτικό μήνυμα επιμένει, παρά τα ειδικά μέτρα ψυχικής αυτοάμυνας που παίρνω. Προφανώς, το "μήνυμα" ενεργοποιείται με διαφορετικό τρόπο απ' ότι τα οράματα φωτιάς. Ακόμη, από τα τέλη Ιουλίου οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς επιστρέφουν ενισχυμένες. Δεν ξέρω γιατί, απλά απογοητεύομαι...

. . . .

Τετάρτη, 26 Ιουνίου 2013

Χθες τη νύχτα σταμάτησε η τροχαία τη Μαρίνα, καθώς επέστρεφε από τη δουλειά κατά τις 4:00 τα ξημερώματα. Την έβαλαν να κάνει αλκοτέστ και της ζήτησαν τα χαρτιά της ασφάλειας του αμαξιού. Επειδή, όμως, δεν έχει ακόμη ασφαλίσει το όχημα -καθότι ο Γιάννης ψάχνει να βρει τα πιο χαμηλά ασφάλιστρα της αγοράς- της έριξαν πρόστιμο 500 ευρώ! "Πολύ γρήγορα άρχισε να σας τραβάει λεφτά το αυτοκίνητο", της είπα αυθόρμητα, μόλις άκουσα τα καθέκαστα. Πάντως, αν βιαστεί να πληρώσει μέσα σε δέκα μέρες, το ποσό θα κοπεί κατά το ήμισυ. *Αλλά δεν θα βιαστεί...*

☺ Είμαι στο δωμάτιό μου και αλλάζω, όταν ξαφνικά ακούω πίσω μου τη γλυκιά φωνή του Αντωνάκη:

"Νονά, είσαι γυμνή!"

"Τι κάνεις εσύ εδώ;" τον ρωτάω κι εκείνος χαμογελάει όλο πονηριά.

"Γιατί φοράς τόσο μεγάλο βρακί;" απορεί ο σπόρος.

"Επειδή έχω μεγάλο κώλο", του απαντάω.

"Και γιατί φοράς τόσο μεγάλο σουτιέν;"

"Επειδή έχω μεγάλα βυζιά!"

"Γιατί δεν είσαι η γκόμενα του μπαμπά μου;" (!!!)

"Εγώ είμαι η θεία του", εξηγώ γελαστά.

Πέμπτη, 27 Ιουνίου 2013

☺ Ο Αντωνάκης εξακολουθεί να με κυνηγάει παντού για να παίξουμε ποδόσφαιρο: "Νονά, νονά, μπάλα!" Όταν του εξηγώ ότι έχω πολλές δουλειές, μου λέει: "Να κάνει η γιαγιά τις δουλειές!" Δεν ησυχάζει αν δεν παίξουμε, έστω είκοσι λεπτά. Τελευταία με κερδίζει σχεδόν κάθε φορά. Όποτε πάει να χάσει, δεν κλαίει πια· απλώς με κλέβει στο μέτρημα.

☻ Ωστόσο, μου κάνει γλύκες μονάχα όταν με χρειάζεται. Κατά τ' άλλα, η συμπεριφορά του απέναντί μου όσο πάει γίνεται πιο απαράδεκτη: Με φοβερίζει (“Θα σε σπάσω στο ξύλο, θα σε κάνω κομμάτια!”), με βρίζει (“μωρή!” ...“χαζή!” ... “όσο χαζομάρες κάνεις”), ή με μιμείται κοροϊδευτικά φωνάζοντας “μπλια, μπλια, είμαι χαζός, είμαι η νονά!” – έτσι, χωρίς λόγο, ή αν απλώς του απευθύνω το λόγο για οτιδήποτε. Δεν περνάει πια μέρα που να μη μου επιτεθεί με κάποιο τρόπο.
“Δεν θα παίξω μαζί σου επειδή μου μιλάς άσχημα!” του κάνω σε μια στιγμή.
“Θα παίξουμε, αλλιώς θα σου κοπανήσω τη μούρη στον τοίχο!” μου φωνάζει όλο κακία και αγριάδα, που δεν βλέπεις εύκολα σε μικρό παιδί.
Η αδελφή μου απορεί αλλά μάλλον τον καμαρώνει: “Παιδάκι είναι, μια φάση περνάει!”
Όλο τέτοιες φάσεις περνάει;
“Αυτά είναι τα σημερινά παιδιά! Εγώ, στην ηλικία του, δεν μπορούσα καν να διανοηθώ να μιλήσω έτσι σε μια θεία μου!” παραπονιέμαι στην Αλίκη, η οποία τώρα συμφωνεί μαζί μου.
... Όχι πως τρέχει και τίποτα. Από τους Μαρκάκηδες δεν μπορώ να περιμένω τίποτα καλύτερο, και απ' ότι βλέπω ο Αντώνης θα γίνει ο χειρότερος απ' όλους. Τέλος πάντων, η τιμωρία δεν έχει νόημα στην περίπτωση του, επειδή απλά δεν μαθαίνει -όπως όλα τα σημερινά παιδιά: Είτε τον πάρεις με το καλό, είτε με το άγριο, λίγο αργότερα κάνει τα ίδια και χειρότερα. *Τελικά, η φύλαξη παιδιών είναι δουλειά για κρετίνους...*

Παρασκευή, 28 Ιουνίου 2013

Παράξενο όνειρο: Βρίσκομαι σ' ένα μακρύ δρόμο, όπου διακρίνω ξύλινες επιγραφές στημένες

παντού, οι οποίες φέρουν το μήνυμα: “Η εποχή του ανθρώπου τελειώνει”...

☺ Με έκπληξή μου διαπιστώνω ότι ο Τώνης δεν διστάζει να βρίσει το μπρατσαρά θείο του: “Χαζοθάνο! Όλο χαζομάρες κάνεις!” του πετάει σε μια στιγμή, έτσι ξεκάρφωτα. Ο Θανάσης κάνει ότι δεν ακούει.

Λίγο αργότερα, καθόμαστε στη βεράντα και ο μικρός ρίχνει κατά λάθος τη μπάλα του στη διπλανή αυλή. “Φώτη, με συγχωρείς που είμαι βλάκας και χαζός!” φωνάζει στο γείτονα, ο οποίος τρέχει αμέσως και του πετάει πίσω τη μπάλα.

Μετά από λίγη ώρα, καταφθάνουν κάτι φίλοι του Φώτη και μιλούν όλοι μαζί δυνατά. “Μη φωνάζετε!” τους μαλώνει ο Τώνης αφού πλησιάζει αρκετά κοντά *[όπως και να το κάνουμε, ο Αντωνάκης εξακολουθεί να μου μοιάζει σε ορισμένα πράγματα]*.

Πάντως, από σήμερα κιόλας, λιγοστεύω τα πολλά παιγνίδια με τον Αντώνη. Όταν του λέω “Δεν θα παίξω μαζί σου, ξέρεις γιατί”, ο μικρός τρέχει και ζητάει αμέσως συγγνώμη.

“Ένα συγγνώμη δεν κάνει τίποτα”, του κάνω.

“Συγγνώμη, νονά, που ήμουν βλάκας μαζί σου!” ξαναλέει όλο χαμόγελα.

Έτσι, με καταφέρνει και παίζω για λίγο μαζί του μπάλα.

☻ Ωστόσο, το απόγευμα που τον πηγαίνουμε στις κούνιες με την αδελφή μου, ξαναρχίζει τα ίδια: Χωρίς λόγο, με βρίζει και με κοροϊδεύει σ' όλο το δρόμο. “Μη του δίνεις σημασία, παιδάκι είναι” λέει η Αλίκη, μάλλον καμαρώνοντας. Τέλος πάντων, αλλάζω τακτική μαζί του: Δεν του μιλάω χωρίς σοβαρό λόγο, δεν αστειεύομαι μαζί του, δεν του δίνω σημασία. Όσο είναι δυνατόν, κάνω σα να μην υπάρχει. Ο μικρός ήδη αρχίζει να ησυχάζει. Όταν δεν του δίνω πολλή σημασία, ο Τώνης

είναι πιο ήρεμος. *Τελικά, όταν δίνεις πολλή προσοχή σε κάποιον, τον ενθαρρύνεις να γίνεται κακός...*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2013): Από τις αρχές του μήνα επαναφέρω το αλουμινόχαρτο στο σβέρκο μου· μέχρι τις 10 του μηνός έχω διαπιστώσει ότι δεν με προστατεύει ικανοποιητικά. Παραξενεύομαι: Τον περασμένο μήνα, αυτό με είχε βοηθήσει. Γιατί όχι τώρα; Πιθανότατα, οι εχθροί μου παρακολουθούν τις αντιδράσεις μου με ψυχοτρονικά μέσα και αλλάζουν τις παραμέτρους της επίθεσης: Μεταβάλλουν και εντείνουν τις συχνότητες που μου εκτοξεύουν, ενεργοποιούν άλλα εμφυτεύματα μέσα μου, και ποιός ξέρει τι άλλο...

Το πρωί της 7ης Ιουνίου πήγα στο Internet Cafe για να κοιτάξω στο Διαδίκτυο σχετικά με το θέμα των κατευθυνόμενων ακτινοβολιών, και παρατήρησα τα εξής μαζεμένα ***σημεία:*** Σε μια στιγμή έκλεισα κατά λάθος το Mozilla Firefox· όταν πήγα να το ξανανοίξω, το κομπιούτερ παραδόξως κόλλησε στην αρχική εικόνα, όπου το πλαϊνό παράθυρο έδειχνε σκηνές από διάφορα διαδικτυακά παιγνίδια. Δοκίμασα πολλές φορές να ξεκολλήσω μα τίποτα· στο μεταξύ, το διπλανό εικονίδιο γέμισε με σκηνές φωτιάς που κατέτρωγε τα πάντα.

Όταν έφυγα από κει, πήγα στο ψιλικατζίδικο για ν' αγοράσω φυστικοβούτυρο του Νάσου. Εκείνη ακριβώς την ώρα, ακουγόταν από τα μεγάφωνα ένα ξένο τραγούδι που επαναλάμβανε διαρκώς τη λέξη “hell”. Όταν έφθασα σπίτι βρήκα εκεί το Θανάση ο οποίος, ανάμεσα στα διάφορα που είπε, πέταξε στο ξεκούδουνο τη λέξη “hell” -μάλλον χωρίς να το καταλάβει. Ωστόσο: Φθάνοντας έξω από το σπίτι, πάνω σ' ένα παρκαρισμένο αμάξι βρήκα ένα διαφημιστικό φυλλάδιο του “Paradise Gym”. Το πήρα και το κύτταξα:

Το εν λόγω γυμναστήριο βρίσκεται στον Κορυδαλλό. Άρα, το φυλλάδιό του δεν είχε καμιά δουλειά εδώ...

Το μεσημέρι της 20ης Ιουνίου, μόλις επιστρέφω από το μάθημα ιταλικών, βρίσκω την οικογένεια μπροστά στην τηλεόραση να παρακολουθούν κινούμενα σχέδια. Κι όμως, ακούω ξεκάθαρα έναν από τους ήρωες να αναφωνεί “To hell!”. Σαφώς, είναι αδύνατο να έχει πει τέτοιο πράγμα, εφόσον η σειρά είναι μεταγλωτισμένη στα ελληνικά. *Εγώ, όμως, το άκουσα...* Εκνευρισμένη από τη δράση των αρνητικών εμφυτευμάτων μέσα μου, ξεσπώ σε νοερές βλαστήμιες ενάντια στον ερπετικό θεό Γιαχβέ.

Την επόμενη μέρα, που είναι τα γενέθλιά μου, λαβαίνω τρία ***σημεία*** μαζεμένα -όλα θετικά: Το πρωί πάω στο μανάβικο, δεν μένω παραπάνω από ένα λεπτό και ακούω στο ραδιόφωνο ότι παίζει ο σταθμός Paradise Radio. Το απόγευμα, καθώς περπατώ στους δρόμους της Γλυφάδας, ξαναβλέπω το ίδιο φυλλάδιο του Paradise Gym πάνω σ' ένα σταθμευμένο αυτοκίνητο. Επιστρέφοντας, λίγα μέτρα πιο πέρα από το σπίτι μου υπάρχει μια παρκαρισμένη νταλίκα με την επιγραφή Paradise Plants. Επιπλέον: Στο screensaver της Σεραΐνας ξεχωρίζει κάπου η λέξη "heaven". Λίγες μέρες αργότερα, ένας γείτονάς μου, ούτε 50 μέτρα μακριά από το σπίτι μου, τοποθετεί στην αυλή του μια μεγάλη πλαστική αφίσα της χώρας με την επιγραφή: *“Ελλάδα, επίγειος παράδεισος”*.

Συγκεντρωτικά, αυτό το μήνα παρατηρήθηκαν 3 οράματα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”, μία φορά το αντίθετό του (“παράδεισος”), ένα όνειρο με φλόγες. Οι καθαρές νύχτες ήταν δεκάξι...

Τρίτη, 2 Ιουλίου 2013

 Μια μητέρα προσπαθεί να τσουλήσει το καροτσάκι με το παιδί της πάνω στο πεζοδρόμιό μας αλλά την εμποδίζει η τάβλα που έχουμε βάλει στην είσοδο για τα μηχανάκια των ανηψιών. Ο Τώνης είναι στην αυλή και παρακολουθεί τη σκηνή με ενδιαφέρον:

“Να σας βοηθήσω με το μωρό;” προθυμοποιείται αμέσως.

“Όχι, ευχαριστώ”, του απαντά η γυναίκα και προχωρά.

“Α, καλά, και συγγνώμη!”

Λίγο αργότερα έρχεται η αδελφή μου από τη δουλειά. Κάθεται στον καναπέ της βεράντας και μας διηγείται τη χθεσινοβραδινή φάση με τον Αντωνάκη:

“Εσύ, γιαγιά, δεν θα βρεις άνδρα!” της λέει ξαφνικά.

“Γιατί;” απορεί η Αλίκη.

“Επειδή θα τσακώνεστε!”

“Δεν θα τσακωνόμαστε!”

“Θα τσακώνεστε!” επιμένει ο μικρός. “Και μετά, το κρεβάτι σου είναι μικρό κι εγώ δεν θα χωράω στη μέση! Ύστερα, εσείς θα μιλάτε, αυτός θα καπνίζει, κι εγώ με ποιόν θα παίζω;” εξηγεί υπεραναλυτικός -σαν εμένα.

Το παιδάκι είναι καλό κι έξυπνο, απλά δεν παύει να είναι σημερινό παιδί, εξ ου η αυθάδεια πότε-πότε. Τα περισσότερα παιδιά σήμερα είναι χειρότερα από τον Αντώνη, ας μη το κάνουμε ζήτημα...

Πέρα απ' αυτά: Εδώ και μερικούς μήνες ο ανηψιός μου ο Γιάννης το 'χει ρίξει έναν παρά. Έχει ξεχάσει τις οικογενειακές υποχρεώσεις και τα χρέη του και προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι είναι ακόμη ένας ανύπαντρος έφηβος. Μόλις έρχεται από τη δουλειά το απόγευμα, καλεί φίλους στο σπίτι, φωνάζουν, κάνουν

χαβαλέ και παίζουν μουσικές στο διαπασών (μπούπου-μπούπου) μέχρι τα μεσάνυχτα. Όσο για τον μικρό, αντί να ησυχάζει και να κοιμάται νωρίς, αναγκάζεται να υπομένει όλο αυτό το νταβαντούρι μέχρι τα μεσάνυχτα. Καμιά φορά, μετά τις 11:00 τη νύχτα τηλεφωνούμε στο Γιάννη και του λέμε να το χαμηλώσει για να κοιμηθούμε. Εκείνος λέει "εντάξει" και μετά το δυναμώνει ακόμη περισσότερο. Επιπλέον, έχει κατεβάσει το παλιό κρεβάτι και το στρώμα του παιδιού στην πλαϊνή αυλή μας. Ο μπόγος που έχει μαζευτεί εκεί από διάφορα συμπράγγαλα, είναι άλλο πράγμα. Σύντομα δεν θα μπορούμε να περνάμε...

Τώρα η ώρα έχει φθάσει 11:00 τη νύχτα, βρίσκεται η Θεώνη στη βεράντα μας και έχουμε πιάσει ψιλοκουβέντα. Ωστόσο, είναι αδύνατο να μην αποσπάται η προσοχή μας από την απαίσια χιπ χοπ μουσική που βροντάει στ' αυτιά μας από το διαμέρισμα του Γιάννη.
“Σου 'ρχεται τρέλα”, σχολιάζει η Θεώνη.
“Αυτό γίνεται γύρω στις τρεις με πέντε ώρες κάθε απόγευμα”, της εξηγώ.
“Κανείς άλλος στη γειτονιά δεν ακούγεται, αυτός ακούγεται!”
“Όλη την Αθήνα να ψάξεις, τέτοιο πράγμα δεν πρόκειται να βρεις πουθενά: Όταν δεν παίζει ο Γιάννης, παίζει ο Νάσος -λες και κάνουν βάρδιες”, της εξηγώ ήρεμα.
“Μέσα στο σπίτι, ακούγεται;”
“Στο σαλόνι, ναι, ακούγεται. Ευτυχώς, όμως, στην κάμαρά μου συνήθως δεν ακούω τίποτα επειδή είναι στο βάθος”, απαντώ. *Εφόσον φοράω ωτοασπίδες και βάζω τον ανεμιστήρα, μα κι αυτό το κόλπο δεν αρκεί πάντα,* σκέφτομαι. Και ξαφνικά, περνά από το νου μου μια

Βέβηλη Υποψία: Από τότε που άρχισαν να εισβάλλουν στην οικογένειά μας οι Μαρκάκηδες (δηλαδή από το 1984), κάθε ώρα της ημέρας ακούγεται από το σπίτι μας ένας αδιάκοπος σαματάς: δυνατές φωνές, αλαλαγμοί, μουσικές στο διαπασών, μωρά που φωνάζουν κλπ. "Όταν υπάρχουν στο σπίτι μωρά και παιδιά, έτσι γίνεται" ισχυρίζεται η μητέρα μου, με το μόνιμο στωικό ύφος της.

Ένα παράξενο πράγμα, όμως: Κάθε μέρα πηγαίνω μακρινές βόλτες, περνώ από ένα σωρό γειτονιές και τέτοιο μπάχαλο δεν παρατηρώ πουθενά! Δεν υπάρχουν αλλού μωρά, παιδιά, ή έφηβοι; Κι αν ακουστούν κάποτε ορισμένοι ήχοι, καμία σχέση σε ένταση και διάρκεια! Φυσικά, αρκετή ηχορρύπανση παρατηρείται γενικά στη γειτονιά μας, όμως το κέντρο του κυκλώνα είναι οι Μαρκάκηδες. *Είναι σα να διευθύνουν όλη τη φασαρία...*

Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν, εδώ και δεκαετίες, να δημιουργούν οι Μαρκάκηδες τόσα προβλήματα συνεχώς, σε κάθε επίπεδο; Είτε θα ενοχλούν με μουσικές στο διαπασών επί ώρες, είτε θα χρεώνονται μέχρι το λαιμό κι εμείς θα πρέπει να πληρώνουμε κερατιάτικα, είτε θα μένουν άνεργοι επί χρόνια αλλά οι οικονομικές απαιτήσεις τους θα αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο, είτε θα γεμίζουν τις αυλές μας με βουνά από τζάτζαλα. Ωστόσο, παρά την ανεργία και τα υπέρογκα χρέη τους, πολύ άνετους και καμαρωτούς τους βλέπω...

Όλες αυτές οι απίστευτες καταστάσεις που δημιουργούν οι Μαρκάκηδες παραείναι γκροτέσκες για να οφείλονται πράγματι σε βλακεία. Μήπως δρουν βάσει μακρόπνοου και οργανωμένου σχεδίου, σύμφωνα με οδηγίες των κυκλωμάτων -όπου σίγουρα ανήκουν; Όσο το σκέφτομαι τόσο πείθομαι: Πιθανότατα, έχουν

πάρει εντολή εδώ και χρόνια, ώστε να σκηνοθετούν όλες αυτές τις απίθανες καταστάσεις (πανάκριβα χόμπι, πολύχρονη ανεργία, υπέρογκα χρέη, εικονική φτώχεια, οικονομική αφαίμαξη των γονέων μου) με απώτερο στόχο να οδηγήσουν εμένα στην απόλυτη ένδεια. Ήδη, με τα χρόνια, έχουν σχεδόν αδειάσει το λογαριασμό μου στην Εθνική Τράπεζα και πρέπει να παλεύω με νύχια και με δόντια για να περισώσω ό,τι απομένει, ενώ παράλληλα μου σπάνε τα νεύρα. Ίσως, ακόμη, αποσκοπούν να με τρελάνουν κάποτε, με όλη αυτή την αφύσικη αναστάτωση που δημιουργούν διαρκώς: Με τα ανισόρροπα καμώματά τους, με τις τρελές απαιτήσεις τους, με τις μουσικές στο διαπασών όλη μέρα, κάθε μέρα, για χρόνια ατέλειωτα...

Πέμπτη, 4 Ιουλίου 2013

Σήμερα το πρωί η μητέρα μου έφτιαξε μια φανουρόπιττα για να βρει ο Γιάννης αγοραστή για το σκάφος, λέει. Το αποτέλεσμα: Μετά από λίγες ώρες, ο ανηψιός μου αναζήτησε τα έγγραφα του σκάφους, έφαγε τον κόσμο αλλά δεν τα βρήκε πουθενά μέσα στο σπίτι του. Ψάξαμε κι εμείς, μήπως κατά τύχη έχουν παραπέσει στα δικά μας συρτάρια, αλλά τα χαρτιά έχουν κάνει φτερά!

Επιπλέον, είχα ένα τηλεφώνημα από τη μητέρα του Παύλου, η οποία με πληροφόρησε ότι έλαβαν τα αποτελέσματα για το Lower: Listening 53%, Reading 64%, Writing 34% = Συνολικό αποτέλεσμα για το γραπτό διαγώνισμα: pass -με το ζόρι. Ωστόσο, στα προφορικά ο φωστήρ απέτυχε, καθώς πήρε μόλις 41%.

Σαφώς, απογοητεύτηκα. Περίμενα καλύτερα αποτελέσματα. Βέβαια, εξαρχής το ήξερα ότι το παιδί δεν είναι κανένα σαΐνι: Πολύ αργός, δεν του κόβει, αδυνατεί να πάρει οποιαδήποτε πρωτοβουλία, στερείται

φαντασίας και με δυσκολία του παίρνεις λέξη στα προφορικά, ακόμη και στα ελληνικά. Ωστόσο, στο γυμνάσιο προβιβάζεται πάντα με 19 -δεν δυσκολεύομαι να φανταστώ το γιατί.

Όπως και να 'χει, περίεργη αυτή η αποτυχία: Ένας μαθητής του 19, όπως κι αν πετυχαίνει αυτό το 19, δεν νοείται να αποτυχαίνει στο Lower. Θα μπορούσε να αριστεύσει με τον ακριβώς ίδιο τρόπο που αριστεύει και στο γυμνάσιο. Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι θα τα πάει καλύτερα την επόμενη φορά, γιατί απ' όλη αυτή την ιστορία κυρίως εγώ είμαι αυτή που εκτίθεται.

Κυριακή, 7 Ιουλίου 2013

Το πρωί ήλθε η Θεώνη και καθήσαμε στη βεράντα. Ακόμη μια φορά παραπονιόταν για την υγεία της και τους φοβερούς πόνους με κράμπες στα πόδια της. Εγώ τη συμβούλεψα να πάρει μαγνήσιο για τις κράμπες, εξηγώντας της ότι και ο πατέρας μου έχει όμοιο πρόβλημα και με το μαγνήσιο του περνάει. Τότε ακριβώς, η Θεώνη πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε στο δρόμο φωνάζοντας: "Ο ταχυδρόμος! Πάω μήπως μου έχει φέρει τίποτα!". Μετά από λίγα δευτερόλεπτα γύρισε πίσω διστακτικά. Της υπενθυμίσαμε ότι σήμερα είναι Κυριακή και δεν περνά ταχυδρόμος.

Μου πήρε λίγη ώρα μέχρι να καταλάβω τι είχε συμβεί: Όπως έχω παρατηρήσει κι άλλες φορές, η Θεώνη νευριάζει όποτε τη συμβουλεύω να πάρει κάποιο φάρμακο για την υγεία της -παρόλο που εκείνη ξεκινά πάντα τη σχετική γκρίνια. Μάλλον θεωρεί ότι κάνω την έξυπνη και ότι το παίζω γιατρός. Δεν πάει καλά ο κόσμος...

Κυριακή, 14 Ιουλίου 2013

☺ Όλο το πρωί ο Θανάσης τσακώνεται με τη Χριστίνα και ύστερα κλείνονται μέσα ως αργά το απόγευμα. Η μαμά ανησυχεί για "το παιδί" κι εγώ προσπαθώ να την ηρεμήσω:

"Δεν χρειάζεται να ανησυχείς", της λέω. "Ρίχνουν έναν καυγά τρικούβερτο, ανάβουν τα αίματα και ύστερα κάνουν δέκα ώρες σεξ".

Ο Αντωνάκης είναι δίπλα και ακούει. "Σεξ;" απορεί.

"Σεξ είναι το διάβασμα", του εξηγώ. "Κάθονται και διαβάζουν".

"Όχι, δεν είναι αυτό! Δεν ξέρεις;" πετάει ένσταση ο μικρός.

"Δηλαδή; Εσύ τι λες πως είναι το σεξ;" τον ρωτάω.

"Εγώ έχω δει το μπαμπά και τη μαμά!"

"Και τι έκαναν δηλαδή; Δεν διάβαζαν;"

"Όχι, έβγαλαν τα ρούχα τους, γδύθηκαν και ο μπαμπάς έβαλε το πουλί του πάνω στη μαμά!"

"Και συ το έχεις δει αυτό; Ήσουν μπροστά;" απορώ κι εξίσταμαι.

"Ναι, ήμουν μπροστά!"

Όλα τα 'χει δει το παιδί. Έτσι όπως τον μεγαλώνουν, και πάλι καλός είναι.

Πέμπτη, 18 Ιουλίου 2013

☺ Το βράδι καθόμαστε όλοι στη βεράντα και φλυαρούμε περί ανέμων και υδάτων.

"Εγώ είμαι μεγάλος! Είμαι πέντε χρονών!" κάνει σε μια στιγμή ο Τώνης.

"Κι εγώ πόσων χρονών είμαι;" τον ρωτάω.

"Εκατό!" κάνει ο Γιάννης, που στέκεται στη σκάλα.

"Τι λες στο παιδί; Άστο να μιλήσει μόνο του! Λοιπόν, πόσο είμαι εγώ, Τώνη;"

“Δεκάξι!” απαντά αυθόρμητα ο μικρός. Μετά από δική μου αμηχανία, το διορθώνει: “Δεκαεπτά!”
“Και ο μπαμπάς σου, πόσων χρονών είναι, ξέρεις;” συνεχίζω.
“Είκοσι οκτώ!” απαντά σωστά ο Αντώνης.
“Και η μαμά σου;”
“Είκοσι επτά!” (ξανά σωστά).
“Και η γιαγιά η μικρή;” τον ρωτά η μάνα μου.
“Πενήντα!”
“Όχι τόσο πολύ! Έλα τώρα, πόσο είναι η γιαγιά η μικρή;”
“Σαράντα πέντε!” διορθώνει ο μικρός.
“Ο Θανάσης; Ξέρεις πόσων χρονών είναι ο Θανάσης;”
“Είκοσι εννιά!”
“Τον παραμεγαλώνεις! Δεν είναι είκοσι εννιά, είναι είκοσι τεσσάρων”, του εξηγώ.
“Κι εγώ πόσων χρονών είμαι;” τον ρωτά τελικά η μητέρα μου.
“Εσύ είσαι εξήντα οκτώ! Και ο παππούς!” λέει ο Τώνης, όλο χαμόγελα.
“Εμένα με κάνει πενήντα εννιά χρονών!” μας εξομολογείται λίγο αργότερα η Χριστίνα.
“Πάντως, εγώ είμαι δεκαεπτά!” χαριτολογώ στο Γιάννη.
“Κι εγώ, θεία, δεκαεπτά είμαι”.
Εντάξει, το μπερδέψαμε το παιδί...

Σάββατο, 20 Ιουλίου 2013

Κάνουμε μάθημα ιταλικών με τη Σεραΐνα Πάλλη και με πληροφορεί ότι, από την Τρίτη που έχω να τη δω, το κομπιούτερ της κόλλησε κάποια στιγμή και αναγκάστηκε να σβήσει τα πάντα από μέσα για να το ξαναλειτουργήσει. Καθώς εξετάζω το σημερινό μάθημα, συνειδητοποιώ ότι εκεί υπάρχει ένα σκίτσο που δείχνει

έναν τύπο ο οποίος προσπαθεί να δουλέψει στο κομπιούτερ, ενώ ένας άλλος δίπλα του τον παρακολουθεί. Η λεζάντα από κάτω λέει: "Stamattina non riesco ad accendere il computer. Forse si è rotto; non funziona" (σήμερα δεν καταφέρνω ν' ανάψω το κομπιούτερ. Ίσως είναι χαλασμένο, δεν λειτουργεί).
"Βλέπεις τη ***σύμπτωση;***" ρωτώ τη Χριστίνα. "Τώρα που χάλασε το δικό σου κομπιούτερ, πέφτουμε πάνω σ' αυτό το κείμενο όπου έχει χαλάσει ένα κομπιούτερ!"
"Το δικό μου επαθε κάτι πιο σοβαρό: Αναγκάστηκα να σβήσω τα πάντα από μέσα", μου απαντά ανάλαφρα, χαϊδεύοντας το μηχάνημα. Μάλλον δεν πολυκατάλαβε τι ακριβώς της είπα...

Το θέμα είναι ότι η Σεραΐνα δεν κατάφερε να ξαναβρεί τις ακουστικές ασκήσεις του βιβλίου μας στο Διαδίκτυο. "Τα έχουν αποσύρει! Μάλλον επειδή είναι παράνομο να τα κατεβάζει κανείς δωρεάν από το Internet", υποθέτει. Πολύ περίεργο, πάντως, να τα κατεβάσουν μόλις κόλλησε το κομπιούτερ της...

Εικόνες του Matrix: Το μεσημέρι, όταν φθάνω σπίτι, η μητέρα μου με πληροφορεί ότι όσο έλειπα είχε έλθει η θεία Πηνελόπη για επίσκεψη και της είπε τα εξής απίθανα: Πριν από λίγες μέρες ο γιος της ο Βασίλης βάφτισε τα δίδυμα παιδιά του στην Τήνο αλλά δεν έμειναν καθόλου μπουμπουνιέρες για να φέρουν και σε μας. Ακόμη, πριν καν τελειώσει το γλέντι στην ταβέρνα, η κουμπάρα αναγκάστηκε να φύγει πάραυτα επειδή έλαβε ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα που την πληροφορούσε ότι η συνυφάδα της, 38 ετών, έγγυος σε τρίδυμα μετά από δέκα εξωσωματικές, πέθανε πάνω στο χειρουργικό τραπέζι! Το πιο απίστευτο, είναι το πώς: Ο γιατρός της είχε πει ότι θεωρούσε σκόπιμο να αφαιρέσουν το ένα παιδί· εκείνη δέχθηκε και πήγε να κάνει

την επέμβαση· όμως, κάτι δεν πήγε καλά κι έτσι πέθανε επί τόπου κι εκείνη και όλα τα έμβρυα. "Όποτε βλέπω την Πηνελόπη, εδώ και πενήντα χρόνια, όλο και για κάποιον που πέθανε ή αρρώστησε θα μου πει", προβληματίζεται η μάνα μου -κι εγώ επίσης.

Κατά τη γνώμη μου, πάντως, υπάρχουν κι άλλα περίεργα στην υπόθεση: α) Τα τρίδυμα δεν είναι τόσο ιδιότυπη περίπτωση, γεννιούνται κανονικά, δεν είναι όπως τα οκτάδυμα που υποχρεωτικά πρέπει να αφαιρεθούν μερικά από τη μήτρα, β) Όπως και να 'χει, η επέμβαση αυτή δεν μου φαίνεται δύσκολη. Πώς τα 'κανε τόσο θάλασσα ο χειρούργος; γ) Και οι υπόλοιποι μέσα στο χειρουργείο, τι έκαναν;

Μήπως η υπόθεση δεν ήταν καθόλου ατύχημα ή απροσεξία; Μήπως, ας πούμε, ο σύζυγος της γυναίκας χάλασε κάποιο χατήρι σε κάποιο κύκλωμα; Λέω μήπως...

Δευτέρα, 22 Ιουλίου (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Humanity – Tranquility + Soul Barrier
Επαλήθευση (πολλαπλές καταστροφές):
4 Αυγ: Συγκρούσεις στην Αίγυπτο με 420 νεκρούς.
20 Αυγ: 120 νεκροί στην Ιαπωνία λόγω καύσωνα.
21 Αυγ: 1300 νεκροί στη Συρία από βομβαρδισμό με χημικά· 160 νεκροί στο Πακιστάν και 200 στην ΒΑ Κίνα από πλημμύρες.
Ως την 1η Σεπτ: 800 νεκροί στο Ιράκ τελευταία, εξαιτίας βίαιων επεισοδίων.

Θέση 2η: Expecto – Πονηρία

Επαλήθευση: Το αλλόκοτο επεισόδιο με τον κάκτο, στις 29 Ιουλίου.

Θέση 3η: La Regina – Το Παράδοξο – Gates of Heaven
Επαλήθευση: Ο απίθανος συντονισμός του Matrix στις 7 Αυγούστου. Ολόκληρο σήριαλ για να καταφέρω να κάνω ένα μπάνιο.

4η Θέση: Το Φάντασμα μιας Χαμένης Νιότης – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: Αρχές Αυγούστου ανακαλύπτω ότι στο διαδίκτυο υπάρχουν τώρα διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες, όπου μπορεί κανείς να εκδώσει ό,τι θέλει σε ebooks! Αμέσως μπαίνω στον πειρασμό να στείλω ορισμένα κείμενα για δημοσίευση, παρόλο που κατά βάθος ξέρω ότι κάποιο λάκο έχει η φάβα...

Θέση 5η:
Η Υπέρτατη Τελετουργία – Ascension
Επαλήθευση: Η αγορά ενός καθαριστή ακτινοβολιών (μενταγιόν) φαίνεται να διορθώνει κατά πολύ τα νυχτερινά προβλήματά μου, πράγμα που μου ανεβάζει το ηθικό.

. . . .

Δευτέρα, 29 Ιουλίου 2013

Συντονισμός του Πλέγματος: Έχοντας διαβάσει πρόσφατα ότι οι κάκτοι είναι τα μοναδικά φυτά στον κόσμο που απορροφούν διοξείδιο του άνθρακα και απελευθερώνουν οξυγόνο όχι μόνο την ημέρα αλλά και τη νύχτα, το βράδι πηγαίνω ν' αγοράσω έναν για την κρεβατοκάμαρά μου, ελπίζοντας ότι θα με βοηθήσει στα νυχτερινά μου προβλήματα.

Μέσα στην ευρύχωρη αυλή του μαγαζιού υπάρχει ένα ολόκληρο παρτέρι με κάκτους, κι εγώ διαλέγω ένα γλαστράκι των 5 ευρώ. "Μια στιγμή να φωνάξω το αφεντικό", μου λέει ο νεαρός υπάλληλος και σπεύδει αμέσως προς τα έξω. Παραξενεύομαι λίγο: *Τόσο δύσκολο του ήταν να μ' εξυπηρετήσει ο ίδιος;*

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ο νεαρός ξανάρχεται μαζί μ' έναν μεσόκοπο τύπο, ο οποίος μόλις με βλέπει, μου κάνει χαρές:

"Ελένη; Η Ελένη η φιλενάδα μου! Πώς από δω;"

Θα χρειαστούν ένα-δυο λεπτά για να πειστεί ο τύπος ότι δεν είμαι η Ελένη. "Μοιάζετε πολύ με τη φίλη μου την Ελένη", επιμένει αυτός. *Περίεργο· κι εγώ που είχα πάντα την εντύπωση ότι δεν μοιάζω με καμία...*

Μόλις ο τύπος ακούει τι θέλω, με κοιτάζει καχύποπτα και μου πετάει: "Εσείς μου πήρατε πριν από λίγο έναν ολόκληρο δίσκο με κάκτους;"

Νιώθω προσβεβλημένη και αρνούμαι κατηγορηματικά. *Με τέτοια μυαλά και κρατούν επιχείρηση; Θα του άξιζε να τον κατακλέψω το μαλάκα,* σκέφτομαι αυθόρμητα.

Κανονικά θα 'πρεπε να φύγω επί τόπου χωρίς να αγοράσω τίποτα αλλά δεν έχω όρεξη να ταλαιπωρηθώ περισσότερο. Εντέλει, οι δυο τους παίρνουν το φυτό που έχω επιλέξει μα αντί να κατευθυνθούν προς το ταμείο, προχωρούν προς τα έξω. Περιμένω, περιμένω, και μετά από κανένα πεντάλεπτο παρατηρώ ότι οι δυο τους έχουν παρατήσει το κακτάκι μέσα σε μια διάφανη σακούλα, πάνω σ' ένα τραπέζι στην είσοδο. Πάω, το παίρνω και ξαναμπαίνω στο μαγαζί για να πληρώσω και να φύγω.

Ως αργά τη νύχτα η φάση στριφογυρίζει στο μυαλό μου πάλι και πάλι, προκαλώντας μου αϋπνία μέχρι τις 2:00 τα ξημερώματα. Περίεργη η συμπεριφορά του τύπου, πολύ περίεργη: *Πρώτα η παράλογη*

προσβολή, που μου έβαλε ιδέες κλοπής στο νου. Μετά άφησαν το φυτό έκθετο κοντά στην έξοδο, σα να ήθελαν να προσπαθήσω να το κλέψω -άραγε, για να με κάνουν τσακωτή φεύγοντας; Και γιατί άραγε; Έτσι τους είπαν να μου κάνουν;

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2013): Στις 20 Ιουλίου, αργά το βράδι, παίρνω ένα περίεργο ***σημείον*** στην TV: Διαφημίζει κάτι ταινίες και φαίνεται μία οθόνη μέσα στην οθόνη της τηλεόρασής μου. Περιμένω να δείξει σκηνές από έργα, όμως η μέσα οθόνη γεμίζει ξαφνικά με άγριες φλόγες από πυρκαγιά! Ακολουθούν σκηνές από εκρήξεις. Πραγματικά, αναρωτιέμαι: *Αυτές οι άσχετες ουσιαστικά σκηνές φωτιάς φάνηκαν σε όλες τις τηλεοράσεις, ή μονάχα στη δική μου;* Το ίδιο βράδι μου έρχεται μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς, μετά από πολλές καθαρές νύχτες.

Στις 22 Ιουλίου τοποθετώ έναν μικρό κάκτο στην κάμαρά μου, πάνω στο κομοδίνο μου, ελπίζοντας ότι ίσως το φυτό απορροφήσει την αρνητικότητα του περιβάλλοντός μου. Ωστόσο, από την ώρα που ξαπλώνω στο κρεβάτι, αρχίζω να βομβαρδίζομαι από υπναγωγίες φωτιάς! Πριν περάσει η πρώτη νύχτα, βάζω τον κάκτο σε άλλο δωμάτιο, όμως το κακό δεν θα μετριαστεί! Μετά από τρεις μέρες ξεφορτώνομαι το φυτό, ωστόσο το κακό θα συνεχιστεί για λίγες μέρες ακόμη!

Αυτό το μήνα, παρόλο που είχα 17 καθαρές νύχτες, δεν πήγα τόσο καλά: Μου ήλθαν 3 οράματα φωτιάς, πολλές σχηματοποιημένες φλόγες, 6 φορές το εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση" ή "hell"), 2 όνειρα με φλόγες...

Η Μία και Μόνη Αλήθεια

‟Όσο περισσότερα σου κάνουμε,
τόσο λιγότερα πιστεύεις ότι σου κάνουμε”
Μένγκελε

Ελάχιστοι το υποψιάζονται, όμως στην εποχή μας χρησιμοποιούνται κατά κόρον διάφορες μέθοδοι νοητικού ελέγχου και επηρεασμού των ανθρώπινων εγκεφαλικών λειτουργιών, όπως η συμμοριτική παραφύλαξη, η στόχευση με ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες και η έγχυση εμφυτευμάτων στον οργανισμό. Στις μέρες μας τα εμφυτεύματα έχουν γίνει τόσο μικρά που μπορούν να τοποθετηθούν αθέατα σε διάφορα άλλα μέρη του σώματος κατά τη διάρκεια χειρουργικών επεμβάσεων, εν γνώσει ή εν άγνοια του ατόμου, και είναι σχεδόν αδύνατο να εντοπισθούν ή να αφαιρεθούν.

Τα άτομα στα οποία έχουν εμφυτευθεί μικροτσίπ μπορούν να επιτηρούνται παντού, 24 ώρες το 24ωρο. Οι εγκεφαλικές τους λειτουργίες μπορούν να παρακολουθούνται εξ αποστάσεως από υπερυπολογιστές και να τροποποιούνται με αλλαγή συχνοτήτων, εφόσον τα σύγχρονα μικροτσίπ λειτουργούν με την εκπομπή ραδιοφωνικών κυμάτων χαμηλής συχνότητας.

Το εμφυτευμένο άτομο μπορεί να χειραγωγηθεί με πολλούς τρόπους, καθώς ο φορέας που ελέγχει τον μηχανισμό αυτό μπορεί να μεταβάλει τις σκέψεις και τα συναισθήματα του ανυποψίαστου θύματος, να το κάνει επιθετικό ή υποτονικό, να επηρεάσει με τρόπο αφύσικο τη σεξουαλικότητά του, να επηρεάσει ή ακόμα και να προκαλέσει τα όνειρά του – και όλα αυτά εν αγνοία και

χωρίς τη συναίνεση του θύματος.

Η υπερτεχνολογία της εποχής μας, η οποία επιτρέπει τη σύνδεση των εγκεφαλικών λειτουργιών με υπερυπολογιστές και δορυφόρους στις ΗΠΑ ή στο Ισραήλ, αποτελεί σοβαρότατη απειλή για την ανθρωπότητα. Οι πιο σύγχρονοι υπερυπολογιστές των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών είναι ήδη αρκετά ισχυροί για να παρακολουθούν τον πληθυσμό όλης της γης.

Σύντομα θα επιβληθεί η εμφύτευση μικροτσίπ σε όλους τους ανθρώπους, εν γνώση τους, και όταν γίνει αυτό, ο έλεγχος των σκοτεινών κέντρων εξουσίας πάνω στις μάζες θα είναι απόλυτος.

Η Συμμοριτική Παραφύλαξη (gang stalking) είναι η κρυφή έρευνα και παρακολούθηση ενός ατόμου από πράκτορες των *κυκλωμάτων*. Το άτομο/στόχος υπόκειται σε φανερές και συγκαλυμένες μορφές επιτήρησης και παρακολουθείται αδιάκοπα, μέρα και νύχτα. Γι' αυτό το λόγο δημιουργούνται περίπολοι που κυκλοφορούν είτε πεζή είτε με οχήματα και επικοινωνούν μεταξύ τους με κινητά τηλέφωνα ή με μια ειδική νοηματική γλώσσα.

Η συμμοριτική παραφύλαξη σκοπό έχει να ελέγχει και να περιορίζει κάθε τομέα της ζωής του στοχευμένου ατόμου. Για παράδειγμα, μια ντουζίνα πρακτόρων, στρατηγικά τοποθετημένοι στο δρόμο, παραφυλάνε κάθε στιγμή για το θύμα τους και περιμένουν να εμφανιστεί ώστε να το ενοχλήσουν με διάφορους τρόπους. Αυτοί οι άνθρωποι συνεννοούνται ακόμη και μέσω sms να βρίσκονται σ' ένα συγκεκριμένο τόπο και χρόνο για να εκτελέσουν μια συγκεκριμένη εχθρική ενέργεια ενάντια στο θύμα.

Οι πολίτες-κατάσκοποι *(κυκλώματα)* στρατολογούνται από κάθε κοινωνική τάξη. Βαθμιαία, όλοι οι άνθρωποι που υπάρχουν στη ζωή του Στόχου γίνονται μέρος αυτού του ατέρμονιου, συστηματικού, ψυχολογικού πολέμου. Με τα χρόνια καταστρέφουν τον Στόχο, τον κάνουν να φαίνεται τρελός και τον αφήνουν χωρίς κανένα μέσο βιοπορισμού. Όλα αυτά αποτελούν μια παγκόσμια συντονισμένη και οργανωμένη προσπάθεια ελέγχου και συμμόρφωσης συγκεκριμένων ανθρώπινων Στόχων.

Κυριώτερα συμπτώματα της Συμμοριτικής Παραφύλαξης (Gang Stalking): Δεν αντιμετωπίζουν όλα τα στοχευμένα άτομα τις ίδιες καταστάσεις. Τα ακόλουθα είναι τυπικές ενδείξεις ότι ένα άτομο αποτελεί στόχο επιτήρησης και παρενόχλησης:

1) "Θέατρα δρόμου": Μια ομάδα ανθρώπων παίζει μπροστά στο θύμα μια ολόκληρη παράσταση με προκαθορισμένη πλοκή, ακολουθώντας τις σκέψεις του Στόχου και ταπεινώνοντάς τον. Αυτές οι "θεατρικές παραστάσεις" αποσκοπούν στη δημιουργία αίσθησης παρακολούθησης και στην πρόκληση παράνοιας. *Για παράδειγμα, τα "θέατρα" που ουκ ολίγες φορές μου έχει στήσει στο δρόμο η Περσεφόνη και το κύκλωμά της, ή οι λέξεις "hell" και "κόλαση" που άκουγα -κάποτε πολύ συχνά- να μου πετούν άσχετοι στο δρόμο.*

Το "θέατρο δρόμου" μπορεί να στήνεται είτε ασυνείδητα, όταν οι "θύτες" επηρεάζονται και αυτοί προσωρινά από κάποιο μηχανισμό mind control, είτε συνειδητά, όταν πράττουν κατά διαταγή κυκλωμάτων. Υποψιάζομαι, μάλιστα, πως η κύρια πηγή εσόδων για τους περισσότερους "καθώς πρέπει" οικογενειάρχες σήμερα, δεν είναι η συνήθως κακοπληρωμένη δουλειά

τους σε κάποια εταιρεία του κώλου, αλλά αυτά ακριβώς τα “θέατρα δρόμου”.

2) Επιτήρηση επί 24ώρου βάσεως: Το θύμα παρακολουθείται όπου κι αν βρεθεί, σε εσωτερικούς ή εξωτερικούς χώρους. Οι Πράκτορες πλησιάζουν το Στόχο, μετακομίζουν στην περιοχή, στη γειτονιά ή ακόμη και στην πολυκατοικία όπου μένει το θύμα. Επίσης, είναι δυνατόν να παρακολουθούν το κινητό, το σπίτι ή το κομπιούτερ του.

3) Ευαισθητοποίηση του Στόχου σ' ένα ενοχλητικό ερέθισμα: Μέσα σε χρονικό διάστημα μηνών ή και χρόνων, το θύμα ευαισθητοποιείται σε ένα αρνητικό καθημερινό ερέθισμα το οποίο χρησιμοποιείται συνήθως ως συστηματικός βασανισμός. Μπορεί να γίνεται επίσης χρήση νευρογλωσσικού προγραμματισμού και συμμοριτικής παραφύλαξης (θέατρα δρόμου). Τέτοιου είδους ερεθίσματα περιλαμβάνουν ήχους, χρώματα, σχέδια, πράξεις: κόκκινο, λευκό, κίτρινο, στυλό που ανοιγοκλείνουν, κορδέλες που κυμματίζουν, κλειδιά που κροταλίζουν, δυνατός βήχας, κομπολόγια που βροντοχτυπούν, σφυρίγματα, κινητά, λάπτοπς. Μερικές φορές χρησιμοποιούνται ειδικοί τύποι ανθρώπων ή αντικειμένων, καθώς και υπνωτικές πυροδοτικές λέξεις *[όπως “κόλαση” ή “hell”]*, που προκαλούν συγκεκριμένες αρνητικές εντυπώσεις στο θύμα.

4) Συκοφάντηση και Απομόνωση του Στόχου: Αυτό επιτυγχάνεται μέσω συκοφαντιών και ψεμάτων που διαδίδονται στο περιβάλλον του θύματος. Έτσι, οι φίλοι και γείτονες μαθαίνουν ότι ο Στόχος είναι κλέφτης, ναρκομανής, πόρνη, τρελός, ένοχος για τα πλέον απίθανα εγκλήματα και ότι πρέπει να παρακολουθείται ανελλιπώς. Σταδιακά οι φίλοι απομακρύνονται εξαιτίας συκοφάντησης ή άμεσου ελέγχου, ενώ

οι Πράκτορες καταλαμβάνουν ολόκληρη την κοινωνική ζωή του Στόχου. Ως "φίλοι" είναι πάντα θρασείς, δεσποτικοί, άσπονδοι *[πχ το δίδυμο Ευγενία-Φιλιώ]*.

5) Δημιουργία αρνητικών εντυπώσεων για το θύμα: Τα *κυκλώματα* αποσκοπούν στο να κάνουν τους άλλους να πιστέψουν ότι ο Στόχος κοντεύει να τρελαθεί ή ότι έχει τρελαθεί. Εκτοξεύοντας, ας πούμε, "φωνές στο κρανίο" του, κάνουν το θύμα να πετάγεται τρομαγμένο ή να αντιδρά με παράξενους τρόπους. Το στοχευμένο άτομο γίνεται ευερέθιστο, νευρικό, μεμψίμοιρο και δυσάρεστο, οπότε οι άλλοι άνθρωποι αρχίζουν να τον αποφεύγουν. Παράλληλα, χάνει κάθε υπόληψη και αξιοπιστία, καθώς φαντάζει σαν σχιζοφρενής ή παρανοϊκός.

6) Πρόκληση τρέλας: Εκτοξεύοντας φωνές ή άλλους ήχους στο κεφάλι του, εφαρμόζοντας ηλεκτρονική παρενόχληση, δείχνοντας στο Στόχο ότι παρακολουθείται νύχτα-μέρα από ορατές και αόρατες δυνάμεις, ελπίζουν να τον οδηγήσουν στην παραφροσύνη *[κάτι ξέρουμε κι εμείς: ιδίως την περίοδο 2006-2010 κινδύνεψα σοβαρά να τρελαθώ]*.

7) Διάσπαση της καθημερινής ζωής (πρόκληση "κακοτυχίας"): Σκασμένα λάστιχα· στέρηση ύπνου· συσσώρευση σκουπιδιών στην περιουσία του θύματος· παράξενες συμπτώσεις που συμβαίνουν συνεχώς, αρκετές φορές μέσα στην ημέρα· αντικείμενα αλλάζουν θέση ή χάνονται από το σπίτι· ομάδες αγνώστων που κοροϊδεύουν το θύμα στο δρόμο· σαμποτάζ στη δουλειά και/ή στην προσωπική ζωή. Ακόμη: άγνωστοι του κόβουν το δρόμο, του παίρνουν τη σειρά στην ουρά, τον βρίζουν ή τον κοροϊδεύουν στο δρόμο *[όλα τα παραπάνω μου συμβαίνουν κατά κόρον, τα τελευταία τριάντα χρόνια τουλάχιστον]*. Πράξεις όπως οι παραπάνω μπορεί να φαίνονται σχετικά ακίνδυνες σε τρίτους,

ωστόσο μπορούν να προκαλέσουν μεγάλα ψυχολογικά τραύματα στο θύμα.

8) Ηχητικός Πόλεμος: Αναστατώνει όλη τη ζωή του θύματος, εμποδίζει ακόμη και τον ύπνο του. Ο ηχητικός πόλεμος στήνεται με διάφορους τρόπους: Θορυβώδη εργαλεία, ασταμάτητα μερεμέτια στα γύρω σπίτια, στερεοφωνικά στο διαπασών με τις ώρες, πόρτες που χτυπούν κάθε τόσο, δεκάδες σκυλιά μαζεύονται στις γύρω αυλές και στα μπαλκόνια και ουρλιάζουν όλα μαζί επί ώρες πολλές καθημερινά κλπ. *[η ιστορία της ζωής μου].*

9) Οικονομική επιτήρηση: Φαίνεται σαν η παραμικρή δεκάρα που έχει το θύμα να είναι μετρημένη και σα να του επιτρέπεται να κερδίζει μονάχα ένα συγκεκριμένο ποσό το μήνα *[εντύπωση που μου έχει δημιουρ-γηθεί έχω εδώ και δεκαετίες].*

10) Ξαφνική ανεργία *[πχ Παγγαία, χειμώνας του '99]:* Μετά από συστηματικό και χρόνιο mobbing, ο Στόχος αποχωρεί ή απολύεται από τη δουλειά του. Ύστερα μπαίνει σε μαύρη λίστα, οπότε αδυνατεί πλέον να βρει άλλη δουλειά, ή πρέπει να δεχθεί μια θέση πολύ κατώτερη των προσόντων του. Στη νέα δουλειά παρενοχλείται και τρομοκρατείται συνεχώς *[οι απίθανες περιπτώσεις πελατών που μου τυχαίνουν;].* Συχνά το θύμα καταλήγει να στερηθεί από κάθε μορφή βιοπορισμού, έτσι ώστε στο μέλλον να καταλήξει σε αστυνομική σύλληψη, εγκλεισμό σε ψυχιατρείο, ή εξαναγκασμένη αυτοκτονία.

11) Γενικευμένη τρομοκρατία εξαιτίας διαπροσωπικών προβλημάτων με τους ανθρώπους που "τυχαίνει" να περιτριγυρίζουν τον Στόχο, είτε σε κλειστούς είτε σε ανοιχτούς χώρους *[πχ οι χλευασμοί που αντιμετώπιζα ασταμάτητα καθ' όλη τη διάρκεια της*

εφηβικής και νεανικής μου ηλικίας, με αποτέλεσμα να καταρρακωθεί ανεπανόρθωτα το ηθικό μου].

12) Πρόκληση σωματικής βλάβης ή θανάτου: Προξενώντας οδικά ή άλλα δυστυχήματα, τα κυκλώματα μπορούν να οδηγήσουν το θύμα σε μόνιμη αναπηρία ή θάνατο. Μπορούν ακόμη, μέσω λειτουργίας μικροεμφυτευμάτων, να προκαλέσουν έμφραγμα, εγκεφαλικό, γαστρικά προβλήματα και άλλες ασθένειες που μπορούν να στείλουν το θύμα στο νοσοκομείο ή να το σκοτώσουν.

Ορισμός των ψυχοτρονικών όπλων (psychotronics): Ως ψυχοτρονικό όπλο ορίζεται κάθε ηλεκτρονική συσκευή που έχει τη δυνατότητα να τροποποιεί τις λειτουργίες του μυαλού ή του σώματος. Αυτά τα όπλα προκαλούν ψευδαισθήσεις, ασθένειες, μεταλλάξεις στο ανθρώπινα κύτταρα, απώλεια βούλησης ή ακόμα και θάνατο. Σε αυτό το οπλοστάσιο περιλαμβάνοται VHF γεννήτριες, ακτινογραφίες, υπέρηχοι και ραδιοκύμματα.

Ποιοί επιλέγονται για στόχευση: Γυναίκες πολύ ανεξάρτητες, υπερβολικά έξυπνες, καριερίστες, κυρίως εκείνες που κατοικούν μόνες. Οι άνδρες-Στόχοι αποτελούν μικρότερο ποσοστό από τις γυναίκες· θυματοποιούνται όσοι παρουσιάζουν αποκλίσεις από το στερεότυπο του τυπικού αρσενικού.

Συνεπώς, ο ψυχοτρονικός πόλεμος αφορά και τον πόλεμο των φύλων, εφόσον στοχεύονται κι εξουδετερώνονται κυρίως οι ανεξάρτητες, ευφυείς γυναίκες αλλά και οι σχετικά αδύναμοι άνδρες -πρόσωπα ανεπιθύμητα στην ανδροκρατική κοινωνία. Κυρίως, όμως, στοχεύονται άτομα που έχουν ορισμένα ανεπιθύμητα γονίδια ανδρομέδιου τύπου στο D.N.A. τους. Ουσιαστικά, ο ψυχοτρονικός πόλεμος έχει ως κύριο σκοπό την

εξουδετέρωση και εξόντωση αυτών των ατόμων.

Βασικά συμπτώματα ηλεκτρομαγνητικών επιθέσεων

1) Έλεγχος του νου: Τα εγκεφαλικά κύμματα μπορούν να λειτουργούν ως ηλεκτρομαγνητικά αποτυπώματα, τα οποία είναι δυνατόν να διαβαστούν από δορυφόρους – πράγμα που επιτρέπει την επιτήρηση του ατόμου και των σκέψεών του. Ο κατάλληλος ευαίσθητος εξοπλισμός μπορεί να συλλάβει και να αποκωδικοποιήσει τα σήματα που εκπέμπονται όταν κάποιος μιλάει, σκέφτεται κλπ. Έτσι επιτυγχάνεται έλεγχος σκέψεων, συναισθημάτων, εντυπώσεων, συμπεριφοράς. Πιο συγκεκριμένα: Ανάγνωση της σκέψης επί τόπου, πριν καν αυτή γίνει αντιληπτή· σβήσιμο σκέψεων και αναμνήσεων· προβλήματα μνήμης· κατασκευασμένες σκέψεις και “συνθετικοί” συνειρμοί. Ακόμη, οι Πράκτορες έχουν τη δυνατότητα να κοιτάζουν μέσα από τα μάτια του θύματος και να βλέπουν ό,τι βλέπει, οπότε ξέρουν ανά πάσα στιγμή τι παρατηρεί ο Στόχος.

2) Ακουστική συνθετική τηλεπάθεια ή φωνές στο κρανίο: Οι εγκληματίες μιλούν με μερικά από τα θύματά τους αδιάλλειπτα, μέρα και νύχτα. Ένας ειδικός υπολογιστής με ικανότητα μάθησης και με συνθετική φωνή, που μπορεί να διαμορφωθεί έτσι ώστε να μοιάζει με οποιαδήποτε φωνή, καταλαμβάνει το νου του Στόχου για λίγη ώρα στην αρχή, συνεχώς μετά τα αρχικά στάδια. Αυτό κρατά το θύμα ξύπνιο, εκνευρισμένο και διαρκώς κουρασμένο, και το οδηγεί σταθερά στην κατάθλιψη ή στην παραφροσύνη.

3) Σιωπηλή συνθετική τηλεπάθεια: Το θύμα δεν ακούει φωνές αλλά βιώνει χειρισμό των σκέψεων και των συναισθημάτων του. Οι ίδιες σκέψεις επαναλαμ-

βάνονται διαρκώς, σα να παίζεται μια κασέτα ξανά και ξανά, λέξη προς λέξη *[μου συμβαίνει συχνά, ιδίως όταν περπατώ στο δρόμο]*. Το θύμα αποκτά εμμονές και καταλήγει να μιλά μόνο του στο δρόμο, δίνοντας την εντύπωση ότι έχει τρελαθεί.

4) Παράξενοι συντονισμοί με την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο: Κατά παράδοξο τρόπο, η σκέψη του θύματος συντονίζεται με όσα παρακολουθεί στην τηλεόραση ή το ραδιόφωνο. Μερικοί Στόχοι είναι σίγουροι ότι οι ηθοποιοί και η οι παρουσιαστές στην τηλεόραση τους αντιγράφουν ή τους παρενοχλούν *[παλαιότερα μου συνέβαινε αρκετά συχνά: ηθοποιοί που, ενώ έπαιζαν το ρόλο τους, άκουγα να πετούν εντελώς στο άσχετο εκφράσεις όπως "θα γίνει κόλαση", "go to hell" κλπ]*.

5) Στέρηση ύπνου: Σύμφωνα με εκτενείς έρευνες, το 40% του πληθυσμού των ΗΠΑ δεν κοιμάται αρκετά. Η στέρηση ύπνου είναι ένα τυπικό πρώτο βήμα για τον έλεγχο του νου και επιτυγχάνεται με τη βοήθεια του ηχητικού πολέμου ή με ηλεκτρονικά μέσα.

Τα ηρεμιστικά και υπνωτικά φάρμακα όχι μόνο δεν βοηθούν αλλά καθιστούν τους ανθρώπους πιο ευαίσθητους στις επιδράσεις των ηλεκτρονικών "σιωπηλών ήχων" *[πράγματι: όσο καιρό έπαιρνα ψυχοφάρμακα για να γλυτώσω από το υποβαλλόμενο μήνυμα "κόλαση" στα όνειρά μου, η κατάσταση χειροτέρεψε. Άρχισα να πηγαίνω καλύτερα όταν έκοψα τα φάρμακα]*.

Πιο λεπτομερώς, έχουν παρατηρηθεί τα εξής προβλήματα ύπνου:

α) Ο Στόχος βλέπει φώτα μπροστά του, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, την ώρα που αποκοιμιέσαι *[εγώ βλέπω φλόγες· πρέπει να δέχομαι πολύ ισχυρές ακτινοβολίες]*.

β) Νυχτερινή εφίδρωση.

γ) Τα δόντια χτυπάνε ή σφίγγουν όταν το θύμα αρχίζει

να νυστάζει *[μου συμβαίνει σχεδόν κάθε νύχτα]*.
δ) Ξυπνάει με σοβαρούς πόνους, αρθρίτιδα *[έχω...]*
ε) Ελαφρά πίεση στο κεφάλι, ιδίως στους κροτάφους, σαν ν' ακουμπάνε δάκτυλα εκεί *[το νιώθω και αυτό, σχεδόν σε καθημερινή βάση, ιδίως τη νύχτα αφού ξαπλώσω στο κρεβάτι]*.
στ) Αυξημένη ανάγκη ενούρησης κατά τη διάρκεια της νύχτας *[ενίοτε το 'χω κι αυτό]*.
ζ) Ναρκοληπτικές αντιδράσεις *[πχ υπναγωγικά οράματα φωτιάς ή ακουστικές παραισθήσεις, όπως η λέξη "κόλαση"]*.
η) Το θύμα ξυπνάει κουρασμένο και νιώθει σα να μην έχει κοιμηθεί καθόλου.
θ) Υπνηλία κατά τη διάρκεια της ημέρας.
ι) Αϋπνία τη νύχτα.
ια) Όταν ο Στόχος πέφτει για ύπνο, πριν αποκοιμηθεί Τα πόδια του χοροπηδούν εκνευριστικά στο κρεβάτι *[παλαιότερα μου συνέβαινε συχνά· τώρα σπάνια]*.
ιβ) Κατασκευασμένα (ζωντανά) όνειρα ή χειρισμός ονείρων *[κάτι ξέρουμε κι εμείς]*.

6*) Σωματικά, πνευματικά, ψυχολογικά βασανιστήρια,* όπως: **i**) Πόνος σε διάφορα μέρη του σώματος, που χειροτερεύει διαρκώς εξαιτίας εμφυτευμάτων ICT ή όπλων κατευθυνόμενης ενέργειας και ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών (EMF). **ii)** Αίσθηση ότι ο εγκέφαλος ψήνεται ή ότι παθαίνει ηλεκτροσόκ *[κατά τα έτη 2006-7, ένιωθα πολύ συχνά κάτι τέτοιο]*. **iii)** Πόνοι στο στήθος ή στην καρδιά *[παλαιότερα ένιωθα συχνά κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα να περνά από την καρδιά μου· τώρα, καμιά φορά νιώθω περίεργες σύντομες ταχυπαλμίες τη νύχτα, στο κρεβάτι]*. **iv)** Φαγούρα στα μάτια, που καταλήγει σε δάκρυα ή κόκκινα μάτια *[ενίοτε μου συμβαίνει]*. **v)** Ηλεκτρονικοί σεξουαλικοί “βιασμοί”

κατά τη διάρκεια του ύπνου ή της εγρήγορσης, πιθανόν μέσω εμφυτευμάτων ICT *[ασυνήθιστα έντονες σεξουαλικές διεγέρσεις μου συμβαίνουν από το 2009 και μετά]*.

7) Προβλήματα υγείας, όπως: **a)** Θολωμένη όραση, αποπροσανατολισμός, πονοκέφαλοι, απώλεια μνήμης, ψυχολογικά προβλήματα, δυσκολία στην ομιλία και στη σύνταξη, διαταραχές της libido. Αυτά μπορεί να οφείλονται σε δηλητηρίαση, λόγω παροχής τροφών που περιέχουν φάρμακα, ναρκωτικά ή δηλητήρια. **b)** Συμπτώματα ινσουλινοεξαρτώμενων ασθενειών: Πόνος στη σπονδυλική στήλη, στο πίσω μέρος του κεφαλιού, τρομεροί πονοκέφαλοι, υψηλό σάκχαρο, υπέρογκη κόπωση, οδηγούν σε πρόωρη συνταξιοδότηση ή σε φτώχεια, επειδή το θύμα αδυνατεί να εργαστεί. **c)** Συμπτώματα ορμονικής ανισορροπίας. **d)** Συμπτώματα άνοιας, καθώς μερικές φορές το άτομο δυσκολεύεται να εκφράσει τα συναισθήματα και τις σκέψεις του *[ανέκαθεν αισθανόμουν το μυαλό μου μπλοκαρισμένο, ανίκανο να βρει λύσεις σε απλά προβλήματα· από το 2011 και μετά, είμαι λίγο καλύτερα]*. **e)** Αποδυνάμωση του ανοσοποιητικού συστήματος. **f)** Σε τελικό στάδιο, σοβαρές ασθένειες που μπορεί να γίνουν κληρονομικές.

Η επιρροή των εμφυτευμάτων μπορεί να είναι θετική ή αρνητική, ανάλογα αν το άτομο θεωρείται σύμμαχος ή εχθρός του συστήματος – πράγμα που διαφαίνεται από τα πρώτα κιόλας παιδικά χρόνια: Αν το άτομο διαθέτει περισσότερα ανδρομέδια χαρακτηριστικά (εξυπνάδα, λογική, αίσθηση δικαιοσύνης, καλοσύνη, ευσπλαχνία, κριτική σκέψη, ατομικότητα), τότε τα εμφυτεύματα που έχει στο σώμα του προγραμματίζονται εναντίον του, ώστε να μπλοκάρουν το μυαλό του, να του προκαλούν δειλία, υποχωρητικότητα,

ενοχές, τρόμους, ψυχικά ή/και ερωτικά προβλήματα, εφιάλτες, θέματα υγείας και οτιδήποτε θα ανακόψει την πορεία της ζωής του. Παράλληλα, οι άλλοι γύρω του προγραμματίζονται έτσι ώστε να τον αντιπαθούν και να τον πολεμούν συστηματικά, συχνά χωρίς οι ίδιοι να το συνειδητοποιούν καν, σαν βιολογικά ρομπότ.

Αν το άτομο διαθέτει περισσότερα ερπετοειδή χαρακτηριστικά (πονηρία, τάση για ίντριγκες ή αδικίες, κακία, έλλειψη λογικής, λαγνεία, ένστικτο κοπαδοποίησης), τότε τα εμφυτεύματα που έχει στο σώμα του δουλεύουν υπέρ του και του παρέχουν ανέλπιστες εμπνεύσεις και ταλέντα, ενώ τον καθιστούν υπερκοινωνικό, τολμηρό, με ισχυρή αυτοπεποίθηση και ιδιαίτερη γοητεία στο άλλο φύλο. Παράλληλα, οι άλλοι γύρω του προγραμματίζονται έτσι ώστε να τον συμπαθούν και να του φέρονται πάντα φιλικά ή και υποτακτικά -παρά τον απαίσιο ερπετοειδή χαρακτήρα του.

Το αληθινό πρόσωπο του Matrix: Η ανθρώπινη κοινωνία ελέγχεται εξολοκλήρου από δυο παράγοντες: α) συντονισμένη δράση κυκλωμάτων, β) νανοεμφυτεύματα προσαρμοσμένα σε ολόκληρο τον πληθυσμό, τα οποία λαμβάνουν σήματα από ηλεκτρονικές ακτινοβολίες τύπου ELF, EMF και τα παρόμοια.

Όλοι οι άνθρωποι ελέγχονται μέσω μικροεμφυτευμάτων από σκοτεινά και φανερά κέντρα εξουσίας. Τι ειρωνία, στ' αλήθεια: Κόπτονται μήπως τους επιβληθεί το τσιπάκι “666”, ωστόσο είναι ήδη όλοι τους γεμάτοι μικροεμφυτεύματα εδώ και πολλές δεκαετίες, αν όχι εκατονταετίες ή και χιλιετίες...

Σίγουρα εμπλέκονται μυστικές υπηρεσίες, ισχυρές οργανώσεις και πολυπλυθή κυκλώματα στην ιστορία, ωστόσο θεωρώ ότι η όλη υπόθεση προϋποθέτει

έναν τρόπο σκέψης που δεν είναι ανθρώπινος, καθώς και μια ανώτερη τεχνολογία που δεν είναι γήινη -άρα τα ανώτατα αφεντικά είναι εξωγήινοι.

Η ύπαρξη των συστημάτων ελέγχου του νου (ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, μικροεμφυτεύματα, ψυχοτρονικά όπλα) εξηγεί θαυμάσια όλα τα παραψυχολογικά φαινόμενα: μεταφυσικά, τηλεπαθητικά, θρησκευτικά, κλπ. Κυρίως, όμως, τα εμφυτεύματα "διαβάζουν" και ελέγχουν αποτελεσματικά την ψυχοφυσική οντότητα του ανθρώπου: σκέψεις, συναισθήματα, συμπεριφορά, υγεία, λίμπιντο, ταλέντα κ.ά.

Αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν αυθεντικές μεταφυσικές εμπειρίες, καθώς και αυθόρμητες σκέψεις, συναισθήματα, ταλέντα, κλπ – *αλλιώς τα κυκλώματα δεν θα πάσχιζαν επί χρόνια να ανακόψουν την πορεία μου στη ζωή και στο αστρικό πεδίο.*

Ωστόσο, την κατάλληλη στιγμή τα κυκλώματα ενεργοποιούν το ανάλογο εμφύτευμα, έτσι ώστε ένα συγκεκριμένο άτομο να έχει τα επιθυμητά γι' αυτούς αποτελέσματα. Άλλωστε, ολόκληρη η ζωή εξαρτάται από στιγμές: Ένα κρίσιμο σχολικό διαγώνισμα, μια συνέντευξη για δουλειά, ένας σημαντικός αθλητικός αγώνας, η πρώτη συνάντηση με ένα άτομο του αντίθετου φύλου κ.ο.κ. Για παράδειγμα, ένας άριστος μαθητής που παραδόξως αποτυχαίνει σ' ένα κρίσιμο διαγώνισμα επειδή εκείνη την ώρα ακριβώς "κόλλησε το μυαλό του"· ή ένας κακός μαθητής που εξίσου παραδόξως πετυχαίνει, επειδή "μια ξαφνική ιδέα" του ώθησε να μελετήσει μονάχα εκείνα τα θέματα που θα έπεφταν στο διαγώνισμα.

Πάντως, εκείνο που σίγουρα δεν υπάρχει, είναι η "μαγεία". Οι διάφορες μαγικές πρακτικές λειτουργούν ως αντιπερισπασμός που αποκρύπτει την αλήθεια πίσω

από περίτεχνες σκηνοθεσίες, ενώ παράλληλα επιρρίπτει το φταίξιμο στα θύματα της μαγείας, τα οποία υποτίθεται πως συνεργάστηκαν με το Κακό με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Όλα τα μαγικά φαινόμενα οφείλονται σε λειτουργία μικροεμφυτευμάτων, τα οποία στέλνουν στον εγκέφαλο συγκεκριμένες εικόνες, ακούσματα, εντυπώσεις, σκέψεις, όνειρα, κλπ. Όσο για τις λεγόμενες "διαβολικές συμπτώσεις", οι περισσότερες αποτελούν "θέατρα δρόμου" οργανωμένα από τα κυκλώματα.

Ο αληθινός σκοπός της εκπαίδευσης: Ξαναδιαβάζοντας και διορθώνοντας την πολύτομη αυτοβιογραφία μου, συνειδητοποιώ το εξής παράδοξο: Με το που πατάει το παιδί το πόδι του στο Δημοτικό Σχολείο, πέφτει ξαφνικά μέσα σε έναν ωκεανό από πρόσωπα, τόσα όσα δεν πρόκειται να γνωρίσει σε ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του! Γύρω του χοροπηδούν πλήθος άτομα, μαθητές και δάσκαλοι, που επηρεάζουν το αθώο πλάσμα με τρόπους που είναι αδύνατο να ελεγχούν ή να απαριθμηθούν.

Αυτό το φαινόμενο εξηγείται μ' έναν μονάχα τρόπο: Η τοποθέτηση του ατόμου στην κοινωνική ιεραρχία γίνεται ήδη από το Δημοτικό. Μας λένε ότι ο άνθρωπος πηγαίνει στο σχολείο για να μάθει. Ψέμα. Ο άνθρωπος πηγαίνει στο σχολείο για να τον μάθουν.

Όσο βρίσκεται το παιδί στο Δημοτικό, μαθαίνει μεν ορισμένα χρήσιμα πράγματα όπως ανάγνωση, γραφή, αριθμητική, γεωγραφία και ιστορία. Κυρίως, όμως, εκείνο που γίνεται στο σχολείο είναι εκτενής παρακολούθηση των νεαρών ατόμων, με σκοπό να διαπιστωθεί το πώς προσαρμόζεται ο κάθε μαθητής μέσα στο κοπάδι, αν μπορεί να γίνει ένα με το κοπάδι. Στους σύγχρονους καιρούς μάλιστα, η παρακολούθηση

και κοπαδοποίηση ξεκινά ήδη από τον παιδικό σταθμό.

Ερώτηση 1η: Ποιός παρακολουθεί τα παιδιά;

Απάντηση: Τα υψηλά κυκλώματα, οι ύπατες εξουσίες. Οι δάσκαλοι συμμετέχουν συνήθως παθητικά, χωρίς να γνωρίζουν (οι περισσότεροι) τι ακριβώς συμβαίνει.

Ερώτηση 2η: Πώς γίνεται η παρακολούθηση;

Απάντηση: Κυρίως μέσω μικροεμφυτευμάτων που τοποθετούνται μυστικά σε κάθε άτομο από πολύ τρυφερή ηλικία -με εμβόλια, ιατρικές πρακτικές αλλά και με άλλους τρόπους. Τα εμφυτεύματα όχι μόνο δίνουν πληροφορίες για το κάθε παιδί ανά πάσα στιγμή, αλλά ρυθμίζουν τη σκέψη και τη συμπεριφορά του, έτσι ώστε οι ανεπιθύμητοι να πολεμώνται και να παραγκωνίζονται συστηματικά από νωρίς.

Ερώτηση 3η: Ποιοί είναι οι ανεπιθύμητοι;

Απάντηση: Τα παιδιά που δεν εμφανίζουν το ένστικτο της κοπαδοποίησης και συνεχίζουν να διατηρούν την ατομικότητά τους ακόμη και μέσα στο σχολείο.

Εγώ, συγκεκριμένα, την πρώτη μέρα που πήγα στο σχολείο, στο πρώτο κιόλας διάλειμμα, έκανα σκασιαρχείο. Αυτό είναι κάτι που σίγουρα δεν το κάνουν πολλά παιδιά και οπωσδήποτε δεν χτύπησε καθόλου καλά στους ιθύνοντες. Θα έλεγα ότι ολόκληρη η μετέπειτα πορεία μου στη ζωή προδιαγράφηκε από εκείνη την ημέρα...

Στο γυμνάσιο και στο λύκειο τα παιδιά έρχονται σε επαφή μ' έναν τεράστιο όγκο πληροφοριών που υποτίθεται ότι πρέπει να απομνημονεύουν αν θέλουν να προβιβάζονται. Το 99% αυτών των πληροφοριών είναι άχρηστο. Τα σύγχρονα παιδιά όλο διαβάζουν, διαβάζουν αλλά τίποτα δεν μαθαίνουν, συχνά ξεχνούν και όσα χρήσιμα έμαθαν στο δημοτικό. Ωστόσο, όλοι προβιβάζονται τελικά, με βαθμό λίαν καλώς ή άριστα. Αυτό συμβαίνει επειδή σε αυτή τη βαθμίδα εκπαίδευσης άλλο

πράγμα μετράει πραγματικά και όχι η μάθηση: Τώρα είναι που αρχίζει να πραγματοποιείται η αυστηρή ιεράρχηση των ατόμων μέσα στην κοινωνία. Συνεχίζεται μεν η παρακολούθηση αλλά τώρα εκείνο που θεωρείται πολύ πιο σημαντικό είναι η αντιμετώπιση του κάθε ατόμου μέσα στο σύνολο, έτσι ώστε να εξοβελίζονται τυχόν ανατρεπτικά στοιχεία.

Έτσι, κατά τη διάρκεια της εφηβείας ξεκινά η συστηματική και συνειδητή συμμοριτική παραφύλαξη (gang stalking), η οποία αποσκοπεί στην πλήρη εξουδετέρωση των ανεπιθύμητων στοιχείων και στη μετατροπή τους σε προβληματικούς, αποτυχημένους ενήλικες. Αρχικός σκοπός είναι η αποθάρρυνση αυτών των ατόμων για ανώτερες σπουδές. Βέβαια, τα κυκλώματα θα μπορούσαν απλώς να τους κόψουν στις εξετάσεις. Ωστόσο, αυτό δεν τους αρκεί: Εκείνο που επιδιώκουν είναι να καταρρακώσουν εντελώς το ηθικό των ανεπιθύμητων ατόμων σε κάθε επίπεδο.

Κατά την εφηβεία το περιβόητο “bullying” (μαθητική τρομοκρατία) αποτελεί το συνηθέστερο είδος συμμοριτικής παραφύλαξης και εξυπηρετεί σαφώς το σύστημα· γι' αυτό το λόγο όλοι -μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί- ανέχονται αυτή την απαράδεκτη κατάσταση και δεν γίνεται καμία σοβαρή προσπάθεια πάταξης του φαινομένου. Για την ακρίβεια, όλοι οι “ειδικοί” που βγαίνουν και μιλούν για το πρόβλημα διατυμπανίζουν το πόσο "θύματα" και οι καημένοι οι θύτες και πόσο καλά οφείλουμε να τους φερόμαστε! Όσο περνούν τα χρόνια το bullying παίρνει όλο και πιο βίαιες μορφές, αποκτώντας διαστάσεις παγκόσμιας επιδημίας. Στην “κοσμοκράτειρα” Αμερική αποτελεί θεσμό.

Παράλληλα, σε αυτή την ηλικία αρχίζουν να λειτουργούν ακόμη περισσότερο τα εμφυτεύματα, τα οποία ελέγχουν σχεδόν ολοκληρωτικά τη νόηση, τα συναισθήματα, τη συμπεριφορά, ακόμη και την ερωτική ζωή του ατόμου. Όσοι κρίνονται "κατάλληλοι", μετατρέπονται σε γοητευτικά άτομα που κερδίζουν πάντα σε όλα, ανεξάρτητα από την κακία ή τη βλακεία που συχνά επιδεικνύουν. Όσοι κρίνονται "ακατάλληλοι", μετατρέπονται σε αντιπαθητικούς τύπους οι οποίοι χάνουν πάντα σε όλα, ανεξάρτητα από την αδιάκοπη και υποχρεωτική προσφορά τους προς τους πάντες.

Όλος εκείνος ο αφύσικος πόλεμος, που αντιμετώπιζα στο γυμνάσιο και στο λύκειο, έχει αυτήν ακριβώς την εξήγηση: Επρόκειτο για χρόνια συμμοριτική παραφύλαξη, με τη μορφή του bullying, που σκοπό είχε να μπλοκάρει το πνεύμα μου και να με εμποδίσει να προχωρήσω σε ανώτατες σπουδές. Δεν ξέρω ποιός το οργάνωνε, ίσως κάποιος σπουδαίος γείτονάς μας, ίσως κάποιος συμμαθητής που φοβόταν μήπως χάσει τα πρωτεία...

Στο Πανεπιστήμιο τα πράγματα αρχίζουν πια να αποκαλύπτονται: Κατ' αρχάς, η μεγάλη πλειοψηφία των βιβλίων είναι ακαταλαβίστικες μπουρδολογίες που είναι αδύνατο να μάθει κανείς ακόμη κι αν το θέλει. Σίγουρα, όσοι περνούν αυτά τα μαθήματα δεν είναι από το πολύ διάβασμα, ούτε από την πολλή ιδιοφυία...

Σε όσους μαθητές έχει επιτραπεί τελικά να γίνουν φοιτητές, σύντομα γίνεται ξεκάθαρη πρόσκληση για εισαγωγή στα κυκλώματα. Αν τυχόν κάποιος αρνηθεί, απλά δεν παίρνει ποτέ πτυχίο – χώρια οι άλλες δυσάρεστες συνέπειες, όπως συμμοριτική παραφύλαξη και αρνητική δράση των εμφυτευμάτων τους.

Η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών δέχονται τη στρατολόγηση χωρίς ενδοιασμούς, δεδομένου ότι έχουν ήδη περάσει επιτυχώς από τη σίτα της βασικής και μέσης εκπαίδευσης. Στην Αμερική τα κυκλώματα ονομάζονται “αδελφότητες” και όχι μόνο δεν κρύβονται καθόλου αλλά αποτελούν και καθεστώς. Εκεί είναι αδιανόητο ένας φοιτητής να μην ανήκει σε κάποια αδελφότητα.

Φανταστικό! Μου πήρε 50 χρόνια για να αναγνωρίσω το αληθινό πρόσωπο του εκπαιδευτικού συστήματος! Άντε τώρα, να έχεις ένα παιδί, εκ φύσεως καλόκαρδο, έξυπνο και ταλαντούχο, και να πρέπει να το στείλεις υποχρεωτικά στο σχολείο! Θα το φάνε ζωντανό πριν καν κλείσει τα 18! Ευτυχώς που δεν έχω φέρει παιδιά σε αυτό τον κόσμο...

Ποιοί συμμετέχουν στα κυκλώματα και γιατί: Οποιοσδήποτε είναι δυνατόν να στρατολογηθεί στα κυκλώματα, ανεξάρτητα από φυλή, ηλικία, γένος, φύλο. Συνήθως, η στόχευση με ηλεκτρομαγνητικά όπλα και η συμμοριτική παραφύλαξη διενεργείται από γείτονες, φίλους, ακόμη και συγγενείς.

Ο πιο βασικός λόγος που οι πολλοί εισχωρούν στα κυκλώματα είναι ένας: Ο σύγχρονος βολεμένος και καλομαθημένος οικογενειάρχης δεν έχει κανέναν ενδοιασμό να πράξει οτιδήποτε προκειμένου να εξασφαλίσει στον εαυτό του και τους απογόνους του αρκετό χρήμα, κοινωνική υπόληψη και σχετική ασφάλεια. Άλλωστε, αν δεν δεχθεί να μπει στα κυκλώματα, πιθανότατα θα γίνει ο ίδιος Στόχος τους -ή, ακόμη χειρότερα, τα παιδιά του.

Χρηματοδότηση: Παρόλο που όλα τα προγράμματα ελέγχου του νου και συμμοριτικής παραφύλαξης είναι εντελώς ανήθικα, αυτά χρηματοδοτούνται από τις

κυβερνήσεις. Μονάχα αυτές διαθέτουν αρκετά χρήματα, συντονισμό και ισχύ για να διατηρούν ένα τόσο εκτεταμένο και παντοδύναμο σύστημα.

Δυνατότητα αντίδρασης: Καμία. Το αθώο και άμαχο θύμα είναι ανίκανο να αποφύγει την στόχευση, καθώς οι ακτινοβολίες εκτοξεύονται από το διάστημα. Το ανθρώπινο σώμα είναι εξαιτερικά τρωτό απέναντι στις ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες όλων των συχνοτήτων, ενώ αποτελεί έναν φυσικό ηλεκτρομαγνητικό πομπό. Τα ηλεκτρομαγνητικά κύμματα δεν μπλοκάρονται από τοίχους -είναι όπως το κινητό τηλέφωνο. Περιορισμένη προστασία επιτυγχάνεται με τη χρήση μεταλλικών φύλλων, νερού, ή κενού· ωστόσο, αν κάποιος αποτελεί πράγματι Στόχο, τότε οι Πράκτορες μπορούν να αυξήσουν συχνότητες, να τις αυξήσουν σε παράλογα επίπεδα, να επιτεθούν από διαφορετικές γωνίες κλπ.

Παντελής έλλειψη υποστήριξης: Όταν ο Στόχος καταγγέλλει στις αρχές ή ακόμα και σε αγαπημένα πρόσωπα τις εμπειρίες του, θεωρείται παρανοϊκός, τρελός, διανοητικά άρρωστος. Οι αρχές ουσιαστικά συμμετέχουν στο έγκλημα και αδιαφορούν εντελώς για όσα υπομένει το θύμα. Όταν ο Στόχος επισκέπτεται γιατρούς, αυτοί του κολλάνε την ετικέτα του τρελού. Πολλές φορές το θύμα αναγκάζεται να πάρει ακατάλληλα φάρμακα και να συμφωνήσει σε διαγνώσεις που τον στιγματίζουν, προκειμένου να πάρει τη σύνταξή του. Σε ορισμένες χώρες, το θύμα μπορεί να εξαναγκαστεί να μπει σε ψυχιατρείο, όπου χάνει εντελώς τα ανθρώπινα δικαιώματά του...

Απώτεροι στόχοι των κυκλωμάτων: Στη σημερινή εποχή η πλειονότητα των ανθρώπων βομβαρ-

δίζονται από πλήθος ακτινοβολίες χαμηλού επιπέδου, οι οποίες χαλάνε τη χημική ισορροπία του εγκεφάλου -κι αυτό εξυπηρετεί έναν σκοπό: Ολόκληρος ο πληθυσμός να φθάσει σε επίπεδο σωματικής και ψυχικής εξάντλησης, χωρίς καν να το συνειδητοποιεί κανένας. Έτσι, όλοι θα το θεωρούν αυτονόητο ότι η μέση υγεία είναι φυσιολογικά κακή, ενώ οι άνθρωποι θα εξουδετερώνονται ακόμη πιο εύκολα από επικίνδυνες συγκαλυμένες επιθέσεις που θα τους αρρωσταίνουν ή θα τους σκοτώνουν. Έτσι εξηγείται όλη αυτή η αλλόκοτη υποστήριξη (ουσιαστικά, διαφήμιση) υπέρ των αναπήρων κατά τις τελευταίες δεκαετίες, και μάλιστα σε μια κοινωνία που κατά τ' άλλα ενστερνίζεται απόλυτα το δόγμα της "φυσικής επιλογής", σύμφωνα με το οποίο όποιος δείχνει την παραμικρή αδυναμία πρέπει να εξοντώνεται αυτοστιγμή.

Όλα τα παραπάνω οδηγούν στην εγκαθίδρυση της πιο στυγνής παγκόσμιας δικτατορίας που γνώρισε ποτέ ο κόσμος, με απώτατο στόχο την οριστική εξάλειψη συγκεκριμένων ανθρώπινων γενετικών γνωρισμάτων ανδρομέδιου τύπου από το πρόσωπο της γης και την ολοκληρωτική επικράτηση των ερπετοειδών χαρακτηριστικών.

Τρόπος δράσης: Ορισμένοι ακτιβιστές προτείνουν στα θύματα να εκτεθούν και να ενημερώσουν τις αρχές (πολιτικούς, στρατιωτικούς, αστυνομία, μέσα μαζικής ενημέρωσης) αλλά και τον υπόλοιπο κόσμο σχετικά με το θέμα. Εγώ, προσωπικά, δεν βρίσκω κανένα νόημα στην προσπάθεια αφύπνισης των άλλων, για τους εξής λόγους:

1ον) Όσοι άνθρωποι διαθέτουν έστω λίγη δύναμη -οικονομική, πολιτική, επιστημονική- γνωρίζουν ήδη για

το επίμαχο ζήτημα, είναι χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, οπότε επικροτούν και οργανώνουν με πλήρη συνείδηση τα ηλεκτρονικά εγκλήματα του είδους. Όχι μόνο δεν πρόκειται να βοηθήσουν σε τίποτα αλλά, πιθανότατα, θα στραφούν ενάντια σε όποιον διαμαρτύρεται. Είναι σα να λες στους μαφιόζους ότι πρέπει να πολεμήσουν ενάντια στη μαφία.

2ον) Ο πολύς κόσμος, οι μάζες, δεν έχουν κανένα πρόβλημα με όλα τούτα επειδή ακριβώς είναι όλοι τους χωμένοι στα κυκλώματα λίγο ή πολύ -αλλιώς δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν. Συμμετέχουν ενεργά στην όλη υπόθεση, είτε στήνοντας "θέατρα δρόμου", είτε προκαλώντας Ηχητικό Πόλεμο, είτε εκτοξεύοντας από το χώρο τους στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες σε ανυποψίαστα θύματα, ανάλογα τι θα τους διατάξουν οι αρχηγοί.

3ον) Οποιαδήποτε κοινωνία νοημόνων όντων αναπόφευκτα καταλήγει κάποτε σε έναν ακραίο ολοκληρωτισμό, όπου τα άτομα ελέγχονται απόλυτα από την εξουσία μέσω εμφυτευμάτων και ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών. Όσοι κρίνονται απροσάρμοστοι εκτοπίζονται, βασανίζονται, αφανίζονται. Ελευθερία υπάρχει μονάχα στην ερημιτισμό.

Άρα, είναι όχι μόνο μάταιο αλλά κι επικίνδυνο να προσπαθεί κανείς να σώσει τους άλλους. Στην προκείμενη περίπτωση, ισχύει περίτρανα το "Ο σώζων εαυτόν σωθήτω".

"Knowledge is half victory"
(Η γνώση είναι μισή νίκη)

Ασυνήθης Ύποπτη

Είναι αλήθεια ότι οι χειρότεροι εχθροί βρίσκονται μέσα μας. Αλλά κάποιος τους βάζει εκεί...

Μου είναι πλέον προφανές ότι από τη νηπιακή μου ηλικία φέρω επάνω μου διάφορα νανοεμφυτεύματα, τα οποία επηρρεάζουν πολύ αρνητικά τη συμπεριφορά μου, την ψυχολογία μου, τη σεξουαλική μου ζωή, τη σκέψη μου, την υγεία μου, ακόμη και τα όνειρά μου. Κύριος στόχος ήταν πάντα το μυαλό μου. Πιθανότατα έχω εμφυτεύματα μικροτσίπ στον εγκέφαλό μου, τα οποία μάλιστα φαίνονται στη μαγνητική τομογραφία της 10ης Ιουλίου 2010: “κυστοί δύο στο ύψος της υπόφυσης”. Χάρη σε αυτά οι εχθροί ελέγχουν σχολαστικά τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τις αποφάσεις μου, έτσι ώστε να καταλήγω πάντα σε λανθασμένες επιλογές και να πηγαίνω από το κακό στο χειρότερο. Συχνά μου προκαλούν διανοητική σύγχυση και με καθιστούν υποτονική (δηλαδή ακίνδυνη), ενώ επηρεάζουν με τρόπο αφύσικο τη σεξουαλικότητά μου (ουδέν σχόλιον) από την παιδική κιόλας ηλικία. Ακόμη, παρακολουθούν ανά πάσα στιγμή που βρίσκομαι και τι κάνω: Να γιατί, όσο κι αν προσπαθώ να αμυνθώ, οι άλλοι βρίσκονται μυστηριωδώς πάντοτε ένα βήμα πιο μπροστά από μένα. Επίσης, οι άνθρωποι γύρω μου συντονίζονται διαρκώς εναντίον μου είτε συνειδητά (εκτελώντας διαταγές των κυκλωμάτων), είτε ασυνείδητα (προγραμματισμένοι από τα δικά τους εμφυτεύματα).

Ιδίως από τα μέσα του 2005 κι έπειτα, δηλαδή από τότε που ανυποψίαστη ακόμη, εξαιτίας της ασυνήθιστης ευχέρειάς μου στη χρήση των λεξαρίθμων,

αποκάλυψα τη γενετική ταυτότητά μου στους εχθρούς, τα *κυκλώματα* άρχισαν να κλιμακώνουν σημαντικά τον πόλεμο εναντίον μου και να επηρεάζουν πολύ αρνητικά τον ψυχισμό μου, σκηνοθετώντας γύρω μου “σημεία της κόλασης”.

Μόλις άρχισα να αντιμετωπίζω επιτυχώς την κατάσταση, άρχισαν να μου στέλνουν το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” ή “hell” στα όνειρά μου. Κατά τα έτη 2007-8, μη βλέποντας διέξοδο από πουθενά, δέχτηκα να πάρω ψυχοφάρμακα, τα οποία βέβαια χειροτέρεψαν την κατάσταση. Οι ψυχίατροι και οι νευρολόγοι πιθανότατα έχουν υπόψη τους την υπόθεση των εμφυτευμάτων και του νοητικού ελέγχου αλλά παίζουν το παιγνίδι του συστήματος για να διατηρήσουν τον τίτλο και τη θέση τους. Τέλος πάντων, διαπιστώνοντας ότι τα φάρμακα όχι μόνο δεν βοηθούν αλλά επιδεινώνουν την κατάσταση, τα έκοψα σύντομα.

Από το 2009, που απευθύνθηκα σε αφρικανό μάγο για να μου λύσει τα “μάγια”, το πρόβλημα όχι μόνο δεν λύθηκε αλλά πολλαπλασιάστηκε, παίρνοντας και τη μορφή υπναγωγικών παραισθήσεων φωτιάς, τις οποίες προφανώς μου προκαλεί ο ίδιος ο “μάγος” που χρυσοπλήρωσα για να μου λύσει το πρόβλημα.

Τα τρομακτικά φαινόμενα που βιώνω εδώ και επτά χρόνια, πιθανότατα ανήκουν στο σχέδιο Blue Beam Project, το οποίο ήδη βρίσκεται εν ενεργεία χωρίς κανείς να το έχει συνειδητοποιήσει, εφόσον τα θύματα δεν παρουσιάζουν κοινά συμπτώματα. Οι ηλεκτρομαγνητικές επιθέσεις είναι εξειδικευμένες σύμφωνα με τους εσώτερους φόβους και τις αδυναμίες του κάθε ανθρώπινου στόχου. Επιπλέον, τα θύματα δεν τολμούν να μιλήσουν σε κανέναν για τα αφύσικα προβλήματά τους -όπως εγώ: δεν έχω μιλήσει σε κανέναν γι' αυτά,

ούτε καν στους γονείς μου. Όσοι μιλούν, καταλήγουν στα ψυχιατρεία...

Τα πιο πρόσφατα στοιχεία: Η αλλόκοτη επίθεση του "μάγου" Sam Kusba στο σβέρκο μου, το πρωί της 25ης Φεβρ. 2009. Πιθανότατα, με αυτό τον τρόπο μου πέρασε στο σβέρκο κάποιο μικροεμφύτευμα, το οποίο απορροφήθηκε από το δέρμα μου. Έτσι ο κύριος μπορούσε να ελέγχει το μυαλό μου και να με κάνει υποχείριό του -τουλάχιστον εκείνη την περίοδο. Γι' αυτό πήρα μια τόσο παράλογη απόφαση, δηλαδή να τον εμπιστευθώ.

Όσο για τα "μαγικά" μπάνια που μ' έβαλε να κάνω, πιθανότατα το υγρό περιείχε πλήθος άλλα μικροεμφυτεύματα που απορροφήθηκαν και αυτά από το σώμα μου. Αυτά μου προκαλούν τα υπναγωγικά φαινόμενα, όχι κάποια "μαγεία". Γι' αυτό το λόγο, όποια πνευματική ασπίδα κι αν χρησιμοποιήσω (οργονίτες, πετράδια, μαγνήτης νεοδυμίου, αλουμινόχαρτο στο σβέρκο, κλπ) πετυχαίνει μονάχα για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Ύστερα, οι εχθροί μου ενισχύουν την επίθεση ή/και ενεργοποιούν κάποιο άλλο εμφύτευμα στο σώμα μου.

Πάντως, αν ο κύριος Kusba έχει πρόσβαση σε τέτοιου είδους μικροτσίπ, γύρευε σε τι χοντρά κυκλώματα είναι χωμένος. Όλοι αυτοί οι δήθεν "μάγοι" έχουν την αμέριστη προστασία της (υπερ)κυβέρνησης, γι' αυτό και δρουν ακάθεκτοι και ανενόχλητοι.

Γιατί, όμως, να βλέπω υπναγωγικά οράματα φωτιάς και όχι κάτι άλλο; Πιθανόν, όλα τα θύματα του Sam Kusba βλέπουν τα ίδια οράματα: άλλωστε, ο τρόμος της κόλασης έχει πολύ ύπουλα επιβληθεί σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Από όσα μέντιουμ

επισκέφθηκα, ήταν ο μόνος που ζήτησε από το πρώτο τηλεφώνημα να του πω το ονοματεπώνυμο και τον αριθμό τηλεφώνου μου – άρα, μέσω κυκλωμάτων, θα μπορούσε πανεύκολα να πληροφορηθεί εξαρχής την περίπτωσή μου και να ξέρει τι με τρομάζει.

Μόλις στα τέλη του 2011 άρχισα να υποψιάζομαι ότι το ζήτημα είναι ηλεκτρομαγνητικής φύσεως και όχι μαγικής, όπως νόμιζα αρχικά. Η "μαγεία" είναι απλά το μυσταγωγικό περιτύλιγμα μιας (εξω)γήινης υπερεπιστήμης ελέγχου.

Γενικότερα, ήμουν πολύ ηλίθια που νόμιζα ότι οι άνθρωποι θα μου έλυναν οποιοδήποτε πρόβλημα. Οι άνθρωποι δεν είναι φτιαγμένοι για να λύνουν προβλήματα, οι άνθρωποι είναι γενετικά προγραμματισμένοι για να δημιουργούν προβλήματα. Αυτή είναι η φύση τους...

Αναβίωση ενός Ονείρου

Παρασκευή, 2 Αυγούστου 2013

☼ Ξαφνικά ανακαλύπτω κάτι πολύ ενδιαφέρον: Στο διαδίκτυο υπάρχουν πλέον δεκάδες on-line πλατφόρμες έκδοσης, όπου μπορεί κανείς να εκδώσει μόνος του ό,τι θέλει: ένα βιβλίο, μια ποιητική συλλογή, ένα κόμικ, οτιδήποτε! Η διαδικασία είναι γρήγορη, εύκολη και δωρεάν, οπότε μπαίνω κι εγώ αυθόρμητα στον πειρασμό να εκδόσω ορισμένα παλιά μου έργα, τα οποία λόγω αντιξοοτήτων και απογοήτευσης έχουν μείνει στο συρτάρι για δεκαετίες.

Φυσικά, δεν έχω ψευδαισθήσεις: Η πιθανότητα να γίνω εγώ διάσημη συγγραφέας είναι μηδενική. Σ' έναν κόσμο όπου όλα είναι στημένα μέσα στα κυκλώματα, εγώ απλά δεν έχω καμία ελπίδα. Ακόμη, ένας εκδοτικός οίκος μπορεί να πουλάει πχ 1000 αντίτυπα του βιβλίου μου και σε μένα να λέει ότι δεν πουλάει τίποτα. Ποιός θα τους ελέγξει; Και κάτι άλλο: Είναι γενικά παραδεκτό ότι τα πάντα μέσα στο Internet παρακολουθούνται και καταγράφονται -κι εγώ αποτελώ στόχο του Matrix εδώ και δεκαετίες.

Μπορώ, όμως, να αρχίσω με κάτι σχετικά ανώδυνο και εύπεπτο, μια ανθολογία με ιστορίες φαντασίας ας πούμε. Βλέποντας και κάνοντας...

Δευτέρα, 13 Αυγούστου 2013

☼ Εδώ και καμιά δεκαριά μέρες έχω ξαναθυμηθεί το παλιό μου όνειρο για συγγραφική καριέρα. Ξαναγράφω, λοιπόν, τις περιπέτειες της Sandra Anderson και τις

συγκεντρώνω σε μια ανθολογία φαντασίας, την οποία θα εκδώσω με την on-line εκδοτική πλατφόρμα "Φαιώ". Ξεκίνησα με όρεξη στην αρχή, μα τώρα βλέπω ότι η δουλειά προχωρά πολύ αργά, χρειάζονται πάρα πολλές διορθώσεις δεν είμαι καθόλου σίγουρη για το αποτέλεσμα. Παράλληλα, διακατέχομαι συνεχώς από πνευματική ταραχή και απροθυμία.

Αισθάνομαι αυτό το μπέρδεμα επειδή εγώ δεν έχω ποτέ καμία καθοδήγηση σε κανέναν τομέα. Δεν υπάρχει, ας πούμε, ένας γνωστός μου έμπιστος άνθρωπος που να μπορεί και να θέλει να με συμβουλέψει πώς να κινηθώ. Έτσι, είμαι πάντα υποχρεωμένη να ψηλαφώ μόνη μου στα τυφλά, με κίνδυνο να πέσω σε παγίδες, να χάσω πολύτιμο χρόνο ή να καταλήξω σε αδιέξοδο.

Ωστόσο, εξακολουθώ να στριφογυρίζω στο νου μου την υπόθεση, μέχρι που αποφασίζω να εκδόσω σε e-book μερικές μόνο από τις παλιές ιστορίες της Sandra Anderson! Στην αρχή θα στείλω δυο-τρεις μεμονωμένες ιστορίες, να δούμε πρώτα πώς θα πάει, και αν πάει θα έχουμε συνέχεια. Άλλωστε, ίσως να μου κάνει καλό να ξαναθυμηθώ την Sandra και την ηρωική εποχή της...

Τετάρτη, 15 Αυγούστου 2013

Συντονισμός του Matrix: Κατά τις 11:30 το πρωί βρίσκομαι στη στάση του λεωφορείου 207 επί της Αθανάτου, με σκοπό να πάω για μπάνιο στην πισίνα "Seawaves". Κατά τις 11:40 βλέπω να πλησιάζει ο Ορφέας Βενάρδος, παλιός γείτονας, γύρω στα 43, αρκετά εμφανίσιμος και ευγενικός. Συνήθως λέμε μόνο ένα "γειά", αυτή τη φορά όμως κοντοστάθηκε και βάλθηκε να πιάσει λίγη κουβέντα: "Πας για μπάνιο; Πού; Στη Γλυφάδα; Είναι ωραία τώρα, δεν έχει ούτε κόσμο". Του απαντώ ευδιάθετα, εκείνη τη στιγμή όμως

βλέπω ένα μεγάλο μαύρο αμάξι, που ήταν σταματημένο λίγα μέτρα πιο πέρα, να κάνει ξαφνικά όπισθεν προς το μέρος μας. Ανεβαίνουμε αμήχανοι στο πεζοδρόμιο. Περιμένω μια μικρή συνέχεια της κουβέντας μας, ωστόσο ο Ορφέας μου πετάει ένα βιαστικό "γειά" και το βάζει στα πόδια.

Τότε παρατηρώ πως το αμάξι δεν έφευγε, όπως νόμιζα, αλλά έχει παρκάρει τελικά ακριβώς στο σημείο που στεκόμασταν, εντελώς αντικανονικά και παράνομα, σχεδόν εγκάρσια στο δρόμο, εμποδίζοντας και την κυκλοφορία. *Σα να μετακινήθηκε επίτηδες, μόνο και μόνο για να μας διακόψει· αλλά και ο Ορφέας θα μπορούσε να μην εξαφανιστεί αμέσως...*

Δεν είναι ότι ενδιαφέρομαι ερωτικά για τον Ορφέα, εφόσον τα έχει με την ίδια κοπέλα εδώ και δέκα χρόνια. Ωστόσο, είναι από τους ελάχιστους άνδρες που μου αρέσουν πια. Οι άνδρες της κλάσης μου κατά κανόνα δεν βλέπονται· πρόκειται για καρικατούρες ανθρώπων, όπως και οι περισσότερες από τις συνομήλικες γυναίκες, άλλωστε.

Τότε ακριβώς, μου έρχεται ένα μήνυμα στο κινητό μου. Προς μεγάλη μου έκπληξη βλέπω ότι είναι καινούργιος πελάτης: Κάποια Σοφία Ρήγα, που θέλει να την πάρω εγώ για να κανονίσουμε μαθήματα για την κόρη της που μένει στην Αθήνα. Σκέφτομαι να της τηλεφωνήσω μόλις βρεθώ κάπου ήσυχα. Όμως, σε δυο λεπτά μου ξανάρχεται το μήνυμα. Ανυπόμονη η κυρία...

Τέλος πάντων, η ώρα έχει φθάσει 11:45, το λεωφορείο δεν φαίνεται πουθενά, και το σκέφτομαι σοβαρά να γυρίσω σπίτι. Τότε ακριβώς, περνά από μπροστά μου ο Γρηγόρης (άλλος παλιός γείτονας) με το αυτοκίνητό του. Με ρωτά πού πηγαίνω και προσφέρεται να με πάει μέχρι τη Γλυφάδα, εφόσον έχει κι αυτός μια

δουλειά εκεί.

Μόλις φθάνω στην πισίνα, τρέχω στην εξωτερική τουαλέτα, όπου είναι σχετικά ήσυχα, κι επιχειρώ να επικοινωνήσω με την κυρία Ρήγα. Ωστόσο, το τηλέφωνό της προκύπτει απενεργοποιημένο. Αρχίζει να μη μου αρέσει καθόλου η όλη φάση: α) Κατ' αρχάς, είναι τελείως άκαιρο να με ζητάει τώρα, εκτός σαιζόν και χωρίς να έχω βάλει κάποια αγγελία, β) Γιατί, αλήθεια, η κόρη της κυρίας δεν με παίρνει η ίδια; γ) Γιατί η τσαούσα μητέρα της μου στέλνει μηνύματα και δεν μου τηλεφωνεί κατευθείαν; Για να χρεωθώ εγώ την κλήση;

Στην πισίνα πέφτω κατά τις 12:05. Στην αρχή είναι όλα ήρεμα, μόνο η ελληνική μουσική που ακούγεται από τα μεγάφωνα είναι πιο δυνατή απ' ότι συνήθως -πράγμα που δεν με πειράζει καθόλου. Όμως, μετά από κανένα δεκάλεπτο καταφθάνουν πέντε πιτσιρίκια με τους γονείς τους και αρχίζουν να χαλάνε τον κόσμο: Αλλαλάζουν σαν εκστασιασμένα, κάνουν επιδεικτικές βουτιές ουρλιάζοντας, επιζητούν να τραβούν διαρκώς τη γενική προσοχή. Στο μεταξύ, από τα μεγάφωνα έχουν ήδη ακουστεί δυο τραγούδια που περιέχουν τους στίχους “Μες την κόλαση”, ενώ ένα από τα παιδιά φωνάζει κάθε τόσο “hell”. Σηκώνομαι να φύγω, περισσότερο ενοχλημένη από τους αδιάκοπους αλλαλαγμούς τους παρά από τα ***“σημεία”***. Πριν αποχωρήσω, ξαναδοκιμάζω να επικοινωνήσω με την κυρία Ρήγα. Ξανά, το κινητό της είναι απενεργοποιημένο. Επί τόπου αποφασίζω να αδιαφορήσω: Είναι μια συνεργασία που με προβληματίζει πριν καν ξεκινήσει. Ας μένει, λοιπόν.

Στη θάλασσα είναι πολύ καλύτερα, τελικά: Ακούω μερικές φωνές, όμως δεν είναι ακριβώς μέσ' τα αυτιά μου, ενώ μπορώ να κολυμπάω πιο ελεύθερα και

ξέγνοιαστα. Μετά από καμιά ώρα σηκώνομαι να φύγω ικανοποιημένη. Τότε βλέπω την αδελφή μου να με πλησιάζει. Μόλις έχει έλθει για κολύμπι, οπότε αποφασίζω να μείνω άλλη μια ώρα μαζί της, για παρέα. Αποχωρούμε μαζί κατά τις 3:00.

Τελικά, σήμερα το φχαριστήθηκα το μπάνιο. Έστω κι αν είχα έντονη την αίσθηση ότι ορισμένα πράγματα ήταν περίεργα στημένα γύρω μου...

Πέμπτη, 16 Αυγούστου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια φοβερή επιδημία έχει πέσει πάνω στην ανθρωπότητα και τους μετατρέπει σε επικίνδυνα ζόμπι. Εγώ και μερικοί άλλοι δεν έχουμε μολυνθεί ακόμη και τρέχουμε να σωθούμε από τους νεκροζώντανους, μέσα στη νύχτα. Ξαφνικά βλέπω ότι ένας ωραίος άνδρας από την ομάδα μου έχει μείνει πίσω. Ακούω ότι έχει μολυνθεί και βρίσκεται απότομα στο 10ο στάδιο της αρρώστιας, που σημαίνει ότι μέχρι το πρωί το σώμα του θα έχει γίνει σκόνη.

Μαζί με δυο-τρεις ακόμη, ανεβαίνω γρήγορα σε μια κρυφή λευκή ψευδοροφή, μέσα σ' ένα παλιό σινεμά, ελπίζοντας ότι οι διώκτες μας δεν θα μας βρουν εκεί. Ωστόσο, πολύ γρήγορα βλέπω να σκαρφαλώνουν πίσω μας τα ζόμπι. Δεν υπάρχει καμία διέξοδος πλέον...

Πρωινό μπάνιο στην πιο ακριανή παραλία της Γλυφάδας -πολύ ωραία, καθαρή, με αμμουδιά, που την ανακαλύψαμε μόλις φέτος- μαζί με την αδελφή μου και τον Αντωνάκη. Στο γυρισμό, προτείνω στην Αλίκη να της χαρίσω ένα δικό μου καπέλο μια και αυτή δεν έχει.
"Ναι, αλλά το δικό σου καπέλο θα κάνει στη γιαγιά;" απορεί ο μικρός.
"Γιατί να μην κάνει;"
"Γιατί η γιαγιά είναι 45, ενώ εσύ είσαι 17!"

Βάζουμε τα γέλια.
"Όλα τα καπέλα ίδια είναι", του εξηγώ.

Κι ένα κοσμοϊστορικό γεγονός: Η θεία Ερμιόνη βρήκε σήμερα το θάρρος -ίσως επειδή ήταν και η Θεώνη μαζί μας- να ξαναμπεί στην αυλή μας και να καθήσει για λίγο, μετά από 14 χρόνια απομάκρυνσης. Κουβεντιάσαμε χαρωπά κι ευχάριστα, σαν τον παλιό καλό καιρό...

Σάββατο, 17 Αυγούστου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Για λόγους υγείας πρέπει να βρέχομαι καθημερινά με μια ειδική ουσία που μοιάζει με νερό. Με μια μάνικα ραντίζω όλο μου το σώμα, αφού πρώτα ρυθμίζω τη ροή μ' έναν διακόπτη πάνω στο λάστιχο -σύμφωνα με τις οδηγίες ενός γιατρού/δασκάλου.

Αυτή τη φορά, όμως, ο διακόπτης μου ξεφεύγει και το υγρό είναι υπερβολικά ζεστό ενώ ξεπηδά ανεξέλεγκτο, σαν πίδακας. Δεν το αντέχω, ούτε μπορώ όμως να ρυθμίσω σωστά το διακόπτη. Έτσι, αφήνω τη μάνικα να τινάζεται ψηλά σαν φίδι, ενώ το καυτό υγρό εκτοξεύεται τριγύρω.

Τρέχω μέσα σ' ένα κοντινό κτήριο για να βρω το δάσκαλο να με βοηθήσει. Τότε, βλέπω μια κοπέλα να ξερνάει το καυτό υγρό από το στόμα της. Αποκλείεται να επιβιώσει μετά απ' αυτό. Ξέρω όμως ότι και αυτή ακολουθεί την ίδια κούρα με μένα· έτσι, καταλαβαίνω ότι το υγρό τελικά καταστρέφει όσους το έχουν πάρει. Σύντομα αυτό θα είναι και το δικό μου τέλος.

Στο μεταξύ, η θερμοκρασία και η ορμή του νερού αυξάνονται διαρκώς. Τρέχω έξαλλη να ξεφύγω, ενώ αντικρύζω ρυάκια του καυτού υγρού να πλημμυρίζουν τους γύρω χώρους. "Κύριε; Κύριε;" φωνάζω με αγωνία

το γιατρό, μα αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Πετάγομαι έξω από το κτήριο μα η πλημμύρα προχωρά παντού. Το καυτό νερό πλησιάζει ολοένα, από διάφορες κατευθύνσεις. Σωτηρία πουθενά. Το μόνο που μου μένει, είναι να προκαλέσω αμέσως αφύπνιση...

Εικόνες του Matrix: Το απόγευμα βγαίνω για βόλτα στα πέριξ. Σχεδόν αμέσως παρατηρώ τα εξής αντικείμενα που είναι ριγμένα ανά 20 μέτρα στο δρόμο μας, στο τμήμα μεταξύ Μετεώρων και Ταινάρου: Ένα κουβάρι με κλωστές διαφόρων χρωμάτων· τρία κουμπιά· μια ροζ βούρτσα μαλλιών· μια μικρή τσατσάρα· μια τσάντα γεμάτη κουμπιά· ένα βιβλίο οδηγιών για ραπτομηχανή· μια μεγάλη βούρτσα ρούχων· μια μικρότερη τετράγωνη βούρτσα. Όλα τα αντικείμενα βρίσκονται στη δεξιά πλευρά του δρόμου.

Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για κακόβουλη μαγεία που αποσκοπεί στη δημιουργία σύγχυσης (μαλλιά κουβάρια, κουμπιά) και ζημίας σε κάποιο εχθρό (βούρτσες). Τα σκόρπισαν σήμερα Σάββατο, ημέρα του Κρόνου· ωστόσο, το φεγγάρι είναι σε γέμιση. Θυμάμαι, ένα ανάλογο μαγικό τελετουργικό είχα παρατηρήσει πριν από πέντε χρόνια (23 Αυγ. 2008), πάλι στο δρόμο μας...

Έχει έλθει πια το βράδι και καθόμαστε όλοι μαζί στη βεράντα. Κάποια στιγμή η αδελφή μου αρχίζει να γκρινιάζει στο Γιάννη για τα συνηθισμένα:
“Πήγες και χρεώθηκες, τα 'κανες θάλασσα, κλπ”
Τότε αυτός της πετάει το εξής αμίμητο:
“Κι εσύ μου χρωστάς 25 χιλιάρικα!”
Η Αλίκη δεν απάντησε καθόλου, ούτε κι εγώ το 'πιασα αμέσως, αρχικά το πέρασα για αστείο. Αργότερα, όμως, μου επέστησε την προσοχή η μητέρα μου: “Ο Γιάννης είπε στην Αλίκη ότι του χρωστάει 25 χιλιάρικα. Ξέχασε,

φαίνεται, ότι του έχεις δώσει τα δέκα!"
"Και τι εννοούσε με αυτό δηλαδή; Ότι έπρεπε να πάρει εκείνος όλα τα λεφτά από την πώληση του σπιτιού;" απόρησα. *Ή μήπως θεωρεί ότι η μάνα του απέτυχε να μου αποσπάσει με πονηρία και τα υπόλοιπα χρήματα; Δεν τους αρκεί, λοιπόν, που έφαγαν το μισό μου μερίδιο από το πατρικό μας σπίτι, γκρινιάζουν επειδή δεν μου το έφαγαν όλο...*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2013): Μέσα στην πρώτη βδομάδα του μήνα έχω καταταλάξει ότι δεν πρόκειται ποτέ να λύσω τα προβλήματά μου βασιζόμενη σε δικά μου πειράματα. Το μόνο που μου μένει πια, είναι να δοκιμάσω τα σχετικά προϊόντα που κυκλοφορούν για προστασία ενάντια στις ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Σκέφτομαι να ξεκινήσω από τον καθαριστή ακτινοβολιών, επειδή μπορώ να βρω το μενταγιόν αυτό στην Ελλάδα και είναι πιο φθηνό από άλλα του εξωτερικού, για τα οποία δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα έχουν καλύτερο αποτέλεσμα. Επιπλέον, δεν θα χρειαστεί να εκτεθώ για να το αποκτήσω, εφόσον στη διαφήμισή του δεν γίνεται λόγος για εμφυτεύματα και στοχευμένες ακτινοβολίες. Αποφασίζω, λοιπόν, να το παραγγείλω και αρχίζω να το χρησιμοποιώ από τα μέσα του μήνα.

Τις πρώτες πέντε μέρες δεν βλέπω σπουδαία βελτίωση: Σχεδόν κάθε μέρα μου έρχεται το υπνοπομπικό μήνυμα "κόλαση" ή μια σχηματοποιημένη εικόνα φωτιάς, ίσως επειδή δεν τοποθετώ το μενταγιόν στη σωστή θέση: Το κρεμώ πάνω από το κεφάλι μου. Από τις 20 Αυγούστου το κρεμάω πλαγίως πάνω από το ηλιακό μου πλέγμα, με μια πατέντα που έχω φτιάξει ειδικά γι' αυτό το σκοπό. Παρατηρώ σημαντική

βελτίωση και παίρνω θάρρος, εφόσον αυτό το μήνα τα πήγα αρκετά καλύτερα: Μου ήλθαν μόλις 2 οράματα φωτιάς, μερικές σχηματοποιημένες φλόγες, και 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Οι καθαρές νύχτες ήταν 18...

* * * *

Τετάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Humanity – Universal Scream

Θέση 2η: La Regina – Victory
Επαλήθευση: Η έκδοση της ιστορίας μου “Αφύπνιση” μέσω της εκδοτικής εταιρείας “Φαιώ”, στις 23 του μήνα.

Θέση 3η: *Expecto* – *Το Παράδοξο*
Επαλήθευση με πολλές κακοτυχίες μαζεμένες: Χάνω μαθητές, η νέα σχολική χρονιά ξεκινά με χασούρα 120 ευρώ, κράμπα στη θάλασσα, έξτρα οικονομική αφαίμαξη εκ μέρους των Μαρκάκηδων. Στις αρχές του Οκτώβρη, ο καθαριστής ακτινοβολιών αποδεικνύεται προβληματικός και τα υπναγωγικά φαινόμενα χειροτερεύουν εντυπωσιακά...

Θέση 4η: I, Yvonne – Νυχτερινή Περιπέτεια
Επαλήθευση: Η Περιπέτεια της Νύχτας στις 15 του μήνα.

Θέση 6η: Υπέρτατη Τελετουργία – Obscure Enemies
Επαλήθευση: Δίχως αμφιβολία, “Σκοτεινοί Εχθροί” κινούνται μυστικά γύρω μου, προξενώντας μου κάθε είδους κακοτυχίες και ψυχικό πόλεμο.

Δευτέρα, 9 Σεπτεμβρίου 2013

☻ Το βράδι πήγαμε να δούμε υπαίθριο παιδικό θέατρο στην Κάτω Γλυφάδα, η αδελφή μου, ο Αντωνάκης κι εγώ. Ο μικρός ήταν χαρούμενος και ζωηρός. Όταν φθάσαμε ζήτησε ποπ κορν και το μοιράστηκε ευχαρίστως όλο μαζί μας. Μόλις όμως ξεκίνησε η προσεγμένη παράσταση (Οι Μύθοι του Αισώπου), άρχισε να δυσανασχετεί: Δεν ήθελε ούτε να ακούει ούτε να βλέπει, κρατούσε τα αυτιά του κλεισμένα με τις παλάμες και κρυβόταν πίσω από την μπροστινή του καρέκλα. Μετά κάθησε κανονικά αλλά ζητούσε συνεχώς να φύγουμε. Προς το τέλος, μόνο, φάνηκε να διασκεδάζει κάπως.

Φεύγοντας από το θέατρο, μας ζήτησε μαλλί της γριάς. Μόλις του το αγόρασε η Αλίκη, ο μικρός δεν ήθελε ούτε να το αγγίξει ούτε να το φάει -μάλλον του φαινόταν παράξενο. Μετά από λίγο όμως, το έφαγε όλο. Κάποια στιγμή, πηγαίνοντας να βρούμε ταξί για το σπίτι, ο Τώνης έπεσε κάτω πολύ θεατρικά και φώναξε: “Δεν αντέχω άλλο, η καρδιά μου”. Του δώσαμε λίγο νερό και συνεχίσαμε το δρόμο μας.

Συζητήσαμε τη συμπεριφορά του μικρού με την αδελφή μου, και καταλήξαμε στο ότι ο νεαρός αρχικά νιώθει άβολα μπροστά σε καινούργιες εμπειρίες, δεν αντέχει τις συγκινήσεις και γι' αυτό αντιδρά αρνητικά, μέχρι να συνηθίσει στην ιδέα...

Τρίτη, 10 Σεπτεμβρίου 2013

Καθόλου καλά δεν ξεκινά η φετινή σχολική χρονιά: Οι Πανόπουλοι εξαφανίστηκαν, το ίδιο και η Σεραΐνα Πάλλη. Μια συνάδελφος της Αλίκης ήταν να ξεκινήσει αγγλικά, μα τελικά δεν θα κάνει. Οι μόνοι μαθητές που έχουν εμφανιστεί προς το παρόν είναι οι

δίδυμες εγγονές της Θεώνης, ωστόσο η συνεργασία μας ξεκινά με κακούς οιωνούς: Ο πατέρας τους μου ζήτησε να παραγγείλω εγώ τα βιβλία, τα οποία τελικά μου στοίχισαν το απίθανο ποσό των 260 ευρώ! Σαφώς, δεν μπορούσα να απαιτήσω από τους γονείς να θυσιάσουν τόσα χρήματα για βιβλία της A Junior. Άλλωστε, εγώ δεν υπολόγισα σωστά και παρήγγειλα περισσότερα βιβλία απ' όσα πραγματικά χρειάζονται. Συνεπώς, για να μη γίνει καμιά παρεξήγηση, τους έδωσα μονάχα τα δυο από τα τέσσερα βιβλία για κάθε κορίτσι -δεν χρειάζονται περισσότερα. Όμως, από αυτή την υπόθεση εγώ έχασα 120 ευρώ. Με δυο λόγια, η δουλειά φέτος ξεκινάει με χασούρα και καθόλου προοπτικές...

Τετάρτη, 11 Σεπτεμβρίου 2013

Το πρωί πήγαμε για μπάνιο με την Αλίκη στην ακριανή πλαζ της Γλυφάδας. Όλα ωραία και καλά, όμως πέντε λεπτά πριν βγούμε έπαθα μια φοβερή κράμπα, έβαλα τις φωνές και με πήρε χαμπάρι όλη η πλαζ. Τουλάχιστον κατάφερα να βγω έξω χωρίς περαιτέρω επεισόδια.

... Τις τρεις επόμενες μέρες, η δεξιά μου γάμπα θα πονά συνεχώς και έκτοτε θα είναι δυο πόντους πιο χοντρή από την αριστερή. Επιπλέον, στο εξής δεν θα τολμώ να κολυμπάω στα βαθιά, μην τυχόν και με ξαναπιάσει καμιά τέτοια κράμπα.

Πέμπτη, 12 Σεπτεμβρίου 2013

Η κακοδαιμονία συνεχίζεται: Γύρω στο μεσημέρι θέλησα να πάω στον ΟΤΕ Γλυφάδας για να πληρώσω το τηλέφωνο· πέρασα από τρεις διαφορετικές στάσεις και κατάφερα να χάσω στο τσακ τέσσερα λεωφορεία, τα οποία τυχαίνει να περνούν την ίδια ώρα! Δεν είχα μαζί

μου αρκετά χρήματα κι έτσι δεν μπορούσα ούτε ταξί να πάρω. Συνεπώς, γύρισα πίσω άπρακτη.

Μυστήριο: Το έχω παρατηρήσει άπειρες φορές, εδώ και 15 χρόνια τουλάχιστον: Κάθε φορά, μα κάθε φορά που περνώ μπροστά από στάση, τότε ακριβώς περνάει το λεωφορείο! Αυτό, όμως, συμβαίνει μονάχα όταν εγώ δεν θέλω να το πάρω! Όταν χρειάζομαι τη συγκοινωνία, μπορεί να στηθώ στη στάση για μία ώρα και να μη φαίνεται λεωφορείο ούτε ως υποψία...

Κυριακή, 15 Σεπτεμβρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι έχουν εισβάλει στη γη και γκρεμίζουν τα οικοδομικά τετράγωνα το ένα πίσω από το άλλο. Παίρνουν τους ενοίκους μαζί τους, με κάποιο τρόπο επεμβαίνουν στον γενετικό τους κώδικα και σιγά-σιγά τους μετατρέπουν σε τερατώδη, ιχθυόμορφα, δίποδα όντα.

Εγώ είμαι εκεί, παρατηρώ τις μεταβολές και εξηγώ στους υπόλοιπους τι συμβαίνει: “Θέλουν να εξαλείψουν το ανθρώπινο γένος, γι' αυτό παίρνουν τους ανθρώπους και τους κάνουν ενέσεις με γονίδια”. Τότε ακριβώς ξυπνώ, γεμάτη απορία...

Σήμερα ήταν το τελευταίο μας μάθημα με τη Σεραΐνα Πάλλη. Παρόλο που είναι πολύ καλή μαθήτρια, αποφάσισε να σταματήσει λόγω προβλημάτων υγείας και ψυχολογίας: Εδώ και κανένα δίμηνο πάσχει από αλωπεκία και φοβάται μήπως χάσει τα μαλλιά της. Ακόμη, ξεκινάει δουλειά και ιαπωνικά, οπότε δεν θα της μένει χρόνος. Θλίβομαι που χάνω αυτή τη μαθήτρια· πέρναγα ευχάριστα μαζί της. Επιπλέον, βρίσκω πως έχουμε αρκετά κοινά ψυχικά στοιχεία, καθώς και παρόμοια μοίρα:

α) Έχει φοιτήσει στο Πανεπιστήμιο, τρία χρόνια στο

τμήμα Θεολογίας, αλλά μετά τα παράτησε επειδή δεν της άρεσε. *Εγώ έχω φοιτήσει κι εγώ σε Πανεπιστήμιο της Ιταλίας, μα δεν τελείωσα.*

β) Η μητέρα της έχει πεθάνει. Το να μένεις ορφανός σε νεαρή ηλικία, οπωσδήποτε δεν είναι ένδειξη καλοτυχίας. *Εγώ έχω χάσει μια αδελφή.*

γ) Σίγουρα, δεν ανήκει σε εύπορη οικογένεια. *Ούτε κι εγώ.*

δ) Παρόλο που η κοπέλα κοντεύει τα 28, δεν έχει ένα σταθερό επάγγελμα στα χέρια της. Σποραδικά δουλεύει σαν μανικιουρίστα, πράγμα που δεν την ικανοποιεί καθόλου. Παράλληλα, ο γκόμενος μόλις την παράτησε. Έτσι, ακόμη ψάχνει να βρει το δρόμο της και στα επαγγελματικά και στα ερωτικά. *Όπως κι εγώ, που ακόμα ψάχνομαι σε όλους τους τομείς. Όμως, η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται...*

ε) Της αρέσουν οι ξένες γλώσσες -*όπως και σε μένα:* Έχει πάρει το Proficiency στα αγγλικά, μαθαίνει γιαπωνέζικα, έχει κάνει και ιταλικά.

στ) Έχει μια μαύρη γάτα που μπαινοβγαίνει στο σπίτι της, που είναι υπόγεια γκαρσονιέρα. *Ένα μήνα αφού αρχίσαμε τα μαθήματα, ήλθε και στο δικό μας σπίτι ένα μαύρο γατί που το λέμε Ζορρό.*

ζ) Μοιάζουμε και φυσιογνωμικά: Έχει τρίχες στα χέρια, μικρό στήθος, κάπως πεταχτό στομάχι και είναι ψηλή. Στο πρόσωπο μοιάζει αρκετά με το αλλοτινό alter ego μου, την Sandra Anderson: μακριά μαύρα μαλλιά, γωνιώδες πρόσωπο με μυτερό πηγούνι, βαθύ βλέμμα. Έχει κι ένα εντυπωσιακό πρασινοκόκκινο τατουάζ φοίνικα στη δεξιά ωμοπλάτη.

Καθώς το τελευταίο μας μάθημα προχωρά προς το τέλος του, κάθε τόσο παρατηρώ την αναμμένη μπροστά μας οθόνη του υπολογιστή, όπου εναλλάσ-

σονται όμορφα πορτραίτα (screensavers), μιας συγκεκριμένης ηρωίδας κόμικς, η οποία τυχαίνει -και αυτή- να μοιάζει καταπληκτικά με τη δική μου Sandra Anderson: Νεαρή κοπέλα 20-25 ετών, δυναμική, με μαύρα μακριά μαλλιά, πράσινα αμυγδαλωτά μάτια, σαρκώδη χείλη, πρόσωπο σε σχήμα σταγόνας, λευκό δέρμα, καφετί δερμάτινο μπούστο που τονίζει τα μεγάλα στητά στήθη, χρυσά και ασημένια κοσμήματα. Μια άλλη εικόνα δείχνει την ίδια ηρωίδα ντυμένη με λευκά αραχνοΰφαντα ρούχα, προκλητικό μπούστο με χρυσά στολίδια, μαλλιά μαύρα με μωβ και γαλάζιες ανταύγιες, λευκό περιβραχεόνιο. Αλλού εμφανίζεται σαν φωτεινός άγγελος με πολύ μακριά εβένινα μαλλιά, μαύρα τεράστια φτερά, λευκό εφαρμοστό χιτώνα, χαλαρή χρυσή ζώνη.

Περίεργο που οι παραπάνω εικόνες πρωτοεμφανίστηκαν ειδικά σήμερα στον υπολογιστή της. Ίσως συντονιζόμαστε με τη Σεραΐνα σ' ένα βαθύτερο, ασυνείδητο επίπεδο. Όμως, η σχέση μας τελειώνει εδώ...

Τετάρτη, 18 Σεπτεμβρίου 2013

Από σήμερα η Τατιάνα θα μένει στο σπίτι του Γιάννη επάνω, μαζί με την πεντάχρονη κόρη της τη Λευκή. Πριν έμενε στου πατέρα της, καθότι είναι χωρισμένη και δεν διαθέτει δική της στέγη.

Πάντως, δεν μπορώ να παραβλέψω το γεγονός ότι η Τατιάνα και η Μαρίνα αποτελούν δυο αντίθετους πόλους στην έλξη της τύχης:

Η Μαρίνα	Η Τατιάνα
Είναι όμορφη και γοητευτική.	Είναι μάλλον άσχημη, με αντιαισθητικά εγκαύματα στο στήθος και στο αριστερό χέρι.
Όπου να 'ναι, τελειώνει τη σχολή λογιστικής στα ΤΕΙ.	Έχει μόρφωση λυκείου (ίσως).
Δουλεύει μόνιμα σε καλή καφετέρια.	Δεν διαθέτει ιδιαίτερα προσόντα, ούτε δουλειά.
Έχει (ακόμη) σύζυγο.	Είναι χωρισμένη.
Διαθέτει ανακαινισμένο σπίτι, με τραπεζικό δάνειο που πληρώνει ο άνδρας της.	Δεν έχει δικό της σπίτι, πληρώνει ενοίκια.
Κι έχει γεννήσει αγόρι, πράγμα που της δίνει κύρος μέσα στην οικογένεια.	Κι έχει γεννήσει κορίτσι, πράγμα που το φέρει βαρέως.

Κακά τα ψέματα: Ακόμη και στη σύγχρονη, "πολιτισμένη" κοινωνία μας, το αγόρι θεωρείται ως το παιδί που μετράει...

 Το απόγευμα έρχεται ο Τώνης και, όπως πάντα, μου ζητάει επίμονα να παίξουμε ποδόσφαιρο: "Θα σου βάλω κάτι γκολάρες! Γκολάρες στη μέση του πουθενά!" μου λέει γελώντας. Αργότερα, ενώ παίζουμε στην αυλή και νικάει (ξανά όπως πάντα), ξαφνικά άρχίζει να με ρωτάει:
"Πόσων χρονών είπαμε ότι είσαι; Δεκαεπτά;"
"Ναι, τόσο είμαι".
"Ένας φίλος του μπαμπά μου είναι κι αυτός 17, να του πω να έρχεται να παίζετε μαζί;"
"Ωραία ιδέα, πες του το!"
Να και προξενιό από τον Αντωνάκη...

"Ενάντια στο Ρεύμα": Ενδιαφέρουσα τηλεοπτική σειρά, με μπόλικα ηθικοπλαστικά μηνύματα: Μέσα σ'

ένα σύγχρονο λύκειο, μαθητές και καθηγητές πασχίζουν κάθε ώρα και στιγμή να υποσκελίσουν τους άλλους και να ανέλθουν στην ιεραρχία του σχολείου. Συνομωτούν, δολοπλοκούν, ψεύδονται, εξαπατούν, βιαιοπραγούν, αλληλοβρίζονται και αλληλοσφάζονται αδιάλειπτα προκειμένου να εξασφαλίσουν μια θέση στην άλφα ή στη δεύτερη ομάδα ή κάποιο βραβείο σ' έναν συνήθως στημένο διαγωνισμό. Και όλοι τους είναι πεπεισμένοι πως αν δεν γίνουν πλούσιοι και διάσημοι μέχρι τα είκοσι, η ζωή τους δεν θα αξίζει δεκάρα.

Ο πιο κακός κερδίζει πάντα (συνήθως με αθέμιτα μέσα) τις μάχες, τα βραβεία και το γενικό σεβασμό, παρόλο που βασανίζει διαρκώς τους πάντες. Το ανθρώπινο κοπάδι δεν συσπειρώνεται ποτέ εναντίον του, συσπειρώνεται όμως συστηματικά ενάντια στους πιο αθώους και χαρισματικούς.

Η σχολική τρομοκρατία (bullying) αποτελεί καθεστώς: Όσοι ανήκουν στις "ανώτερες" ομάδες θεωρούν δικαίωμα και υποχρέωσή τους να κοροϊδεύουν, να χτυπούν και να ταπεινώνουν με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο τους "κατώτερους". Κανένας, ούτε μαθητής ούτε δάσκαλος, δεν κάνει τίποτα για να διορθωθεί αυτή τη κατάσταση, επειδή ακριβώς "το σύστημα αυτό υπάρχει για να διατηρεί την τάξη στο σχολείο" (!)

Μέσα σε όλα αυτά, γίνεται επιδέξια προπαγάνδρα υπέρ των αναπήρων και των διανοητικά καθηστερημένων. Η μαζορέτα με το σύνδρομο Down γίνεται αμέσως η ευνοούμενη της στρίγγλας αρχηγού· φορά τα ίδια ρούχα με αυτήν, γρήγορα προβιβάζεται σε σπιουνάκι, αποκτά θράσος και αέρα, κι όμως κανείς από τους "νταήδες" δεν διαννοείται να την κοροϊδέψει. Το μήνυμα αρκετά ξεκάθαρο: Για να μη γίνεσαι στόχος μέσα στη σύγχρονη κοινωνία, πρέπει να είσαι είτε

Κάθαρμα είτε Κρετίνος (τα 2 Κ!).

Είναι κι εκείνη η θεόχοντρη παλαιστής που δεν χωράει να περάσει από την πόρτα, δέρνει όλα τα αρσενικά, ωστόσο την κυνηγάει μετά μανίας ένας από τους πιο ωραίους μάγκες του σχολείου κι εκείνη του το παίζει βαρύ πεπόνι.

Κάπου εκεί δίπλα περιφέρεται κι ένας ημιπληγικός ρόκερ ο οποίος ανήκει στην ομάδα ράγκμπι παρόλο που κυκλοφορεί σε αναπηρικό καροτσάκι· παράλληλα, τον κυνηγάνε οι πιο σέξυ γκόμενες κι αυτός τις φτύνει επειδή κρίνει ότι δεν του κάνουν αρκετές χαρούλες. Σε μια στιγμή, μάλιστα, το μουσικό συγκρότημα "Ενάντια στο Ρεύμα" εμφανίζεται στη σκηνή με όλα τα μέλη του (καμιά δεκαριά) να στριφογυρίζουν πάνω σε αναπηρικά καροτσάκια. Ίσως για να πάρουμε όλοι μια γεύση από την κοινωνία του αύριο, η οποία θα αποτελείται σχεδόν αποκλειστικά από καθυστερημένους και ανάπηρους -σύμφωνα με τα σχέδια της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Ήδη το 10% (μόνο;) της ανθρωπότητας είναι άτομα με ειδικές ανάγκες...

Δευτέρα, 23 Σεπτεμβρίου 2013

☼ ***Αναφορά εκδοτικών διαδικασιών:*** Σήμερα είναι μεγάλη μέρα για μένα: Αποφάσισα και κατάφερα, επιτέλους, να εκδώσω ένα δικό μου διήγημα με τίτλο "Αφύπνιση" με την εκδοτική πλατφόρμα "Φαιώ". Η έκδοση γίνεται ως e-book και όχι ως κανονικό βιβλίο.

Αργότερα έπρεπε να πάω στο κοντινό Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο για να κανονίσω την αποταμίευσή μου. Ωστόσο απέξω συνάντησα έναν γείτονα, οπότε προτίμησα να πεταχτώ μέχρι το Ταχυδρομείο. Δεν έχω καμία όρεξη να μάθουν οι δικοί μου ότι έχω πάρε-δώσε με τη συγκεκριμένη τράπεζα, για ευνόητους λόγους.

Καθώς περπατούσα, στη σκέψη μου ήλθε η διάσημη συγγραφέας Σαπφώ Δαμίγου. Θάθελα να γίνω τόσο διάσημη όσο εκείνη;

Τέλος πάντων, μόλις έφθασα στον προορισμό μου, παρατήρησα στην ουρά μια εντυπωσιακή γυναίκα γύρω στα 50: Μέτριο μπόι, γυμνασμένη, μακρύ καστανό μαλλί με κόκκινες ανταύγειες, μεγάλα ακριβά γυαλιά ηλίου, έντονα βαμμένη. Την κοίταξα πιο προσεκτικά και βεβαιώθηκα πως όντως ήταν η Σαπφώ Δαμίγου! Φορούσε μαύρο ημιδιάφανο μπλουζάκι, τζην σορτς, χρυσό ρολόι, ακριβή μαύρη τσάντα, λεοπάρ σανδάλια. Όλα επάνω της φώναζαν "λεφτά". Μέσα σ' ένα μαύρο ταγάρι κουβαλούσε πέντε μεγάλους φακέλους (πιθανόν χειρόγραφα) με παραλήπτη τις εκδόσεις "Νέα Αυγή". Παρόλο που προπορευόταν από μένα κατά πέντε άτομα, εντέλει φθάσαμε μαζί στα γκισέ. Αλήθεια, τι περίεργη ***σύμπτωση***, να τη συναντήσω ειδικά σήμερα το πρωί, αμέσως αφού έκανα την πρώτη μου έκδοση...

Λίγο αργότερα, φεύγοντας από το ταχυδρομείο, ένιωθα ιδιαίτερα ευδιάθετη. Τελικά, αυτό θα μου ταίριαζε εμένα: Να κερδίζω τα προς το ζην από τα συγγραφικά μου δικαιώματα! Να σκαρώνω χαριτωμένες ιστοριούλες, να τις εκδίδω μόνη μου χωρίς πολλή βαβούρα και μετά να βγάζω χρήματα από τις πωλήσεις. Ούτε βαρετή μισθωτή εργασία, ούτε ιδιαίτερα μαθήματα σε καθυστερημένα παιδιά με ψυχωτικούς γονείς...

Κρυφά Μονοπάτια

Τετάρτη, 25 Σεπτεμβρίου 2013

Οικογενειακά μυστικά και ψέματα: Ακόμη μια φορά βρίσκομαι στο μηδέν επαγγελματικά. Φυσικά, θα ξαναβάλω αγγελίες στην εφημερίδα για ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, μήπως και βρεθεί κανένας άλλος πελάτης. Περισσότερο θα το κάνω για να μη λέω πως δεν το έκανα.

Σκέφτηκα να μοιράζω και φυλλάδια για κανένα τρίωρο την ημέρα, ωστόσο το μετάνιωσα σχεδόν αμέσως: *Δεν βαρέθηκες να ψάχνεις για δουλειά, εδώ και τριάντα χρόνια;* μάλωσα τον εαυτό μου. Σαφώς και βαρέθηκα. Ακόμα και στις παλιές καλές εποχές, που είχα μόνιμη δουλειά (Ζαφειράκης, Παγγαία), εξακολουθούσα να ψάχνω για κάτι άλλο επειδή ακριβώς όσες δουλειές έχω κάνει ως τώρα ήταν όλες σκατά. Επιπλέον, με μια καθημερινή δουλειά δεν θα μπορώ να κρύβω χρήματα από την οικογένεια, θα ξέρουν πόσα ακριβώς κερδίζω και θα απαιτούν να τους τα ακουμπάω όλα για να τα δίνουν στους Μαρκάκηδες.

Όπως και να 'χει, είναι πλέον ανόητο να αγωνιώ για το πού θα βρω νέους μαθητές ή άλλη δουλειά. Δεν είναι δυνατόν, στα 50 μου να κυνηγάω τα ίδια πράγματα που κυνηγούσα στα 20. Άλλωστε, γνωρίζω καλά πια ότι ακόμη κι αν καταφέρω να κερδίσω κάποια χρήματα, τελικά θα μου τα φάνε οι Μαρκάκηδες. Δεν χρειάζομαι άλλη δουλειά έξω. Χρειάζομαι μια άλλη οπτική γωνία των πραγμάτων, έναν διαφορετικό τρόπο αντιμετώπισης του οικονομικού θέματος.

Όπως έχω ήδη αναφέρει στο παρελθόν, δουλειά είχα πάντα -μέσα στο Φεζαρρομαρκέικο. Οικογένεια δεν είχα ποτέ. Πάντως, η αλήθεια είναι ότι μέσα στο σπίτι έχω όλα όσα χρειάζομαι, δηλαδή φαγητό, ρούχα, στέγη. Δεν έχω άλλες ανάγκες εγώ. Γιατί, λοιπόν, να εργάζομαι έξω; Άλλωστε, από τα χρήματα που έβγαζα κάποτε δουλεύοντας, τώρα δεν μου έχει μείνει δεκάρα παρόλο που τα προσωπικά μου έξοδα είναι πολύ περιορισμένα: Ιδίως τα τελευταία δεκατρία χρόνια, δεν ξεπερνούν τα 50-100 ευρώ το μήνα. Λοιπόν; Πού πήγαν τόσα λεφτά που έβγαλα με τον ιδρώτα του προσώπου μου;

Μου 'ρχεται τρέλα όταν σκέφτομαι τα τεράστια χρηματικά ποσά που έχουν αποσπάσει (βαθμιαία και μεθοδικά) οι Μαρκάκηδες από τον πατέρα μου και μένα, λεφτά που δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ για να δημιουργήσουν κάτι, πχ ακίνητη περιουσία ή επιχειρήσεις, αλλά έγιναν κυριολεκτικά στάχτη και μπούρμπερη. Ο πατέρας μου μέχρι πριν από τρία χρόνια εισέπρατε 1500 ευρώ το μήνα σύνταξη, από τα οποία τα 3/4 πήγαιναν στους Μαρκάκηδες. Μετά τις πρώτες 10 μέρες ξεμέναμε, οπότε αναγκαζόμουν να συντηρώ εγώ την οικογένεια, διαθέτοντας όλες μου τις εισπράξεις. Για μένα πάντως, ποτέ δεν έγινε μια μνεία έστω 100 ευρώ το μήνα παρόλο που, ιδίως από το έτος 2000 και μετά, έγινε φανερό ότι θα μείνω ανύπαντρη και χωρίς σταθερή δουλειά. Επιπλέον, αν υπολογίσω τα χρήματα που έχασα εκείνα τα 20 χρόνια που, εξαιτίας της απίστευτης φασαρίας των ανηψιών, ήμουν υποχρεωμένη να μένω σε δικό μου διαμέρισμα αντί με τους γονείς μου, προκύπτει ότι:

400 ευρώ νοίκι x 12 μήνες = 4800 ευρώ ετησίως +
φώτα, νερά, τηλέφωνα = 2000 ευρώ ετησίως
Σύνολο: ~6800 το χρόνο x 20 χρόνια = 136.000 ευρώ !

Παράλληλα, ο λογαριασμός μου στην Εθνική Τράπεζα έχει πέσει πια κάτω από τα 2000 ευρώ, πράγμα που σημαίνει ότι σε τέσσερις μήνες το πολύ θα μηδενιστεί. Τότε, θα χρειάζεται να παίζω ακόμα πιο σκληρό παιγνίδι με την "οικογένειά" μου: i) Δεν θα πρέπει, σε καμία περίπτωση, να ξέρουν πόσα λεφτά κερδίζω μηνιαίως. Αν τυχόν βρω μαθητές, θα κοιτάζω να κρύβω το πραγματικό εισόδημά μου· θα τους λέω ότι παίρνω λιγότερα την ώρα, κλπ δικαιολογίες. ii) Αν το θεωρήσω σκόπιμο, θα μειώσω ακόμη περισσότερο τις προσωπικές ανάγκες μου, πχ τα δημητριακά που τρώω κάθε βράδι μπροστά στην τηλεόραση. iii) Κάθε μήνα που έρχεται η σύνταξη του μπαμπά, θα αφαιρώ κρυφά 150 ευρώ και θα τα μεταφέρω στον κρυφό λογαριασμό μου του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου.

Αρκετά, λοιπόν, αμέλησα τα οικονομικά μου δείχνοντας τυφλή εμπιστοσύνη στην "οικογένεια". Στο εξής πρέπει να έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Αν δεν προσέξω, σύντομα θα καταλήξω άπορη και άστεγη...

Στο μεταξύ, το σήριαλ μυστηρίου και τρόμου "Μαρκάκηδες" συνεχίζεται απρόσκοπτα: α) Εδώ και μέρες η αδελφή μου μας έλεγε για έναν καλό συνάδελφό της, που επιμένει ο ίδιος να της αγοράσει ψυγείο! Προφανώς, όποτε η Αλίκη έχει επείγουσα ανάγκη για λεφτά, όλο και κάποιος "καλός φίλος" την παρακαλάει για να της τα δώσει! Εντέλει, ο εν λόγω συνάδελφος αγόρασε σήμερα το πρωί ένα μικρό ψυγείο αξίας 170 ευρώ, δωράκι για την αδελφή μου, επειδή του βρήκε σύζυγο, λέει. Έτσι, η Αλίκη φώναξε εμένα και τη μαμά για να το καμαρώσουμε. Μετά τηλεφώνησε επί τόπου στον ευεργέτη της για να τον ευχαριστήσει ακόμη μια φορά, ενώ έβαλε και τη μαμά να του δώσει τις ευχές της. Με αυτό τον τρόπο, βέβαια, επιβεβαιώθηκε ότι το

ψυγείο είναι όντως χάρισμα και όχι αγορά δική της· φυσικά, το εν λόγω τηλεφώνημα μπορεί κάλλιστα να ήταν στημένο...

β) Ο Θανάσης πετάχθηκε μέχρι τη Νίκαια για να συναντήσει έναν από τους κριτές του πρωταθλήματος bodybuilding, όπου ο ανηψιός μου θα συμμετάσχει το Νοέμβρη. Ο τύπος διαβεβαίωσε το Νάσο ότι τα πάει πολύ καλά και ότι θα ψηφήσει υπέρ του· ακόμη, του έδωσε ορισμένες συμβουλές, του ζήτησε και 200 ευρώ. Απορίας άξιον: Πού βρήκε ο Θανασάκης τα 200 ευρώ; Αυτός -όπως λέει κάθε μέρα- δεν έχει ούτε πέντε ευρώ για να βάλει βενζίνη στη μηχανή του. Υποψιάζομαι ότι οι Μαρκάκηδες μας δουλεύουν άγρια σχετικά με την αφραγκία τους: Και σε κυκλώματα είναι χωμένοι και χρήμα περισσό διαθέτουν. Απλώς, το παίζουν φτωχοί για να μας απομυζούν θρασύτατα.

γ) Από τις αρχές του μήνα ο Θανάσης έχει πιάσει δουλειά ως γυμναστής σε κοντινό γυμναστήριο, 23 ώρες τη βδομάδα, συν τέσσερα personal training. Ήδη όμως μας παραπονιέται ότι ο εργοδότης του έχει τη φήμη κακοπληρωτή. Πιθανότατα, λοιπόν, θα συνεχίσει να μας απομυζά συστηματικά με τη δικαιολογία ότι “Ο καημένος δουλεύω εδώ και x μήνες αλλά δεν πληρώνομαι, οπότε περιμένω από σας να συνεχίσετε να συντηρείτε εμένα και τις βασιλικές απαιτήσεις μου”.

δ) Κατά τ' άλλα, συνεχίζονται αμείωτοι οι καθημερινοί καυγάδες ανάμεσα στο Νάσο και στη Χριστίνα, με τον ανηψιό μου να ωρύεται κάθε πρωί για καμιά ώρα τουλάχιστον, έξω φωνή: “Δεν κάνεις αρκετά για μένα, σου 'πα να κάνεις αυτό και δεν το 'κανες, σού 'πα να κάνεις εκείνο και δεν το 'κανες, κι εγώ δίνω αγώνα κάθε μέρα για να πετύχω το σκοπό μου, εγώ χρειάζομαι αυτό κι εκείνο, κλπ”. Η Χριστίνα τον ακούει

στωικά και τον περιμένει να τελειώσει, ελπίζοντας πως δεν θα την πετάξει στο μεταξύ από κανένα παράθυρο. Έξαλλη η μαμά διατυμπανίζει πως η κοπέλα φταίει για όλα, πως του κάνει κακό, πως δεν τον καταλαβαίνει και καλά θα κάνει να ξεκουμπιστεί από δω. Προφανώς, το σπίτι που του καθαρίζει, τα δέκα ειδικά γεύματα που του ετοιμάζει καθημερινά, το σεξ που του παρέχει αβέρτο, δεν είναι αρκετά. "Προς το παρόν τη χρειάζομαι ως τα μέσα Νοεμβρίου που είναι οι αγώνες. Μετά θα πάρει πόδι", δηλώνει βλοσυρά ο Master Nassos στη μητέρα μου, η οποία του εκφράζει την αμέριστη συμπαράστασή της. Άντε να δούμε πώς θα τελειώσει και αυτό το θέατρο...

Σάββατο, 28 Σεπτεμβρίου 2013

Νέα επεισόδια του οικογενειακού μας σήριαλ: Από τη μία ο Γιάννης παραπονιέται ότι αυτός και η φαμίλια του δεν έχουν να φάνε, από την άλλη όμως πήγαν τρεις μέρες διακοπές στη Μύκονο, όπου φάγανε κανένα τετρακοσάρι. Σήμερα, πάλι, ο μάγκας εμφανίστηκε μ' ένα τεράστιο και κακόγουστο τατουάζ στο δεξί μπράτσο, το οποίο απεικονίζει τρεις μαύρους καρχαρίες που αλληλοτρώγονται. Αυτή η μουντζούρα στοιχίζει γύρω στα 1000 ευρώ, όπως παραδέχθηκε ο ίδιος. Όμως, του Γιαννάκη δεν του κόστισε πεντάρα επειδή του "το 'φτιαξε ένας γνωστός του τσάμπα, για διαφημιστικούς λόγους", λέει. *Πέφτει χοντρό δούλεμα εδώ μέσα...*

Έχω αρχίσει να υποψιάζομαι ότι τα καλά μου ανήψια ανήκουν σε μια πασίγνωστη οργάνωση φασιστικού τύπου – όπως και ορισμένοι άλλοι καλοί μας γείτονες, πολύ εύποροι μάλιστα, οι οποίοι έχουν ομολογήσει ότι έχουν στρατολογηθεί στην οργάνωση

αυτή. Στοιχεία που ενισχύουν αυτή την εικασία: α) Τεράστια επιθετικά τατουάζ, περισσότερα από ένα, που έχουν και οι δυο τους: καρχαρίες, δράκος που καπνίζει χασίσι, άγγελοι τιμωροί κλπ, β) Προκλητικά κουρέματα αλά “κατάδικος” ή “μοϊκανός”, γ) Φανερή λατρεία στα μούσκουλα και στη βία, δ) Μάγκικο στυλάκι όλο αγριάδα και απαίτηση, ε) Πολύ καλά οργανωμένη παρασιτική διαβίωση.

Μόλις επέστρεψε ο Θανάσης το μεσημέρι από τη δουλειά, έδιωξε (οριστικά;) τη Χριστίνα από το σπίτι, μετά από έναν ακόμη τρικούβερτο καυγά. Ο νεαρός ισχυρίζεται πως η Χριστίνα τελευταία παραμελούσε το νοικοκυριό και τον έβριζε άσχημα. Χθες βράδι πήγε να του βγάλει το μάτι μ' ένα πηρούνι, έτσι στα καλά καθούμενα, λέει. Νωρίς το πρωί τσακώθηκαν άγρια κι εκείνη ειδοποίησε την αστυνομία ότι τάχα την δέρνει. Μετά, όμως, ξανατηλεφώνησε και το ανακάλεσε. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια όλα τούτα, πάντως για να δέχεται μια γυναίκα να συζεί με το Θανάση δεν πρέπει να 'ναι και πολύ καλά στα μυαλά της.

Πάντως, η απουσία της Χριστίνας αρχίζει να γίνεται αισθητή από την πρώτη κιόλας νύχτα: Από σήμερα η αδελφή μου θα πρέπει να σηκώνεται στις 4:00 τα ξημερώματα για να ετοιμάζει κοτόπουλο στον ατμό για το γιόκα της, ενώ κατά τις 5:00 θα έρχεται κάτω, σε μας, για να ετοιμάζει βραστό ρύζι και 12 αυγά μαζί με τη μαμά. Κατά τις 5:40 ο Νάσος θα παίρνει τα θερμός με τα φαγητά και θα φεύγει για το γυμναστήριο, όπου ξεκινά δουλειά στις 6:00 κάθε πρωί. Αυτό δεν το πολυκαταλαβαίνω: Για ποιό λόγο πρέπει το μισό γεύμα να ετοιμάζεται πάνω, στο σπίτι του Νάσου, και το μισό κάτω, σε μας; “Για να μην πολυενοχλούμε το Θάνο, νυχτιάτικα”, εξηγεί η αδελφή μου.

Πάντως, από δω το είχε, από κει το είχε, ο Θανασάκης έχει καταφέρει να δουλεύει ολόκληρη η οικογένεια γι' αυτόν: Η αδελφή μου και η μητέρα μου του μαγειρεύουν τα δέκα γεύματα που χρειάζεται καθημερινά, εγώ του κάνω θελήματα και του δακτυλογραφώ τα διατροφικά πλάνα που δίνει στους πελάτες του, και όλοι μαζί του παρέχουμε γύρω στα 1000 ευρώ το μήνα για να ικανοποιεί τις ειδικές ανάγκες του. Δηλαδή: Και δουλεύουμε για το Θάνο, και τον πληρώνουμε αντί να μας πληρώνει, και μας βρίζει με αγριάδα 100 Χίτλερ όταν κρίνει πως δεν έγιναν όλα όπως έπρεπε. Νομίζω ότι έχει χαθεί κάθε μέτρο λογικής εδώ μέσα πια...

Κατά τ' άλλα, ο Θανάσης μόλις βρήκε και δεύτερη δουλειά, λέει: οκτάωρη, με μισθό 450 ευρώ μηνιαίως και τα μισά ένσημα. Τον είδαν, πάλι λέει, ωραίο και τον προσέλαβαν ατάκα κι επί τόπου: Πήγε να γραφτεί σε μεγάλο γυμναστήριο της Γλυφάδας (τη στιγμή που ήδη γυμνάζεται σ' ένα κοντινό) και μόλις τον είδαν τον ρώτησαν: "Είσαι ο γυμναστής που περιμένουμε;" Και ο Θανάσης απάντησε "Ναι, είμαι ο γυμναστής!" Ίσως είχαν βάλει καμιά αγγελία για υπάλληλο, ξαναλέει. Τέλος πάντων, εκεί που τρόμαζε να βρει έστω μία δουλειά, τώρα (έναν μήνα πριν τους αγώνες, εποχή υπερεντατικού προγράμματος για το Νάσο) έχει δυο, συν τα personal training, τρεις δουλειές! *Αλήθεια, πάντως, τα κάνεις όλα αυτά (δέκα ειδικά γεύματα την ημέρα + δεκάδες χάπια και αναβολικά επικίνδυνα για την υγεία + υπερεντατικό bodybuilding), χωρίς να έχεις σίγουρη τη νίκη;*

Από την άλλη, ίσως να "βοήθησε" και αυτό που τους είπα, δηλαδή ότι ο λογαριασμός μου στην Εθνική έχει πέσει στα 1100 ευρώ και συνεχίζει να πέφτει κατακόρυφα, πράγμα που σημαίνει ότι σύντομα τα

πράγματα θα στριμοκωλέψουν πολύ για το Φεζαρ-ρομαρκέικο. Συνεπώς, στο εξής οι Μαρκάκηδες θα πρέπει να εμφανίζουν χρήματα με κάποιο τρόπο, έτσι ώστε να δικαιολογούνται τα υπέρογκα έξοδά τους χωρίς τη δική μου συμβολή πια, δεδομένου ότι η σύνταξη του μπαμπά δεν φθάνει ούτε μέχρι τα μέσα του μήνα.

Κατακλείδα: Ένα μήνα μετά, ο Νάσος θα εγκαταλείψει την οκτάωρη δουλειά επειδή δεν προλαβαίνει, λέει. *Αν υποθέσουμε ότι όντως πήγαινε σε δουλειά αυτή την περίοδο κι όχι πουθενά αλλού -στον κριτή στη Νίκαια, ας πούμε...*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2013): Οι πρώτες 20 μέρες του μήνα δεν πήγαν τόσο καλά όσο περίμενα: Σχεδόν κάθε νύχτα έβλεπα σχηματοποιημένες ακίνητες φλόγες στο υπναγωγικό στάδιο, ίσως επειδή δεν είχα καταλήξει ακόμη πού ακριβώς πρέπει να τοποθετώ τον καθαριστή αντινοβολιών. Μετά, όμως, κατάλαβα ότι πρέπει να βρίσκεται κοντά στο ηλιακό πλέγμα -και σίγουρα όχι κοντά στο κεφάλι.

Στις 11 Σεπτέμβρη μου ήλθε σε όνειρο διπλό ***εφιαλτικό μήνυμα***, δηλαδή η λέξη "κόλαση" και γραπτά και προφορικά! Ξύπνησα αναστατωμένη και σκέφτηκα πως κάποια σπάνια αναποδιά θα μου έλθει σήμερα. Το ίδιο πρωί, καθώς κολυμπούσα στην πλαζ Γλυφάδας μαζί με την αδελφή μου, με έπιασε μια τρομερή κράμπα στη δεξιά μου γάμπα. Πρώτη φορά μου συμβαίνει τέτοιο πράγμα! Ξεράθηκα από τον πόνο, με πολύ κόπο κατάφερα να βγω έξω, γίναμε και νούμερο σε όλη την παραλία. Συνολικά, πάντως, αυτό το μήνα η κατάσταση μοιάζει να βελτιώνεται: Μόλις ένα όραμα φωτιάς, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση"), μια φορά το αντίθετό του ("παράδεισος"), 20 καθαρές νύχτες.

Σάββατο, 5 Οκτωβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: La Regina – Soul Barrier
Επαλήθευση: Πολύνεκρες συγκρούσεις στη Συρία στις 11 Οκτώβρη, με 190 νεκρούς. Βομβαρδισμός σε ισλαμικό στρατόπεδο στην Κένυα, στις 30 Οκτώβρη, με 300 νεκρούς.

Θέση 2η: Η Ερχόμενη Φυλή – Nemesis
Επαλήθευση: Σε διάφορα περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας διαβάζω ότι δυο παράξενοι κομήτες, με ακανόνιστες τροχιές που αρμόζουν περισσότερο σε διαστημόπλοια παρά σε φυσικά σώματα, έχουν εισβάλει στο ηλιακό μας σύστημα εδώ και ένα χρόνο. Ο ένας απ' αυτούς, ο Siding Spring, αναμένεται να περάσει ξυστά από τον Άρη τον Οκτώβρη του 2014 και πιθανότατα να πέσει πάνω του, με συνέπειες καταστροφικές και για τη γη...

Θέση 3η: Humanity – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Πάνω από 110 νεκροί από πτώση γέφυρας στο ποτάμι Σιντ, στην Ινδία, στις 14 Οκτώβρη.

Θέση 4η: Expecto + Θυμός – Defiance
Επαλήθευση: Το αναπάντεχο ξέσπασμά μου της 6ης Οκτ., που άφησε άναυδη την αδελφούλα μου, οι κατάρες μου ενάντια στα ανήψια, οι αρρώστιες του Νάσου μετά από δυο μέρες.

Θέση 5η: Perfect Heavenly Void – Elemental Toxicosis
Επαλήθευση: Ακραία καιρικά φαινόμενα σε όλο τον κόσμο. Ιδίως στην Αγγλία, τρομερές βροχοπτώσεις, τερά-

στιες υλικές καταστροφές, ολικό black out. Η χειρότερη βροχή με πλημμύρα στη χώρα εδώ και 100 χρόνια.

Θέση 6η: Face of the Monster – Γη – Εξάλειψη
Επαλήθευση: Πάνω από 151 νεκροί από σεισμό στις Φιλιππίνες, στις 16 Οκτώβρη.

. . . .

Κυριακή, 6 Οκτωβρίου 2013

Αργά το βράδι, μόλις ανακάλυψα ότι το κουτί με τα δημητριακά που αγόρασα χθες έχει κιόλας εξαφανιστεί, έγινα έξω φρενών κι έβαλα τις φωνές, μπροστά στη μάνα και στην αδελφή μου: "Αρκετά πια με τους απατεώνες, τους Μαρκάκηδες! Έχω μπλέξω με γκάνγκστερς εδώ μέσα! Αλλά οι συνηθισμένοι γκάνγκστερς σε κλέβουν μια φορά και ύστερα τέλος! Οι Μαρκάκηδες μας κλέβουν θρασύτατα, κάθε μέρα! Εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ μας έχουν φάει μέχρι τώρα! Όμως, η κλοπή πρέπει να έχει κι ένα λογικό όριο! Δεν είναι δυνατόν, ο κλέφτης να σου παίρνει ακόμη και τα δημητριακά! Γι' αυτό, στο εξής, όλα μου τα φαγώσιμα θα τα φυλάω στο δωμάτιό μου, όχι στην κουζίνα, και αν ξαναεξαφανιστεί τίποτα, θα μας ακούσουν μέχρι τον Πειραιά!". Όση ώρα φώναζα, η Αλίκη δεν έβγαλε άχνα. Μάλλον έμεινε άναυδη επειδή είδε πως έχω καταλάβει πια το παιγνίδι τους. *Κάλλιο αργά παρά ποτέ...*

Αμέσως μετά βρήκα για μια βόλτα, για να ξεσκάσω. Σε όλο το δρόμο, ο θυμός έβραζε μέσα μου ενάντια στους Μαρκάκηδες. Συλλογιζόμουν πολύ έντονα ότι η παρουσία τους μονάχα επιζήμια μου είναι κι ότι αν αυτοί δεν είχαν γεννηθεί όλα θα ήταν πολύ καλύτερα για μένα: *Αν μη τι άλλο, θα ήμουν πάμπλουτη! Τουλάχιστον, ο σταρ Νάσος θα μπορούσε να λείπει από*

τη μέση, αυτός είναι ο πιο ζημιογόνος, η ύπαρξή του μόνο προβλήματα μας δημιουργεί ανέκαθεν, σκεφτόμουν και μουρμούριζα ξανά και ξανά.

Επακόλουθες παράξενες ***συμπτώσεις:*** Δύο μέρες αργότερα ο Θανάσης παθαίνει άσχημη ίωση με γαστρίτιδα, έχει διάρροιες όλη μέρα, καταλήγει στο νοσοκομείο με ορούς και οι διάρροιες συνεχίζονται και την επομένη. Στις 10 του μήνα πηγαίνει κανονικά στη δουλειά του αλλά παθαίνει το στομάχι του, κάνει εμετό κι επιστρέφει άρον άρον στο σπίτι. Το ίδιο απόγευμα, του σπάει κι ένα δόντι.

Στις 13 Οκτώβρη ένα διερχόμενο αμάξι σκοτώνει το μαύρο γατάκι μας, που τριγύριζε στην αυλή μας τους τελευταίους τρεις μήνες. Στεναχωριόμαστε όλοι, ειδικά ο Αντωνάκης που κλαίει όλο το απόγευμα και θέλει να πεθάνει αυτός και οι γονείς του για να πάνε να βρούνε το Ζορρό στον Παράδεισο...

Κυριακή, 20 Οκτωβρίου 2013

Εντέλει, οι μόνες μαθήτριες που έχω φέτος είναι οι δίδυμες οκτάχρονες εγγονές της Θεώνης, που τώρα ξεκινούν την πρώτη προκαταρκτική στα αγγλικά και τους παίρνω μόλις 10 ευρώ την ώρα. Άλλοι μαθητές δεν φάνηκαν. Πιστεύω ότι έχει φθάσει πια το τέλος για τη διδασκαλική μου καριέρα. Πολύ κράτησε, πάντως, αρκετά περισσότερο απ' όσο αρχικά προέβλεπα. Αντιμετωπίζω ψύχραιμα την κατάσταση, άλλωστε βρίσκω ότι δεν μ' ένδιαφέρει πια να διδάσκω σε καθυστερημένα παιδιά με ψυχωτικούς γονείς: "Τα κατάλαβε όλα; Μήπως του ξέφυγε καμιά οξεία; Γιατί δεν πήρε είκοσι;" -καθημερινή πλέον αγωνία των σύγχρονων υπερήφανων γονέων. Από δω και πέρα επιθυμώ να ασχοληθώ με άλλα πράγματα...

Περαιτέρω επεισόδια: Σήμερα το απόγευμα ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχασε το πορτοφόλι του με 180 ευρώ μέσα, επειδή το άφησε για ένα λεπτό έκθετο στο ATM της Εθνικής Τράπεζας, λέει. Μέχρι το βράδι κλαίγεται και χτυπιέται κάτω, στο σπίτι μας. Ο μικρός τον ακούει και στενοχωριέται: "Μην ανησυχείς, μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα πάω να δουλέψω και θα φέρνω λεφτά σε σένα και στη μαμά!"

Όσο για μένα, από τις αρχές αυτού του μήνα και στο εξής, κανονίζω να πληρώνομαι για τις υπηρεσίες μου στο Φεζαρρομαρκέικο, συγκεκριμένα για τα πολυάριθμα θελήματα και τις δουλειές του νοικοκυριού που κάνω καθημερινά -εδώ και 45 χρόνια Έτσι, χωρίς να το πω σε κανέναν βέβαια, θα εισπράττω γύρω στα 150 ευρώ το μήνα από τη σύνταξη του πατέρα μου, τα οποία θα πηγαίνουν γραμμή στον κρυφό λογιαριασμό μου στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Δεν χρειάζομαι καμία άλλη εργασία έξω. Καλύτερα να βγάζω 150 ευρώ το μήνα και να μου μένουν, παρά 500 ευρώ και να μου τα τρώνε όλα οι Μαρκάκηδες και να σηκώνω άλλα τόσα από την τράπεζα κάθε μήνα -όπως γινόταν μέχρι πρόσφατα. Πραγματικά, η πιο έξοχη ιδέα που είχα ποτέ! Έπρεπε, όμως, να το έχω σκεφθεί αυτό εδώ και τρία χρόνια τουλάχιστον, όταν πρωτοκατάλαβα ποια είναι στ' αλήθεια η θέση μου εδώ μέσα...

Εικόνες του Matrix: Στην Ιαπωνία, μέχρι και πριν από μερικά χρόνια, στις αριστοκρατικές οικογένειες ίσχυε ακόμα το έθιμο της αποπομπής των παιδιών που δεν ήταν ιδιαίτερα έξυπνα. Αυτά τα δύστυχα παιδιά γίνονταν απλοί δούλοι στο σπίτι του πατέρα τους και στη θέση τους μπορούσαν να υιοθετηθούν παιδιά με ιδιαίτερη ευφυία. *Κάτι μου θυμίζει αυτό...*

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2013): Εκεί που πίστευα ότι έχω βρει επιτέλους ένα αποτελεσματικό εργαλείο επίλυσης των νυχτερινών μου προβλημάτων, στις 4 Οκτώβρη συμβαίνει κάτι αναπάντεχο: Καθώς πάω να ξαπλώσω τη νύχτα, πέφτω πάνω στην ειδική κατασκευή που έχω φτιάξει για να κρεμάω τον καθαριστή ακτινοβολιών στη σωστή θέση (κάθετα πάνω από το ηλιακό μου πλέγμα) και το φέρνω όλο κάτω, πλακώνοντάς το στο κρεβάτι. Από την επόμενη κιόλας στιγμή, τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς επανέρχονται και μάλιστα εντονότατα! Προφανώς, το χτύπημα έχει χαλάσει την πολικότητα του μενταγιόν! Έτσι, τις επόμενες νύχτες καταργώ τον καθαριστή, δοκιμάζω άλλα πράγματα (καθρέφτες, κρύσταλλος τάχυον) μα οι ενοχλήσεις επιμένουν με εντυπωσιακή συχνότητα, που μου θυμίζουν τον Απρίλιο του 2009.

Στις 10 Οκτωβρίου τηλεφωνώ στην εταιρεία πώλησης και λέω ότι τάχα "έπεσε μια μπάλα ποδοσφαίρου πάνω μου και χτύπησε το μενταγιόν, οπότε μάλλον έχει πάθει ζημιά". Ο υπεύθυνος μου απαντά ότι θα εξετάσει ραδιαισθητικά (αλήθεια, μπορεί να εξετάζει το μενταγιόν από απόσταση;) το θέμα και θα με ειδοποιήσει. Μετά από λίγες ώρες με ξαναπαίρνει και με διαβεβαιώνει ότι το μενταγιόν είναι εντάξει: "Δεν είναι τόσο ευαίσθητα, απορροφούν τους κραδασμούς, μόνο αν πέσουν πάνω σε πλακάκι, πορσελάνη ή κάτι τέτοιο μπορεί να πάθουν κάτι". Πραγματικά, μένω άναυδη: Ήμουν σίγουρη πως θα έβρισκε βλάβη... Ωστόσο, την ίδια νύχτα επαναφέρω τον καθαριστή κοντά στο κρεβάτι μου και παραδόξως, δεν έχω κανένα πρόβλημα! Συμπεραίνω, λοιπόν, ότι τα απλά χτυπήματα επηρεάζουν την πολικότητα του μενταγιόν αλλά αυτή επανέρχεται μετά από λίγες μέρες.

Τις επόμενες μέρες πειραματίζομαι σχετικά με την ακριβή θέση του καθαριστή ακτινοβολιών και διαπιστώνω πως πρέπει να μην είναι ακριβώς από πάνω μου αλλά στο πλάι, ενώ η άκρη του πρέπει να απέχει αρκετά από το πάτωμα ή οποιαδήποτε άλλη επιφάνεια. Ακόμη, βλέπω ότι είναι μεν αποτελεσματικό αλλά δεν αρκεί για να με προστατεύει επαρκώς από τις στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες που δέχομαι όλη τη νύχτα. Έτσι, από τις 20 του μήνα επιστρατεύω και το μενταγιόν οργονίτη, που στο εξής θα το φορώ όλη νύχτα. Αμέσως η κατάσταση βελτιώνεται.

Παράλληλα, όμως, βλέπω ότι πρέπει να τηρώ αυστηρά και την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας. Δεν πρέπει να την παραμελώ επειδή δεν έχω να κάνω μονάχα με ακτινοβολίες αλλά και με εμφυτεύματα που βρίσκονται μέσα μου και ενεργοποιούνται αυτόνομα αν φάω παραπάνω το βράδι, ή αν δω τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα την ημέρα.

Στις 29 Οκτωβρίου μου έρχονται ορισμένες νυχτερινές ενοχλήσεις που με αναστατώνουν: Ενα υπναγωγικό όραμα φλόγας κεριού και ο αριθμός 14:11 (1411 = Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΟΛΑΣΙΣ) σε όνειρο. *Γιατί όμως;* αναρωτιέμαι και μετά θυμάμαι πως τα οράματα φωτιάς προοιωνίζουν συνήθως έντονο θυμό.

Πράγματι, το επόμενο κιόλας πρωί γίνομαι έξω φρενών με τη μητέρα μου επειδή μου ζητάει 30 ευρώ για να τα δώσει στο Θανάση και μετά, στα κρυφά, μου κλέβει άλλα 20 από την κρυψώνα μου! Ακόμη, τα τρία γιαούρτια που θα αγοράσω το ίδιο πρωί, έχουν πάνω τους ημερομηνία λήξης 14/11.

Πραγματικά, πάντως, απορώ: Τα χρήματα τα φυλάω σε θέση που είναι αρκετά ψηλά μέσα στη ντουλάπα μου, εγώ η ίδια δυσκολεύομαι να τα φτάσω!

Πώς τα καταφέρνει η μάνα μου, που η σπονδυλική της στήλη έχει γίνει σαν S και δεν μπορεί να πάρει τα πόδια της; Ο πατέρας μου πάλι, εδώ και κανένα μήνα δεν έχει δυνάμεις ούτε για να σηκωθεί από το κρεβάτι. Άρα; Μήπως η μαμά φέρνει το Θανάση και τον βάζει να ψάχνει; Αυτό μου φαίνεται και το πιο πιθανό.

Η ουσία είναι ότι ζω με γκανγκστερς και η μητέρα μου είναι, τελικά, η πιστή τους υπηρέτρια: Χωρίς τη δική της πρόθυμη συνεργασία, οι υπόλοιποι δεν θα κατάφερναν να με κατακλέβουν τόσο πολύ, κάθε μέρα, όλα αυτά τα χρόνια.

Ως αποτέλεσμα των ανωτέρω περιπετειών, αυτό το μήνα παρατήρησα σημαντική επιδείνωση των παραϋπνικών φαινομένων: 6 οράματα φωτιάς, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ή "hell", μία φορά το αντίθετό του ("heaven"). Οι καθαρές νύχτες ήταν μόλις 16...

. . . .

Σάββατο, 3 Νοεμβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Perfect Heavenly Void – Carven Caryatid + Υγρός Θάνατος

Επαλήθευση: Στις 10 Νοέμβρη ο τυφώνας Χαϊγιάν σαρώνει τις Φιλιππίνες, σηκώνει τσουνάμι και προκαλεί τεράστιες καταστροφές και γύρω στους 10.000 θανάτους. Άλλους τόσους και στο Βιετνάμ την επόμενη μέρα. Ακόμη: Τροπική καταιγίδα στη Σομαλία με περίπου 100 νεκρούς.

Θέση 2η: Υπέρτατη Τελετουργία – Detox + Extinguish

Επαλήθευση: Στις 7 Νοέμβρη, μερικές μέρες πριν φύγει ο Νάσος για τη Γαλλία, μου αδειάζει εντελώς τον τραπε-

ζικό λογαριασμό στην Εθνική. Αυτό σημαίνει ότι απαλλάσσομαι πια από το διαρκές "δώσε-δώσε" αλλά τώρα πρέπει να προσέχω πολύ τα οικονομικά μου, καθώς υποτίθεται πως δεν έχω πια ούτε σεντ...

Θέση 3η: Το φάντασμα μιας χαμένης νιότης – Μετάσταση + Λαγνεία
Επαλήθευση: Στις 5 Νοέμβρη βλέπω τον Γιώργο Φραντζή στο ιατρείο του Τζανετάκου και αναστατώνομαι...

Θέση 4η: Humanity + La Regina – Final Reunion
Επαλήθευση: Ως άνω.

Θέση 5η: Θυμός – Συντονισμός του Matrix – Painful Memories
Επαλήθευση: Οι υπέρμετρες επιτυχίες του Θανάση στο bodybuilding μου φέρνουν έντονη σύγχυση, πονοκέφαλο, προβληματισμούς.

Θέση 6η: Expecto – Νεκρική Ακινησία + Το Παράδοξο
Επαλήθευση: Εδώ και λίγο καιρό, ένα αμάξι με αριθμό 1941=ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ ΠΥΡ έχει εγκατασταθεί μόνιμα στη γειτονιά μου. Συχνά, μάλιστα, έρχεται και παρκάρει ακριβώς έξω από το σπίτι μου, παρόλο που ο ιδιόκτήτης του μένει 200 μέτρα πιο κει και συνήθως υπάρχει θέση για παρκάρισμα πιο κοντά του. Δεν μασάω, φυσικά. Έτσι κι αλλιώς, μετά από λίγο καιρό, το αμάξι θα εξαφανιστεί.

. . . .

Τρίτη, 5 Νοεμβρίου 2013

Χθες βράδι πήγα στο γιατρό Τζανετάκο για να μου γράψει τα φάρμακα του μπαμπά. Περίμενα δυόμισι ώρες τη σειρά μου, η ώρα έφθασε 9:10 και υπήρχαν

άλλοι έξι πριν από μένα! Έτσι, τα παράτησα και αποφάσισα να επιστρέψω σήμερα, κατά τις 5:00 το απόγευμα.

Μπαίνοντας μέσα, παρατηρώ έναν τύπο γύρω στα 50, ψηλό, λεπτό, συμπαθητικό, με ωραίο πλούσιο μαλλί, που τον έχω ξαναδεί άλλη μια φορά στο ιατρείο. Παίρνω δυο περιοδικά στα χέρια μου και κάθομαι στη θέση μου, χωρίς να του δώσω περισσότερη σημασία. Λίγο αργότερα, ακούω τη γραμματέα να λέει: “Ελάτε κύριε Φραντζή!”. Σηκώνω αμέσως το κεφάλι μου από το περιοδικό, κατάπληκτη: *Να είναι άραγε ο δικός μου Φραντζής;*

Όση ώρα στέκεται εκεί ο τύπος για να του γράψει η γραμματέας φάρμακα, δεν σταματώ να τον εξετάζω προσεκτικά με το βλέμμα: Φοράει μπλε φόρμα, είναι ψηλός, αδύνατος, χωρίς προγούλια ή κοιλιές. Έχει πλούσιο γκρίζο μαλλί και ωραίο οβάλ πρόσωπο που δεν μπορώ να δω καλά, ωστόσο, το σουλούπι ταιριάζει πολύ στο Γιώργο. Φοράει βέρα, άρα είναι παντρεμένος -πράγμα που ήδη ήξερα. Προσπαθεί να διαβάσει κάτι με γυαλιά πρεσβυωπίας, η μύτη του είναι κάπως μεγάλη και σουβλερή, ενώ έχει αρκετή χαλάρωση στο λαιμό – στοιχεία που δεν θα ταίριαζαν στο Γιώργο, έχουν περάσει όμως και 35 χρόνια από τότε...

Κατά πάσα πιθανότητα, λοιπόν, ήταν αυτός -ο Γιώργος Φραντζής, ο παιδικός μου έρωτας! Πάντως, αν η γραμματέας δεν τον προσφωνούσε με το επώνυμό του, δεν θα υποψιαζόμουν ποτέ ποιός ήταν, ακόμη κι αν τον παρατηρούσα επί ώρες! Ναι μεν μου φάνηκε ελκυστικός, το στυλ του άνδρα που μου αρέσει, αλλά δεν θα πήγαινε ποτέ το μυαλό μου, μόνο φευγαλέα, ίσως. Σίγουρα, πάντως, δεν είναι πια το ανέμελο, ανάλαφρο 14χρονο αγόρι που θυμόμουν: Ο τύπος που

αντίκρυσα απόψε μου φάνηκε αρκετά μαζεμένος και σοβαρός.

Δεν ξέρω αν εκείνος με πρόσεξε, αν θυμήθηκε ποιά είμαι. Δεν έδειξε καθόλου κάτι τέτοιο. Άλλωστε, δεν επιθυμώ οποιαδήποτε επαφή μαζί του -τώρα πια δεν θα είχε νόημα κάτι τέτοιο. Σαφώς, χάρηκα που τον είδα· ένιωσα όμως και μια πικρή, παράδοξη νοσταλγία για όλα εκείνα τα ωραία πράγματα που δεν έμελλε να ζήσουμε ποτέ μαζί...

Οι Πρωταθλητές κι Εγώ

Κυριακή, 18 Νοεμβρίου 2013

Η μεγάλη μέρα επιτέλους έφθασε: Νωρίς το πρωί, συνοδευόμενος από τη μητέρα, τον αδελφό και δυο φίλους του, ο Θανάσης ξεκίνησε για το ξενοδοχείο "Σελήνη" στην Αθήνα, προκειμένου να λάβει μέρος στο πανελλήνιο πρωτάθλημα bodybuilding.

Γύρω στο μεσημέρι, η Αλίκη μας πήρε τηλέφωνο για να μας πει τις πρώτες εντυπώσεις: Πολύ φτωχή διοργάνωση, σχεδόν καθόλου θεατές, μονάχα τρεις ανταγωνιστές για το Θανάση, από τους οποίους οι δυο έχουν τα χάλια τους και ο ένας είναι μέτριος, σαφώς κατώτερος από τον ανηψιό μου. Ήταν και ο Αντώνης εκεί με τη φωτογραφική του μηχανή, όμως τελικά τα κατάφερε να φωτογραφήσει όλους τους άλλους διαγωνιζόμενους εκτός από το γιο του -όπως τότε, με τη βάφτιση του Τώνη. *Επίτηδες τα κάνει;*

Εκτός από την οικογένεια, τους φίλους και τον προπονητή του Νάσου, από το απόγευμα και μετά παρουσιάστηκαν για συμπαράσταση αρκετά παιδιά από το γυμναστήριο. Έτσι, ο ανηψιός μου είχε εξασφαλισμένη μια αρκετά μεγάλη γαλαρία που τον επευφημούσαν ασταμάτητα. Εγώ δεν πήγα επειδή το εισητήριο στοίχιζε 15 ευρώ – σιγά μην ξεπαραδιαστώ κιόλας, για να παρακολουθήσω ένα κακό θέατρο. Επιπλέον, εμφανίστηκε και η Χριστίνα, η οποία στο τέλος τα ξανάφτιαξε με το Νάσο -τι έκπληξη...

Λόγω περιορισμένης συμμετοχής, δεν έγιναν ημιτελικοί. Και οι τέσσερις διαγωνιζόμενοι πέρασαν

κατευθείαν στα τελικά, εκ των οποίων ο ένας αποχώρησε πριν ξεκινήσει ο διαγωνισμός επειδή κατάλαβε πως δεν είχε ελπίδες να νικήσει, λέει. Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν, από όλη την Ελλάδα και την Κύπρο να υπήρχαν μονάχα τέσσερις διαγωνιζόμενοι στην κατηγορία junior; Ουσιαστικά, ο Θανάσης δεν είχε ανταγωνισμό. Πάλι καλά που δεν διαγωνίστηκε μόνος του!

Όχι ότι δεν μπορώ να φανταστώ τι συμβαίνει -είναι απλά μαθηματικά: Σε κάθε γυμναστήριο υπάρχουν τουλάχιστον 2-3 φουσκωτοί και στην Ελλάδα υπάρχουν πολλές χιλιάδες γυμναστήρια. Άραγε, απ' όλους αυτούς, μονάχα τέσσερις είχαν τη φιλοδοξία να συμμετάσχουν στο διαγωνισμό; Πρόκειται, σαφέστατα, για ένα παιγνίδι εξαρχής στημένο: Οι περισσότεροι αντίπαλοι μεθοδικά αποθαρρύνονται, σαμποτάρονται και εξοβελίζονται, έτσι ώστε να μη φθάνουν καν στο πρωτάθλημα! Με αυτό τον τρόπο, εξαλείφοντας τον ανταγωνισμό από νωρίς, διασφαλίζεται η νίκη εκείνου που είναι πιο βαθιά χωμένος στα κυκλώματα...

Εντέλει, όταν έφθασε η ώρα των τελικών, διαγωνίστηκαν μονάχα τρία άτομα. Ο Θανάσης (οποία έκπληξις) βγήκε πρώτος: πανελλήνιος πρωταθλητής στο bodybuilding, στην κατηγορία junior!

"Είδες; Δεν έπεσε νοθεία!" αποφάνθηκε περιχαρής η μαμά, μόλις έμαθε τα νέα.

"Όοοοοοχι", συμφώνησα δήθεν.

Σαφέστατα, ο ανηψιός μου ήταν ο καλύτερος από τους τρεις, εφόσον είχαν κανονιστεί έτσι τα πράγματα, ώστε να μην υπάρχει σχεδόν κανένας αντίπαλος και οι δυο που απέμειναν να είναι σαφώς κατώτεροι! Για την ακρίβεια, οι άλλοι δύο έμοιαζαν σα να μην ήξεραν ούτε πώς να ποζάρουν!

Ο Θανάσης θεωρήθηκε, μάλιστα, αρκετά καλός για να συμμετάσχει στο παγκόσμιο πρωτάθλημα bodybuilding, που θα γίνει στη Γαλλία την επόμενη βδομάδα. Και μόνο η συμμετοχή, θα τον ανεβάσει στο status των γυμναστών. Συνεπώς, θα πρέπει εγώ να του παραχωρήσω τα "τελευταία" μου 200 ευρώ συν όσα μπορέσει να δανειστεί η αδελφή μου από ξένους...

Τετάρτη, 21 Νοεμβρίου 2013

Σημαδιακή μέρα: Πήγα και σήκωσα τα τελευταία μου 140 ευρώ από την Εθνική Τράπεζα, έκλεισα τον λογαριασμό, τον έδειξα και στη μάνα μου για να πεισθεί ότι δεν υπάρχουν άλλα φράγκα, εκείνη όμως στραβομουτσούνιασε επειδή το ποσό που της έδωσα στο χέρι της φάνηκε λίγο:

"Μόνο τόσα; Θα πρέπει να δείξουμε το βιβλιάριο στο Θανάση, αλλιώς δεν θα πιστεύει ότι όντως δεν υπάρχουν άλλα χρήματα!"

"Δηλαδή, θα μας κάνει και έλεγχο ο νταβάς; Μην τυχόν και του κρύβουμε λεφτά;" διαμαρτυρήθηκα.

Εντέλει, ο Master Nassos δέχθηκε το ποσό χωρίς πολλή μουρμούρα, άλλωστε έχει μαζέψει πολύ περισσότερα από τη μάνα του, τη Χριστίνα, και δεν ξέρω από ποιούς άλλους. Από τη Δευτέρα δουλεύουν γι' αυτόν τουλάχιστον τρία άτομα όλη μέρα (η μητέρα μου, η Χριστίνα και η αδελφή μου), φτιάχνοντάς του τα αμέτρητα γεύματα με κοτόπουλα και ρύζια που θα πάρει μαζί του στη Γαλλία. Η οικονομική, ηθική και υλική υποστήριξη που έχει από όλους, είναι το κάτι άλλο. Πάντως, αυτή τη στιγμή έχουμε μείνει με επτά ευρώ στο σπίτι.

"Μου τα' φαγαν όλα οι Μαρκάκηδες!" λέω κάποια στιγμή στη μαμά.

“Τα λεφτά που δίνεις στα ανήψια σου πάνε για ιερό σκοπό!” απαντά εκείνη, γεμάτη αυταρέσκεια.

Σίγουρα, δεν τους απασχολεί καθόλου το τι θα γίνει στο εξής, που (υποτίθεται ότι) δεν υπάρχει στην τράπεζα ούτε δεκάρα τσακιστή, ενώ η σύνταξη του πατέρα μου έχει κιόλας εξανεμιστεί! Είμαι, πάντως, περίεργη να δω πώς θα εξελιχθεί το οικογενειακό μας σήριαλ, τώρα που ο τραπεζικός λογαριασμός μου στην Εθνική έχει κάνει φτερά. Προς το παρόν, πάντως, τους βλέπω όλους παράδοξα ψύχραιμους...

Παρασκευή, 22 Νοεμβρίου 2013

Σήμερα το πρωί ο Θανάσης αναχωρεί για τη Γαλλία, συνοδευόμενος από τη Χριστίνα, η οποία εκτελεί ευσυνείδητα χρέη υπηρέτριας και βαστάζου: Αυτή κουβαλάει τις δυο υπέρβαρες βαλίτσες, ενώ ο πρωταθλητής μας προχωρά καμαρωτός μπροστά. Επιπλέον, η κοπέλα τρέχει σαν τον Βέγγο για να του ετοιμάζει τα γεύματα και ό,τι άλλο χρειάζεται, τον στηρίζει υλικά, ηθικά και οικονομικά, εκείνος τη βρίζει στην παραμικρή παράλειψη κι εκείνη υπομένει στωικά (έτσι τους κρατάνε). Είπαμε, όμως: *Αυτοί βρίσκουν πάντα εκείνο που θέλουν, όπως ακριβώς το θέλουν...*

Τα ημιτελικά του παγκόσμιου πρωταθλήματος bodybuilding θα λάβουν χώρα αύριο, στη Γκρενόμπλ της Γαλλίας. Ο Θανάσης έχει μόλις έξι αντιπάλους, που θα περάσουν όλοι στα τελικά. Από τους επτά διαγωνιζόμενους, οι έξι θα πάρουν μετάλλιο...

Δευτέρα, 25 Νοεμβρίου 2013

Συνταρακτικά νέα: Εντέλει ο Master Nassos κατάφερε να πάρει τη δεύτερη θέση στο παγκόσμιο πρωτάθλημα body building! Την πρώτη την πήρε ένας

Άραβας, ο οποίος ήταν ένα μάτσο χάλια, λέει, και ο κόσμος τον γιουχάρισε, ενώ όλοι εκθείαζαν το Θανάση. Βέβαια, ο ανηψούλης μου συνηθίζει να βγάζει άχρηστους όλους τους συναθλητές του, όπου κι αν βρεθεί.

Ο πρωταθλητής μας φθάνει στο σπίτι κατά τις 2:30 το απομεσήμερο. Έχουμε οργανώσει γιορτή με τούρτα, λουλούδια, σαμπάνια, χαρές. Ο μόνος από τους άνδρες που προθυμοποιείται να προσφέρει κάποια βοήθεια, είναι ο Αντωνάκης: Όλο προθυμία, παίρνει τα πιάτα με την τούρτα και τα μοιράζει στους παριστάμενους.

Καθώς παρακολουθούμε το βίντεο των αγώνων, διαπιστώνω ότι:

α) Η διοργάνωση ήταν σαφώς καλύτερη από την ελληνική, το κύπελλο πιο σοβαρό από την ελληνική πλαστικούρα. Ο Νάσος έλαβε και ανάλογο δίπλωμα.

β) Ωστόσο, όπως και στο ελληνικό πρωτάθλημα, δεν δόθηκε ούτε ένα σεντ στους νικητές, τουλάχιστον όχι στους juniors.

γ) Ακόμη, δεν υπήρχαν αποδυτήρια εκεί. Όλοι (αθλητές, προπονητές, συνοδοί, άνδρες, γυναίκες) βρίσκονταν στον ίδιο χώρο! Έτσι, όποτε χρειαζόταν, οι μποντιμπιλντεράδες έκαναν στρηπ τηζ μπροστά σε όλους, με άνεση και φυσικότητα.

δ) Απ' ότι είδα, δεν ήταν όλοι οι άλλοι αθλητές για πέταμα, όπως υποστήριζε ο ανηψιός μου. Ορισμένοι, μάλιστα, μου φάνηκαν πιο μυώδεις από το Νάσο – αλλά αυτό δεν το είπα σε κανέναν· ποιός θα το παραδεχόταν; Αλλά και ο Άραβας που βγήκε πρώτος δεν ήταν καθόλου άσχημος. Σίγουρα, πάντως, δεν ήταν ο καλύτερος...

Σαφώς, ο Θανάσης δεν πρόκειται να τα παρατήσει τόσο γρήγορα όσο ελπίζαμε. Παρά την απόλυτη

ένδεια στην οποία βρισκόμαστε οικογενειακώς, ο νεαρός σχεδιάζει να λάβει μέρος και στο επόμενο παγκόσμιο πρωτάθλημα που θα γίνει το Μάη στην Ιταλία, πάλι στην ίδια κατηγορία. “Την πρώτη θέση την έχεις σίγουρη στο πρωτάθλημα του Μαΐου!” τον διαβεβαιώνει ο προπονητής του. *Κι εγώ πιστεύω πως την έχει σίγουρη...*

Πολύ χοντρά κυκλώματα υπεισέρχονται στην όλη υπόθεση -πιο χοντρά κι από της Περσεφόνης! Δεν λέω ότι ο Νάσος δεν ήταν καλά γυμνασμένος, δεν είναι αυτό το θέμα. Ξέρω, όμως, πως -ανεξάρτητα από το αν ένας αθλητής αξίζει ή όχι- όταν θέλουν να του κόψουν το δρόμο τού τον κόβουν ήδη από το γυμναστήριο της γειτονιάς· δεν περιμένουν να φθάσει στο παγκόσμιο πρωτάθλημα για να του τον κόψουν.

Γενικότερα, αν τα κυκλώματα θέλουν να σε αποκλείσουν, έχουν τον τρόπο να μη σε αφήνουν ούτε στο τοπικό γυμναστήριο να πηγαίνεις. *Τα ξέρουμε δα αυτά από προσωπική πείρα...*

Τρίτη, 26 Νοεμβρίου 2013

Πρωί-πρωί καταφθάνει ο Θανάσης φουριόζος και ζητά από τη μητέρα μου δεκαπέντε ευρώ για να πάρει ένα δώρο στον προπονητή του, λέει.

“15 ευρώ; Αν είχαμε 15 ευρώ στο σπίτι θα χορεύαμε! Τα τελευταία 5 ευρώ τα ψωνίσαμε στη λαϊκή πριν από λίγο! Τώρα δεν υπάρχει ούτε ένα ευρώ στο σπίτι!” πετάγομαι εγώ -και δεν λέω ψέματα.

“Μήπως έχει η μαμά; Μήπως ο Γιάννης;” συνεχίζει ακάθεκτος ο Θάνος.

Η αδελφή μου λέει πως δεν έχει ούτε αυτή λεφτά, όμως με φωνάζει επάνω για να μου δώσει 40 ευρώ για να πληρώσουμε ένα λογαριασμό τηλεφώνου. Από αυτά

θα περισσέψουν 7 ευρώ, που τα κρατάμε εμείς μέχρι το απόγευμα, οπότε η μαμά τα δίνει στο Θάνο επειδή ο νεαρός θέλει να καλέσει καμιά εικοσαριά φίλους για δείπνο το βράδι. Επιπλέον, μας αναγγέλλει πως πήγαν και παρήγγειλαν βέρες αρραβώνα με τη Χριστίνα, και ότι σκοπεύουν να τελέσουν σύντομα πολιτικό γάμο! "Η ώρα η καλή!" τους ευχόμαστε μετά την αρχική έκπληξη.

Ανακεφαλαίωση: Ο Θανάσης ισχυρίζεται πως δεν έχει ούτε ένα ευρώ σήμερα, ωστόσο βρίσκει αμέσως τα λεφτά που χρειάζεται για να αγοράσει το δώρο, να οργανώσει το δείπνο και να δώσει προκαταβολή για τις βέρες. Πώς τα καταφέρνει, άραγε;

"Πληρώθηκα από τη δουλειά", λέει η αδελφή μου.

"Μου δάνεισε 250 ευρώ ο Α φίλος μου και μου χάρισε 200 ευρώ ο Β φίλος μου", δικαιολογείται ο Νάσος.

Λοιπόν; Έχουν ή δεν έχουν κρυφά χρήματα οι Μαρκάκηδες;

... Στις μέρες που ακολουθούν, ο Θανάσης εξακολουθεί να ζητάει λεφτά σχεδόν κάθε πρωί -πότε πέντε, πότε δυο, πότε ένα ευρώ, δέχεται ακόμη και σεντς! Παράλληλα, εξακολουθούμε να του αγοράζουμε αρκετά από τα ειδικά φαγητά που θέλει (αυγά, κουάκερ, ρύζι, κοτόπουλο, κά). Πάντως, οι Μαρκάκηδες έχουν αρχίσει να μειώνουν σημαντικά τις απαιτήσεις τους, εφόσον βλέπουν πως πεινάμε. Είναι λογικό επακόλουθο, εφόσον η σύνταξη του μπαμπά εξανεμίζεται μέσα στην πρώτη βδομάδα του μήνα και τα δικά μου λεφτά στην Εθνική Τράπεζα έχουν κάνει φτερά.

Όσο για μένα, έχω ήδη αλλάξει οικονομική πολιτική: Κάθε μήνα βουτάω κρυφά κανένα εκατονπενηντάρι από τη σύνταξη και τους λέω πως είναι κατά 150 ευρώ χαμηλότερη. Δεν υποψιάζονται τίποτα.

Τελικά, η μόνη δουλειά που αποδίδει είναι η κλοπή! Άλλωστε, είναι αδύνατο να συνεννοηθείς με τους ανθρώπους. Παραείναι απατεώνες, κακούργοι και παρανοϊκοί για κάτι τέτοιο. Μόνο να τους κλέβεις μπορείς -φθάνει να βρεις τον σωστό τρόπο. Όταν είσαι τίμιος δεν βγάζεις λεφτά· αλλά κι αν καταφέρεις να κερδίσεις λίγα χρήματα με τον τίμιο ιδρώτα του προσώπου σου, σίγουρα θα σου τα φάνε οι επιτήδειοι...

Πέμπτη, 28 Νοεμβρίου 2013

Το απόγευμα τηλεφωνώ στη νονά μου για να δω τι κάνει. Μετά τις τυπικές χαιρετούρες, πιάνουμε λίγη κουβέντα σχετικά με την υγεία του πατέρα μου που πάει από το κακό στο χειρότερο· μετά, αλλάζουμε θέμα:

“Έχεις καθόλου μαθήματα τώρα;” με ρωτά η νονά μου.

“Έχω μερικά μαθήματα, κάτι γίνεται. Σήμερα όμως μου ακυρώσανε”, απαντώ -ψέματα φυσικά.

“Ααα, αυτό σημαίνει πως είσαι καλή στη δουλειά σου, αλλιώς δεν θα είχες μαθητές! Όπως η κόρη μου: Συνεχίζει τα ιδιαίτερα μαθήματα πιάνου κι έχει πάντα επιτυχίες, σε αντίθεση με άλλους που έχουν αποτυχίες και τα βάζουν με την τύχη, ενώ παίρνουν μονάχα ό,τι τους αξίζει! Και η Αλίκη, τι κάνει; Δουλεύει εκεί που δούλευε;”

“Ναι, εκεί”.

“Άρα είναι και αυτή σωστή στη δουλειά της, αλλιώς θα την είχαν διώξει”, απαντά βεβιασμένα η νονά μου, σα να μην πολυπιστεύει ότι εργαζόμαστε ακόμη. Και συνεχίζει: “Τώρα, με την οικονομική κρίση, έχει ξεκαθαρίσει η κατάσταση: Όσοι ήταν τεμπέληδες και το κωλοβαράγανε, έχουν μείνει άνεργοι. Οι έξυπνοι και οι ικανοί δεν μένουν ποτέ χωρίς δουλειά!” αγορεύει, συλλαβίζοντας μία μία τις λέξεις, αργά και σταθερά σαν

αυτόματο, λες και απαγγέλλει κείμενα που έχει μάθει απέξω.
“Ναι, βέβαια, τώρα ξεκαθαρίζει η κατάσταση”, αποκρίνομαι διπλωματικά και σίγουρα η νονά δεν πιάνει το υπονοούμενο.

Τι είδους παραλήρημα ήταν αυτό; Και πώς δεν το είχα συνειδητοποιήσει μέχρι τώρα; Από νέα που ήταν, η νονά μου μιλούσε πάντα έτσι: αργά, συλλαβιστά, με τον ίδιο ρυθμό και τόνο στη φωνή, σα ρομπότ. Έτσι μιλούν όσοι είναι πολύ βαθιά χωμένοι στα κυκλώματα...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2013): Αυτό το μήνα μαθαίνω να χρησιμοποιώ πιο σωστά τον καθαριστή ακτινοβολιών, τοποθετώντας τον στην κατάλληλη θέση: Πρέπει να απέχει περίπου 32 εκ από το σώμα (όταν είμαι από κάτω), στο ύψος του ηλιακού πλέγματος, όχι ακριβώς από πάνω μου αλλά στα πλάγια. Κάτω από το κρεβάτι, περίπου στο ύψος του στήθους, τοποθετώ την πυραμίδα οργονίτη, πάνω σε πλαστική βάση. Το σύστημα αυτό δουλεύει αποτελεσματικά και βελτιώνει σημαντικά την κατάσταση.

Τέλος πάντων, αυτό το μήνα η κατάσταση πήγε κάπως καλύτερα: 2 οράματα φωτιάς, μερικές σχηματοποιημένες φλόγες, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα, 2 όνειρα με φλόγες. Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν σε 19.

Περίπτωση: μια σκηνή ονείρου σχίζεται ξαφνικά στα τρία σαν χάρτινη φωτογραφία και από πίσω εμφανίζονται φλόγες σε μαύρο φόντο!

Η Αλληγορία του Κόσμου στα κόμικς Ντίσνεϋ: Από τα παιδικά μου χρόνια διαβάζω τα παραδοσιακά κόμικς του Ντίσνεϋ (Σκρουτζ, Ντόναλντ, Μίκυ) αλλά μόλις πρόσφατα συνειδητοποίησα ότι απεικονίζουν έναν

αντίποδα της ανθρώπινης κοινωνίας. Πιο συγκεκριμένα:

α) ***Ο θεσμός της οικογένειας*** δεν εμφανίζεται πουθενά, ούτε σαν σπόντα. Όλα τα παιδιά μένουν με θείους, ποτέ με γονείς, ούτε αναφέρονται ποτέ στους γονείς τους. Δεν θα δεις ποτέ ένα παιδί να λέει: "Η μητέρα μου είπε εκείνο" ή "Μένω με το θείο επειδή οι γονείς μου δουλεύουν στο εξωτερικό". Τίποτα. Σα να μην υπάρχουν καθόλου γονείς. Επιπλέον, τα ζευγάρια (ο Ντόναλντ και η Νταίζη, ο Μίκυ και η Μίνι, ο Οράτιος και η Κλαραμπέλ κλπ) ζουν χωριστά, ο καθένας στο σπίτι του. Ωστόσο, η σχέση τους προχωρά σχετικώς ομαλά και δεν χωρίζουν ποτέ. Νιώθουν τον έρωτα, την τρυφερότητα, τα φιλιά, τα χάδια, όμως δεν εμφανίζεται πουθενά το σεξ και η τεκνογονία, ούτε ως υποψία.

β) ***Η θρησκεία*** είναι εντελώς ανύπαρκτη. Ούτε σε ένα καρέ δεν θα δεις ζωγραφισμένη μια εκκλησία, ούτε γίνεται ποτέ αναφορά σε Θεό, Χριστό, Παναγία, κλπ. Δεν θα δεις ποτέ τον χιλιόπαθο Ντόναλντ να αναφωνήσει έστω μια φορά "Θεέ μου". Κάποιες αναφορές (συνήθως σε παρομοιώσεις) γίνονται μονάχα στον Παράδεισο και στην Κόλαση, ή σε αγγέλους και διαβόλους. Στον κόσμο του Ντίσνεϋ τη θέση του Θεού παίρνει η ***Τύχη***, η οποία φαίνεται να κυβερνά τα πάντα και τους πάντες ανεξαρτήτως ικανοτήτων, γνώσεων, ή χαρακτήρα. Ο αρχιτεμπέλης Γκαστόνε είναι ο πρωταθλητής της τύχης, κυριολεκτικά κοιμάται και η τύχη του δουλεύει – σε αντίθεση με τον Ντόναλντ που όσο κι αν βολοδέρνει, βρίσκεται πάντα στο μηδέν.

γ) Όπως στα περισσότερα παιδικά κόμικς, ***ο θάνατος*** δεν υπάρχει. Κανένας δεν πεθαίνει ποτέ, για κανένα λόγο. Δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στο θάνατο. Δεν θα δεις ποτέ κάποιον να σχολιάζει: "Τα 'μαθες; Πέθανε ο τάδε". Ακόμη κι όταν πέφτουν βόμβες

επάνω τους, οι χαρακτήρες βγαίνουν σώοι και αβλαβείς -αν και λίγο καπνισμένοι.

δ) Οι ήρωες Ντίσνεϋ μένουν σε πόλεις, πχ Λιμνούπολη, Μίκυ Σίτυ. Ωστόσο, αυτές οι πόλεις φαίνεται να μην ανήκουν σε καμία χώρα, ούτε γίνεται ποτέ αναφορά σε ***πατρίδες*** -εκτός από ορισμένες ιστορικές αναφορές.

ε) Η ***επιστήμη*** παίζει σημαντικό αλλά εξαρτώμενο ρόλο στις κοινωνίες του Ντίσνεϋ. Οι εφευρέτες και λόγιοι (π.χ. Κύρος, Λούντβιχ) είναι ιδιοφυείς μα αλλοπαρμένοι και πουλάνε τις εφευρέσεις τους στους πλούσιους για ψίχουλα, ενώ οι ίδιοι παραμένουν πάντα φτωχοί και απομονωμένοι.

στ) Στον κόσμο του Ντίσνεϋ δεν υπάρχει οικογένεια, ούτε πατρίδα, ούτε θρησκεία. Εμφανίζεται μονάχα μία ξεκάθαρη εξουσία και αυτή είναι το ***χρήμα***. Κάθε μέρα που περνάει, ο ζάμπλουτος Σκρουτζ συσσωρεύει όλο και περισσότερα βουνά από χρήμα στο θησαυροφυλάκιό του και είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Με το χρήμα κατέχει και διοικεί τα πάντα, παντού· ουσιαστικά, όλος ο κόσμος δουλεύει γι' αυτόν. Στην κοινωνία του Ντίσνεϋ όλα είναι ξεκάθαρα, όλοι γνωρίζουν πιο είναι το αφεντικό· δεν ταλαιπωρούνται με τάχα ιερούς θεσμούς του τύπου πατρίς, θρησκεία, οικογένεια.

Ο Ντόναλντ Ντακ είμαι εγώ: Περισσότερο από οτιδήποτε στη ζωή, ο Ντόναλντ εκτιμά την ηρεμία, την ησυχία και το ραχάτι, όπως εγώ. Απεχθάνεται τη δουλειά αλλά δεν μπορεί να την αποφύγει, όπως εγώ. Συχνά επιδεικνύει αναπάντεχες ικανότητες και γνώσεις, όμως παρά τους υπέρογκους κόπους του συνήθως δεν κερδίζει τίποτα, όπως εγώ. Ό,τι κι αν κάνει παραμένει πάντοτε πάμφτωχος και περιφρονημένος, όπως εγώ,

επειδή τον κατατρέχει μόνιμα μια παροιμιώδης κακοτυχία, όπως ακριβώς και μένα. Έχει τρία ανήψια που εξαρτώνται απ' αυτόν, όπως κι εγώ. Έχει, όμως, κι έναν μυστικό εαυτό (τον Φάντομ Ντακ) που πολεμά κρυφά το Κακό, χωρίς κανένας να υποψιάζεται το παραμικρό -όπως εγώ: Εδώ και πολλά χρόνια μάχομαι το Κακό σε διάφορα επίπεδα και κανένας γύρω μου δεν υποψιάζεται το παραμικρό.

Ωστόσο, ο Ντόναλντ διαθέτει ορισμένα αβαντάζ που εγώ δεν διαθέτω: α) Κατ' αρχάς τον θείο Σκρουτζ, που είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο και τον οποίο αναμένει κάποτε να κληρονομήσει· εγώ δεν διαθέτω κανέναν πλούσιο θείο, αντίθετα εγώ θεωρούμαι η πλούσια της οικογένειας, που όλοι αναμένουν να κληρονομήσουν. β) Έναν καλό φίλο και φοβερό επιστήμονα, τον Κύρο, ο οποίος του προμηθεύει, αφιλοκερδώς μάλιστα, όλα εκείνα τα απίθανα gadgets που μετατρέπουν τον Ντόναλντ σε Φάντομ Ντακ. Εγώ, στον αγώνα μου ενάντια στο Κακό όχι μόνο δεν είχα ποτέ κανέναν σύμμαχο αλλά οι φίλες μου έσκαβαν το λάκκο επί χρόνια, με τρόπους αδιανόητους για τον κοινό νου. γ) Μια πιστή αρραβωνιαστικιά εδώ και 80 χρόνια, την Νταίζη. Εγώ ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα μόνη μου...

* * * *

Τρίτη, 3 Δεκεμβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Humanity – Συντονισμός του Matrix + Obscure Enemies

Επαλήθευση: Τα νυχτερινά επεισόδια συνεχίζονται εξαιτίας διαφόρων αστάθμητων παραγόντων: Απόψε

ειδικά ξυπνώ με το χέρι πάνω στην καρδιά κι έχω αμέσως μια έντονη υπνοπομπική παραίσθηση φωτιάς. Κατά την τελευταία βδομάδα του μήνα, ένα ποτηράκι σαγκρία που πίνω το μεσημέρι, με ζαλίζει όλη μέρα και εντείνει τα επεισόδια τις νύχτες.

Θέση 2η: Face of the Monster – Soul Barrier
Επαλήθευση: 400 νεκροί από συγκρούσεις στην κεντροαφρικανική Δημοκρατία, από τις 6 ως τις 8 του μήνα. Χιλιάδες νεκροί από συγκρούσεις στο Σουδάν, από τις 15 ως τις 24 Δεκέμβρη.

Θέση 3η: Θυμός – Nemesis
Επαλήθευση: Ως άνω.

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα –
Αέρινη Απειλή
Επαλήθευση: 517 νεκροί στο Χαλέπι της Συρίας από βομβαρδισμούς, από τις 15 έως τις 22 Δεκέμβρη.

Θέση 5η: La Regina – Metastasis – Painful Memories
Επαλήθευση: Απογοήτευση επειδή τα υπναγωγικά επεισόδια είναι ακόμη εδώ, καθώς ο καθαριστής ακτινοβολιών αποδεικνύεται ανεπαρκής.

Θέση 6η: Perfect Heavenly Void – Defiance
Επαλήθευση: Εντείνω την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας και ξαναφέρνω την πυραμίδα οργονίτη στο δωμάτιό μου τις νύχτες. Παρατηρώ σχετική βελτίωση.

. . . .

Παρασκευή, 6 Δεκεμβρίου 2013
 Νωρίς το πρωί, πηγαίνοντας μέχρι το ψιλικα-

τζίδικο μαζί με τον Αντωνάκη, βλέπουμε τη θεία Πηνελόπη να κάθεται στη βεράντα της.
“Τι καλό παιδάκι που είναι ο Τώνης, κρίμα που δεν έχω κανένα γλυκάκι να του δώσω!” εκφράζει αμέσως τη συμπάθειά της η θεία.
“Εμείς έχουμε γάλα στο ψυγείο, θέλεις να σου φέρω;” της λέει ο μικρός.
Η θεία γελάει, το ίδιο κι εγώ.

Το απόγευμα πιάνουμε οικογενειακώς κουβέντα σχετικά με την οικονομική κρίση που όλο χειροτερεύει και τη φτώχεια μας που επίσης χειροτερεύει. Ο Τώνης είναι μπροστά και ακούει προσεκτικά, με σοβαρό ύφος.
“Όταν μεγαλώσω, θα πάω να δουλέψω για να βγάζω λεφτά και να δίνω σε όλους: Στο μπαμπά, στη μαμά, στο Νάσο, στη Χριστίνα...” λέει ξαφνικά.
“Σε μας δεν θα δίνεις λεφτά;” του κάνει η μητέρα μου.
“Και σε σας θα δίνω και στη νονά, και στον παππού Αντώνη, και στον Αλέξανδρο, και στο Βαγγέλη, σε όλους θα δίνω!” απαντά ο μικρός με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

☻ Ωστόσο, εξακολουθεί να υπάρχει και η άλλη πλευρά του νομίσματος: Ο Τώνης έχει αρχίσει να αυθαδιάζει άσχημα όταν του γίνεται μια παρατήρηση ή του χαλάμε ένα χατήρι, ενώ δεν διστάζει να μας χτυπάει! Προφανώς, δεν καταλαβαίνει τη διαφορά ανάμεσα στους ενήλικες και στα παιδιά, οπότε δεν δείχνει κανένα σεβασμό στους μεγάλους. Ακόμη, βρίσκω ότι το παρακάνει πια με τη μανία του να κερδίζει πάντα, όχι μόνο στο παιγνίδι αλλά σε κάθε στιγμή του παιγνιδιού: Όταν παίζουμε επιτραπέζιο, μόλις το πούλι μου βρεθεί έστω ένα νταμάκι πιο μπροστά από το δικό του, απαιτεί είτε να ξεκινήσουμε από την αρχή είτε να βάλει το δικό του κατ' ευθείαν στο

τέρμα! Αν παραδεί τα σκούρα, δεν με αφήνει καν να παίξω! Τα ίδια κάνει και στην πεντάχρονη ξαδέρφη του, την οποία μάλιστα βαράει όλη μέρα. Καταλαβαίνω ότι είναι φυσικό για ένα παιδί να κάνει ζαβολιές, μα δεν είναι δυνατόν να κάνει διαρκώς ζαβολιές! Αυτό δείχνει ότι έχει μια έμφυτη τάση για απάτες και ίντριγκες, που σε συνδυασμό με τη φυσική του γοητεία θα τον τοποθετήσει γρήγορα στους νικητές της ζωής...

Κυριακή, 15 Δεκεμβρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια ταβέρνα στην Αίγινα, μαζί με τους γονείς μου και άλλα άτομα. Κάποια στιγμή η αίθουσα αρχίσει να θυμίζει νοσοκομείο, ενώ εγώ αναρωτιέμαι για τη μόνιμη κακοτυχία που με δέρνει από τότε που γεννήθηκα. Τότε, με πλησιάζει μια άγνωστη γυναίκα, μου λέει πως είναι μάγισσα, μου ρίχνει μια άσπρη σκόνη στους ώμους και λέει: "Με αυτή τη σκόνη, σύντομα θα δεις ποιός σου έχει κάνει μάγια". Αμφιβάλλω ότι αυτό θα δουλέψει, όμως μετά από λίγα δευτερόλεπτα η αντίληψή μου αλλάζει: Νιώθω κάπως περίεργα, σα να είμαι ηλίθια. Παρατηρώ την παρέα μου με άλλο μάτι και μου φαίνονται αλλαγμένοι, με τετράγωνα σκληρά πρόσωπα. *Ποιός όμως μου έχει κάνει τα μάγια; Μήπως όλοι;* αναρωτιέμαι, παρατηρώντας ιδιαίτερα τη μητέρα μου, η οποία ξεχωρίζει από τους άλλους επειδή φοράει ένα μακρύ φόρεμα σε κόκκινο χρώμα.

Λίγο αργότερα αποφασίζω να φύγω από κει. Όμως, χάνω το δρόμο και δεν θυμάμαι να γυρίσω πίσω. Κυκλοφορώ στους δρόμους πάνω σ' ένα παράξενο ποδήλατο που θυμίζει ξύλινο σκαμνί. Κάποτε καταλήγω σε μια άλλη ταβέρνα, όπου μια γυναίκα έρχεται και κάθεται πάνω στο ποδήλατό μου. Της εξηγώ πως είναι

δικό μου αλλά δεν μου το δίνει. Της το τραβάω με τη βία ρίχνοντάς την κάτω κι εκείνη παραπονιέται έντονα. Καταφθάνει ένας άσχημος χοντροκομμένος άνδρας, μάλλον αστυνομικός με πολιτικά, που επιχειρεί να με συλλάβει. Εγώ όμως του ξεφεύγω έγκαιρα. Βγαίνοντας στο δρόμο, κατά λάθος ρίχνω κάτω τη μοτοσυκλέτα του που είναι παρκαρισμένη έξω από το μαγαζί.

Ο τύπος αρχίζει να με καταδιώκει σε ολόκληρη την πόλη, ενώ εγώ συνεχίζω να ψάχνω για τους γονείς μου, χωρίς όμως να τους βρίσκω. Εντέλει, φθάνω στους πρόποδες ενός βουνού όπου είναι κτισμένα όμορφα λευκά σπίτια με γυρτές στέγες, μάλλον παιδική κατασκήνωση. Ωστόσο, ο διώκτης μου εξακολουθεί να με πλησιάζει επικίνδυνα. Παίρνω κοντά μου ένα κορίτσι, ώστε να μοιάζω με μητέρα, και στέκομαι σε μια μεγάλη ουρά ατόμων με παιδιά, ελπίζοντας να περάσω απαρατήρητη. Εκείνος φθάνει κοντά μου, ρωτάει τους άλλους αν με έχουν δει και δίνει μια περιγραφή μου: "Αυτή έκλεψε ένα ποδήλατο, έριξε κάτω μια γυναίκα, πέταξε κάτω τη μηχανή μου. Το χρώμα των μαλλιών της είναι έντονο καροτί, φοράει κόκκινο πουκάμισο". Κοιτάζομαι αμέσως σε έναν καθρέφτη απέναντι και βλέπω ότι τα μαλλιά μου είναι καστανά και φοράω γαλάζια μπλούζα. Ευτυχώς, ο τύπος δεν με θυμάται καθόλου καλά. Τότε, έρχεται κοντά μου για επιθεώρηση αλλά δεν με προσέχει, μιλάει μόνο στο κορίτσι: "Τι όμορφη που είσαι εσύ, σαν φωτομοντέλο!". Ύστερα αποχωρεί άπρακτος. Εγώ αισθάνομαι ανακούφιση και περιμένω μέχρι να απομακρυνθεί αρκετά για να μπορέσω να φύγω κι εγώ.

Τρίτη, 17 Δεκεμβρίου 2013

Εικόνες του Πλέγματος: Έρχεται το πρωί ο

Νάσος φουριόζος και μας αναγγέλλει τα εξής περίεργα, που του εκμυστηρεύτηκε ο φίλος του ο Πέτρος: Πρόσφατα η μητέρα του βρήκε στην τσάντα της ένα κομμάτι αλουμινόχαρτο που μέσα του είχε τριμμένο σαπούνι, τρίχες και δεν ξέρω τι άλλο. Η γυναίκα ανησύχησε για μάγια και πήγε σε μια επαγγελματία μάγισσα για να δει τι γίνεται. Η μάγισσα της αποκάλυψε τα εξής: Κάποιοι της έχουν κάνει μάγια, κι αυτοί είναι μια Μαριάννα που την έχουν και δουλεύει στο καφενείο τους, καθώς κι ένας μελαμψός που ανεβαίνει στο πατάρι. Σκοπός τους είναι να τυφλωθεί η ίδια και να πείσουν το σύζυγό της να τους γράψει το μαγαζί.

Το καταπληκτικό είναι ότι η μητέρα του Πέτρου δεν είχε εξηγήσει προηγουμένως τίποτα στην επαγγελματία: Ούτε για το καφενείο, ούτε για τα μάγια που βρήκε στην τσάντα της, ούτε πως την υπάλληλό τους τη λένε Μαριάννα. Μόνο που δεν έχουν κανέναν μελαμψό τύπο στο καφενείο, ο άλλος τους υπάλληλος είναι Έλληνας. Επειδή, όμως, η μάγισσα επέμενε, έγινε μια σχετική έρευνα και προέκυψε ότι ο εν λόγω υπάλληλος, που συνηθίζει να ανεβαίνει στο πατάρι, είναι Αιγύπτιος από τον πατέρα του!

“Ποιά είναι αυτή η μάγισσα; Είναι πολύ καλή!” είπα αυθόρμητα στο Νάσο.

“Δεν είναι τόσο καλή: Ζητάει 1500 ευρώ για να τους προστατεύσει από τα μάγια!”

Τότε, θυμήθηκα τα αντικείμενα ραπτικής που είχα δει σκορπισμένα στο δρόμο μας, μερικά έξω από το μαγαζί του Πέτρου, στις 17 Αυγούστου.

Δεν έχω μείνει στ' αλήθεια τόσο κατάπληκτη από τις επιδόσεις του εν λόγω μέντιουμ. Κάποτε ίσως να έμενα, μα όχι τώρα, που γνωρίζω την εξήγηση για όλα αυτά τα “θαύματα”: Όλα τα μέντιουμ έχουν άμεση

σχέση με χοντρά κυκλώματα, που τους παρέχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν και να μαθαίνουν τα πάντα για τους πάντες χάρη στην τοποθέτηση εμφυτευμάτων στον πληθυσμό. Επίσης, διαθέτουν τα μέσα ώστε να ρυθμίζουν στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Όσο για το "λύσιμο", απλά δεν υπάρχει κάτι τέτοιο: Αν η μητέρα του Πέτρρου το επιχειρήσει, πιθανότατα θα μπλέξει σε αφύσικες ιστορίες που ούτε καν φαντάζεται...

Τρίτη, 24 Δεκεμβρίου 2013

Η ώρα είναι 11:00 τη νύχτα κι έχω ήδη ξαπλώσει για ύπνο όταν μπουκάρει στο σπίτι η αδελφή μου. Τρέχει φουριόζα στο δωμάτιο των γονέων μου και αρχίζει αμέσως τα παράπονα για το γιο της το Θανάση: Πάλι τσακωνόταν με τη Χριστίνα σήμερα τα χαράματα, από τις 6:00 ως τις 7:30, ως συνήθως οι φωνές του ακούγονταν σε όλη τη γειτονιά, όσα χρήματα βγάζει και αυτός και η Χριστίνα πηγαίνουν στις ειδικές δίαιτες και στα αναβολικά του, απαιτεί να ξεπουληθούμε όλοι και να βγούμε στο δρόμο άποροι και άστεγοι για να γίνουν τα γούστα του, κι εμείς όχι μόνο δεν τον εμποδίζουμε σε τίποτα αλλά του δίνουμε όσα χρήματα θέλει για να προμηθεύεται ο κύριος τα αναβολικά του. Όσο για τη Χριστίνα, δεν είναι καλύτερη, ίδια και χειρότερη είναι, αλλιώς δεν θα έμενε μαζί του.

Ακούω τη φασαρία για κανένα πεντάλεπτο και μετά αποφασίζω να σηκωθώ και να πάω να συμμετάσχω στην παρέα. Μόλις με βλέπει η Αλίκη, μαζεύει αμέσως την τσάντα της και σηκώνεται να φύγει, σα να την κυνηγάνε. Την κοιτάζω έντονα, με νόημα: *Εδώ και αρκετό καιρό, όποτε με βλέπει το βάζει στα πόδια σα να φοβάται μην κολλήσει χολέρα*. Εκείνη κοντοστέκεται,

ξαναβάζει πίσω την τσάντα, ξανασηκώνεται, κάνει να φύγει, το ξαναμετανιώνει, πάει να καθήσει αλλά τελικά γυρνάει προς την πόρτα, γεμάτη ανησυχία σα να κάθεται στα καρφιά.

Τότε εγώ αποχωρώ πρώτη, επίτηδες, με σκοπό να δω τι θα κάνει. Περιμένω για λίγο στην κουζίνα, η Αλίκη εξακολουθεί να μιλάει με τη μαμά, εγώ συνεχίζω την παρακολούθηση και τελικά μπαίνω στην τουαλέτα, απ' όπου μπορώ να ακούω ανενόχλητη όσα λένε. Στα επόμενα είκοσι λεπτά, η Αλίκη συνεχίζει να συζητά έντονα με τη μαμά, ενώ κάθε τόσο πηγαινοέρχεται στην κουζίνα, ίσως για να δει πού βρίσκομαι εγώ. Έχω κλείσει την πόρτα του δωματίου μου, οπότε δεν μπορεί να δει αν κοιμάμαι ή όχι. Τελικά, πριν φύγει προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα του λουτρού. Της φωνάζω ότι είμαι μέσα.

"Τι κάνεις εκεί μέσα;" με ρωτάει.

"Θέλεις να σου πω;" της κάνω.

"Με σβηστά φώτα;" απορεί.

"Ναι, γιατί, πειράζει;"

Πιθανότατα δεν κατάλαβε ότι είχα πάει στην τουαλέτα για να παρακολουθώ την κουβέντα εξ αποστάσεως. Πάντως, αν πριν είχα μια αμφιβολία, τώρα δεν έχω καμία: Η σταρ Αλίκη με αποφεύγει συστηματικά, σα να είμαι κάτι μιαρό. Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιοι την έχουν ορμηνέψει να εξαφανίζεται μόλις με βλέπει, μη τυχόν και την μολύνω με την ανυπόφορη "αρνητικότητά" μου...

Τρίτη, 31 Δεκεμβρίου 2013

 Επεισοδιακό πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν στο σπίτι: Μόλις ήλθαν τα παιδιά, ο Αντωνάκης έτρεξε στην κουζίνα και προθυμοποιήθηκε αμέσως να βοηθήσει με

το τραπέζι: "Εγώ θα σερβίρω! Θα μου δίνετε τα πιάτα με το φαγητό να τα πηγαίνω στο τραπέζι!" είπε με χαρά. Απογοητεύτηκε λίγο όταν κατάλαβε ότι δεν θα τον αφήναμε να κάνει τίποτα τέτοιο. Πάντως, είναι ο μόνος άνδρας εδώ μέσα που προθυμοποιείται να βοηθήσει σε οτιδήποτε.

Πάνω στην αλλαγή του χρόνου, όλοι ανταλλάξαμε αγκαλιές, φιλιά και χαρές, εκτός από τον μικρό που έβαλε τα κλάμματα. Ο πατέρας του τον πήρε αμέσως έξω για δει τι συμβαίνει και να του κάνει σχετικό κήρυγμα ότι "οι άνδρες δεν κλαίνε" κλπ. Λίγο αργότερα μάθαμε ότι ο Τώνης στενοχωρήθηκε επειδή έφυγε ο παλιός χρόνος! Πρώτη φορά βλέπω παιδί να συγκινείται γι' αυτό το λόγο! Φαίνεται ότι ο Αντώνης θεωρούσε το χρόνο σαν κάτι ζωντανό που χάθηκε. Τι ευαίσθητο παιδάκι!

Κατά τις 1:15 το διαλύσαμε: Ο Γιάννης και η Μαρίνα πήγαν σε κλαμπ, η αδελφή μου με τον μικρό πήγαν επάνω και ο Θανάσης πήγε στο γυμναστήριο για να κάνει προπόνηση.

"Μα είναι ανοικτό τώρα;" απόρησα.

"Εγώ κρατάω τα κλειδιά!" απάντησε γελαστά ο Νάσος.

Η Χριστίνα έλειπε από τη μάζωξη επειδή λίγο πριν τα Χριστούγεννα τα τσούγκρισε (ξανά) με το Θανάση, βρίστηκαν άγρια, εκείνη του έδωσε μια κλωτσιά στη μύτη κι εκείνος της μαύρισε το μάτι. Έτσι, η κυρία σηκώθηκε και πήγε στους γονείς της στα Γιάννενα, όπου θα μείνει δυο βδομάδες και βλέπουμε. Πάντως, ο Νάσος εξακολουθεί να φορά τη βέρα του. Το πιθανότερο είναι ότι μετά τις γιορτές οι δυο τους θα ξανασμίξουν, ακόμα μια φορά, σα να μην τρέχει τίποτα.

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2013): Αυτός ο μήνας δεν πήγε τόσο καλά, ιδίως από τις 22 και μετά, μάλλον επειδή έπινα σαγκρία το μεσημέρι. Συνολικά, μου ήλθαν 3 οράματα φωτιάς, πολλές σχηματοποιημένες φλόγες, 2 φορές το εφιαλτικό μήνυμα και 2 όνειρα με φλόγες. Οι καθαρές νύχτες έπεσαν στις 15.

Νομίζω ότι είναι καιρός να το παραδεχθώ: Ναι μεν ο καθαριστής ακτινοβολιών παρέχει σχετική προστασία ενάντια στις ψυχοτρονικές επιθέσεις, ωστόσο δεν μπορεί να μπλοκάρει τα εμφυτεύματα που έχω μέσα μου. Το ίδιο, φυσικά, ισχύει για οποιοδήποτε αντικείμενο ηλεκτρομαγνητικής προστασίας. Μάλλον έχει έλθει πια η ώρα να παίξω το τελευταίο μου χαρτί, παρόλο που θα μου στοιχίσει γύρω στα 250 ευρώ. Θα είναι, όμως, το τελευταίο...

☼ ***Αναφορά εκδοτικών διαδικασιών (έτος 2013):*** Από τις 23 του Σεπτέμβρη έχω αρχίσει να εκδίδω διηγήματα φαντασίας με την εκδοτική πλατφόρμα "Φαιώ", συγκεκριμένα παλιές περιπέτειες της Σάντρα Άντερσον διορθωμένες και βελτιωμένες, οι οποίες εκδίδονται ως e-books άμεσα και χωρίς καμία δική μου επιβάρυνση. Μέχρι τώρα έχω στείλει δυο διηγήματα (*Αφύπνιση* και *Χαμένος Θρύλος*) μα δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα: Δεν έχει πουληθεί ούτε ένα αντίτυπο στην πενιχρή τιμή των 0,99 ευρώ. Άργησα αρκετά να διαπιστώσω ότι οι ιστορίες πουλιούνται μόνον όταν τις διαθέτω τσάμπα! Συγκεκριμένα, μέχρι σήμερα έχω πουλήσει δωρεάν 77 αντίτυπα της *Αφύπνισης* και 42 του *Θρύλου*. Δεν βλέπω να βγάζω δεκάρα απ' αυτή τη δουλειά...

Θετικές Προσδοκίες

Τετάρτη, 1η Ιανουαρίου 2014

Έχει έλθει πια ο καιρός ν' αλλάξω τον τρόπο σκέψης μου, να σταματήσω επιτέλους τη γκρίνια και ν' αναγνωρίσω μια βασική αλήθεια: Η απομόνωση που απολαμβάνω εγώ, ιδίως τη νύχτα, αποτελεί μια σπάνια πολυτέλεια που ελάχιστοι άνθρωποι στον κόσμο απολαμβάνουν. Μια τέτοια ζωή, η οποία επιτρέπει την απομόνωση του ατόμου έστω για μερικές ώρες κάθε μέρα, δεν είναι απλά καλή· είναι πάρα πολύ καλή. Άλλο αν εγώ -από άγνοια- έφαγα τα περισσότερα χρόνια μου πασχίζοντας να γίνω κάτι που δεν είμαι, δηλαδή κοινωνική και δημοφιλής, μπλέκοντας διαρκώς με ανθρώπους που τελικά αποδείχθηκαν επιζήμιοι ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, άχρηστοι. Βέβαια, η σαγήνη του κόσμου είναι πανίσχυρη· μου ήταν αδύνατο να την αγνοήσω τότε, στα νιάτα μου. Τώρα όμως μπορώ...

Κατ' αρχήν, με το νέο έτος θέτω νέους στόχους: α) Έχω φτιάξει τέσσερις νέες τράπουλες Yparxis. β) Βλέποντας ότι ο πατέρας μου έχει καταντήσει φυτό, ιδίως από τον Οκτώβρη που του αυξήσαμε τη δόση του χαπιού για το Alzheimer, έχω αποφασίσει να του κόψω το αντίστοιχο φάρμακο. Άλλωστε, η αξονική που έκανε στα τέλη Σεπτέμβρη δεν έδειξε αλλοιώσεις στον εγκέφαλο. Πιθανότατα, πάσχει μάλλον από γεροντική άνοια παρά από Alzheimer. γ) Σχετικά με τη νέα συγγραφική μου καριέρα, θεωρώ ότι αυτός ο χρόνος είναι χρόνος μαθητείας: Μαθαίνω το εκδοτικό σύστημα της “Φαιώς”, ενώ εξασκούμαι στη συγγραφή και στη

διόρθωση κειμένων. Αργότερα, θα δω τι άλλο θα κάνω...

Πέμπτη, 9 Ιανουαρίου 2014

Η μέρα άρχισε με μια ευχάριστη ***σύμπτωση:*** Το πρωί ξεκίνησα να πάω στο σούπερ μάρκετ με σκοπό να αγοράσω ένα καινούργιο τηγάνι, εφόσον το δικό μας έχει παραπαλιώσει. Όμως, στο επόμενο στενό, πάνω σε ένα πεζούλι βρήκα παρατημένο ένα τηγάνι Tefal, μικρότερο από το δικό μας αλλά ωραίο, χοντρό και βαρύ, σε πολύ καλή κατάσταση.

Το απόγευμα, κατά τις 5:00, ήλθε η αδελφή μου από το γυμναστήριο και κάθησε στην κουζίνα μαζί με τους γονείς μου. Μόλις πέντε λεπτά αργότερα, αφού τελείωσα κάτι που έγραφα, πήγα να μπω κι εγώ στην παρέα. Μόλις έκατσα στην καρέκλα, η Αλίκη πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο, βούτηξε τα πράγματά της και αποχώρησε βιαστικά. Δουλεύει στις 6:00, λέει, και δεν έχει χρόνο. Εγώ όμως το έχω ξαναδεί πολλές φορές το έργο και δεν μπόρεσα να κρατηθώ:

“Την είδες; Μόλις με είδε το 'βαλε στα πόδια!” παραπονέθηκα στη μαμά.

“Εσύ φταις που δεν ήλθες αμέσως! Η Αλίκη έφυγε επειδή πρέπει να είναι στη δουλειά της στις έξι!” αντέταξε εκείνη.

“Το έχω παρατηρήσει πολλές φορές, εδώ και μήνες: Μόλις με βλέπει η κόρη σου, σηκώνεται και φεύγει σα να την κυνηγάνε!”

“Όχι, όχι, δεν είναι έτσι, την παρεξηγείς! Τι λόγο έχει να σε αποφεύγει;”

Πραγματικά, δεν ξέρω. Με περιφρονεί εδώ και χρόνια, κυρίως όμως τους δυο τελευταίους μήνες – δηλαδή από τότε που “τελείωσαν” τα λεφτά μου στη

τράπεζα. Δεν αποκλείεται, πάντως, να έχει λάβει εντολή να μου φέρεται έτσι. Φυσικά, δεν αναφέρω αυτές τις υποψίες στη μητέρα μου.

... Τελικά, η οικογένεια είναι το μέγιστο όπλο του δρακονιανού καθεστώτος: Μόλις εντοπιστείς σαν ανθρώπινος στόχος (άτομο με πολλά ανεπιθύμητα ανδρομέδια γονίδια), ορατές και αόρατες δυνάμεις στρέφουν την οικογένεια εναντίον σου, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Επειδή ακριβώς αυτοί οι άνθρωποι είναι η "οικογένειά" σου, άρα υπεράνω πάσης υποψίας, α) μπορούν να σε πολεμούν επί δεκαετίες ολόκληρες, με τους πλέον απίθανους τρόπους, χωρίς να το παίρνεις καν χαμπάρι, β) έχουν τη φυσική δυνατότητα να παρακολουθούν αδιάλειπτα την κάθε σου κίνηση, γ) είναι ουσιαστικά αδύνατο να ξεφύγεις από αυτούς, καθώς έχουν το νόμιμο δικαίωμα να σε αναζητήσουν όπου κι αν βρίσκεσαι.

Δευτέρα, 13 Ιανουαρίου 2014

☺ Είναι απόγευμα και παίζω επιτραπέζιο ποδόσφαιρο με τον Αντωνάκη. Σε αντίθεση με το κανονικό ποδόσφαιρο όπου με κερδίζει συνέχεια, στο επιτραπέζιο συχνά κερδίζω εγώ -πράγμα που πολύ του κακοφαίνεται του νηπίου. Σε μια στιγμή, ο μικρός πάει να σκοράρει, αποκρούω με τον τερματοφύλακά μου και η μπάλα εκτοξεύεται γραμμή στο αντίπαλο τέρμα! Θεαματικό γκολ! Ο νεαρός ξεσπά αμέσως σε φωνές:

"Δεν είναι δίκαιοοοοοο! Δεν γίνεται έτσιιιι!"

Εγώ επιμένω ότι το γκολ είναι έγκυρο αλλά ο Τώνης έχει άλλη γνώμη: "Αυτά τα γκολ είναι άκυρα, το λέει και ο προπονητής μου που είναι πιο μεγάλος από σένα, είναι 24!"

Στο επόμενο γκολ που βάζω, κερδίζω το σετ των 7 και ο μικρός διαμαρτύρεται εντόνως: “Άκυρο! Δεν έβλεπα! Ήταν σκοτεινά! Μόλις πέρασε ο παππούς από το διάδρομο!”. Γελάω με τα απίθανα επιχειρήματα του μικρού κι εκείνος πέφτει κάτω και αρχίζει να σπαράζει στο κλάμα. Τελικά, τον αφήνω να βάλει εκείνος ένα γκολ ακόμη, του λέω πως είναι ο μεγάλος νικητής και τελειώνουμε το παιγνίδι με σχετική ηρεμία...

Το βράδι πηγαίνω βόλτα μέχρι την Ιασωνίδου για να δω τις βιτρίνες. Τριγύρω μου περιφέρονται αρκετές παρέες νεαρών, οι οποίοι κάνουν αισθητή την παρουσία τους με φωνές, χάχανα και ποδοβολητά. Εντελώς αναπάντεχα, η σχετική ενόχληση που μου προκαλούν με ωθεί να ξεδιαλύνω ένα παλιό απωθημένο, δηλαδή το ότι δεν γνώρισα ποτέ τον νεανικό έρωτα: *Μετά το Γιώργο Φραντζή δεν ερωτεύτηκα κανέναν πραγματικά, επειδή δεν υπήρχε κανένας αντάξιός του! Αν υπήρχε, θα τον είχα βρει!* Σαφώς, έχω κοιτάξει και άλλους άνδρες: Ο Αλέξης Υψηλάντης ήταν εμφανίσιμος και καλός μαθητής, μα ήταν επίσης αλαζόνας και διπρόσωπος. Ο Τάσος ο γυμναστής ήταν γλυκός κι αισθησιακός αλλά επίσης πονηρός ψιλοζιγκολό. Ο Ορέστης ήταν ωραίο και καλό παιδί αλλά πολύ νεώτερός μου και μάλλον εύκολα επηρεαζόμενος από διάφορους καλοθελητές και κυκλώματα.

Άνδρες σαν το Γιώργο Φραντζή δεν αποτελούν ούτε το 1% του συνόλου. Λογικό που δεν μου ξανάτυχε κάτι ανάλογο, δεν είμαι δα και η προσωποποίηση της καλοτυχίας. Ο Γιώργος ήταν μονάδα ακόμη και για εκείνη την εποχή: Πανέμορφος, έξυπνος, καλόκαρδος, με ωραίο χιούμορ – καμία σχέση με το συρφετό των υπόλοιπων νεαρών. Πραγματικά, είναι απαίσιο το πώς μιλάνε (όλο έπαρση και βλακεία), το πώς γελάνε

(κοροϊδευτικά και ηλίθια), το πώς περπατάνε (σαν μεθυσμένοι ή σπαστικοί), το τι εκπέμπουν (φοβερή αρνητικότητα). Μόνο που τους βλέπω από μακριά, αυθόρμητα με κόβει κρύος ιδρώτας ακόμη και σε αυτή την ηλικία που έχω φθάσει! Πόσο μάλλον τότε, στα νεανικά μου χρόνια, που είχα να αντιμετωπίσω 20μελείς σπείρες από δαύτους, σε κάθε μου βήμα...

. . . .

Τετάρτη, 16 Ιανουαρίου 2014 (Νέα Σελήνη)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Face of the Monster – Universal Scream

Θέση 2η: Θυμός + Expecto – Gates of Heaven

Επαλήθευση: Από τις 6 Φλεβάρη τα νυχτερινά μου προβλήματα υποχωρούν σημαντικά, καθώς έχω πια αποκρυσταλλώσει τι ακριβώς πρέπει να κάνω.

Θέση 3η: Humanity – Εικονική Πραγματικότητα + Extinguish

Επαλήθευση: Ακραία καιρικά φαινόμενα συνεχίζονται σε όλο τον κόσμο: Στην Ιταλία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Αμερική, την Τουρκία, την Ιαπωνία, την Πολωνία, κλπ. Ωστόσο, η ανθρωπότητα τη βγάζει σχετικώς καθαρή.

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Matrix –
Aerial Blaze – Typhoon

Επαλήθευση: Πάνω από 100 νεκροί από πτώση αεροπλάνου στην Αλγερία, στις 11 Φλεβάρη. Αιτία η κακοκαιρία με σφοδρούς ανέμους και χιονόπτωση.

Θέση 5η: La Regina – Stalwart Caryatid

Επαλήθευση: Από τις 6 Φεβρουαρίου, διαπιστώνω ανέλπιστη προστασία χάρη σε συνδυασμό προστατευτικών αντικειμένων όπως ο καθαριστής αντινοβολιών και μια κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον.

. . . .

Κυριακή, 19 Ιανουαρίου 2014

☺ Πρόσφατα βρήκα ένα ενδιαφέρον παιγνίδι "Φιδάκι" τυπωμένο στην πρώτη σελίδα γνωστής εφημερίδας και το παίζω καθημερινά με τον Αντωνάκη: Η πίστα ξεκινά με την *Αφετηρία Κούρσας Εξοπλισμών*, στις σκάλες υπάρχουν *Μίζες* εκατομμυρίων ευρώ, ενώ τα φίδια είναι ο *Εισαγγελέας*, ο *Ανακριτής* και η *Φυλακή*. Στο τελευταίο νταμάκι είναι ζωγραφισμένο ένα εξωτικό νησί, όπου *"Εδώ γλεντάς τις μίζες"*. Ο μικρός έχει ενθουσιαστεί με αυτό το παιγνίδι, μάλλον επειδή εκφράζει το μεγαλύτερο φυσικό του ταλέντο, που είναι η λαμογιά: Κάνει διαρκώς ζαβολιές, δεν ανέχεται το πούλι μου να προπορεύεται έστω ένα νταμάκι, αρνείται να πέσει στα φίδια, ρίχνει και ξαναρίχνει το ζάρι μέχρι να του έλθει ο αριθμός που θέλει, οπότε κερδίζει πάντα. Του φαίνεται αδιανόητο να χάσει από μένα. Αν του φέρω την παραμικρή αντίρρηση, γίνεται έξω φρενών, ουρλιάζει σαν υστερικός, σηκώνεται και με ταράζει στις κλωτσιές και στις μπουνιές.

☻ Πρώτη φορά βλέπω τόσο ζαβολιάρικο παιδί! Ζαβολιές έκανε κάποτε και ο παιδικός μου φίλος, ο Γρηγόρης, μα δεν τις έκανε συνέχεια, ούτε με χτυπούσε όταν παραπονιόμουν! Κακότροπος ήταν και ο Νάσος, μα δεν θυμάμαι ποτέ να με έχει χτυπήσει. Ωστόσο, ο Τώνης ανήκει σε μια πολύ κατοπινή γενιά και ας μην ξεχνάμε ότι κάθε γενιά παιδιών είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Από την άλλη πλευρά, όντας λαμόγιο,

αλαζόνας και βίαιος, ο Τώνης έχει όλα τα προσόντα για να πετύχει στη ζωή του. Κι όμως, άλλες φορές είναι τόσο γλυκός και συμπαθητικός· η συμπεριφορά του είναι μία έτσι, μία γκιουβέτσι. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι πρόκειται για το ίδιο παιδί...

Δευτέρα, 20 Ιανουαρίου 2014

☺ Σήμερα ξαναπαίζω επιτραπέζιο “Φιδάκι” με τον Αντώνη, εξακολουθεί να μου κάνει παγαποντιές αράδα, όμως αυτή τη φορά τον αφήνω να κερδίζει χωρίς να διαμαρτύρομαι. Έτσι, είναι πιο ευχαριστημένος κι εγώ πιο ήσυχη. Ύστερα παίζει το ίδιο παιγνίδι με την ξαδέρφη του και τότε παρατηρώ ότι μαζί της είναι σωστός και δίκαιος! Δεν κάνει ζαβολιές, δεν χαλάει τον κόσμο όποτε χάνει, είναι όλο χαμόγελα. Άρα όλα τα παραπάνω τσαλίμια τα κάνει ειδικά σε μένα, όχι σε άλλους...

Τετάρτη, 22 Ιανουαρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η μαμά προθυμοποιείται να κάνει μια εγχείρηση στο κεφάλι μου. Μέσα από μια τρύπα που ανοίγει στη βάση του κρανίου μου, με ειδικό σιδεράκι αφαιρεί ένα κομμάτι ιστού από τον εγκέφαλό μου και στη θέση του θέλει να βάλει ένα άλλο. Τότε, όμως, αρχίζω να ανησυχώ επειδή η μαμά δεν είναι γιατρός. Δεν την αφήνω να μου βάλει τίποτα μέσα στο κεφάλι, ενώ παράλληλα φοβάμαι μήπως έχει κάνει κανένα λάθος κατά την εγχείρηση, το οποίο θα μπορούσε να αποβεί μοιραίο.

Βγαίνω έξω και ψάχνω να βρω αληθινούς γιατρούς. Βρίσκω δυο, τους εξηγώ ότι έχω σοβαρό πρόβλημα, μα αυτοί δείχνουν σχετική απροθυμία:
“Να το αφήσουμε για την Παρασκευή;” μου λέει ο ένας.

“Ίσως δεν έχω τόσο χρόνο”, απαντώ γεμάτη αγωνία. Τελικά, δέχονται να με ακούσουν. Καθόμαστε άνετα σε μια υπαίθρια ταβέρνα μέσα σ' ένα ηλιόλουστο νησιώτικο σοκάκι. Φαντάζομαι ότι οι δυο τους βρίσκονται σε διακοπές. Ξυπνώ μόλις μια στιγμή πριν ξεκινήσω την αφήγηση.

Ερμηνεία: Η μητέρα μου με επηρεάζει ακόμη πνευματικά, πολύ περισσότερο απ' όσο θα 'πρεπε, ίσως με έναν τρόπο που ούτε καν τολμώ να φανταστώ. Άλλωστε, ας μην ξεχνώ ότι η μαμά ανέκαθεν παρακολουθούσε στενά την κάθε μου κίνηση και έκανε ό,τι μπορούσε για να βραχυκυκλώνει οποιαδήποτε πρωτοβουλία μου. Μέχρι και την κουταλιά ζάχαρη που έφαγα χθες βράδι πρόσεξε και σχολίασε...

Παρασκευή, 31 Ιανουαρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα περίεργο μέρος, σαν λέσχη, όπου συχνάζουν βρυκόλακες. Μιλώ με μια από αυτούς, η οποία με συστήνει και σε άλλους. Εκ πρώτης όψεως φαίνονται εντάξει, σύντομα όμως μεταμορφώνονται και μοιάζουν επικίνδυνοι. Τώρα θέλω να φύγω επειγόντως από εκεί μέσα, χωρίς όμως να κινήσω υποψίες. Φροντίζω, λοιπόν, να κερδίσω την εμπιστοσύνη της κοπέλας. Μαζί περνάμε σε μια ευρύχωρη σάλα, όπου υπάρχουν πολλοί της λέσχης. Σε μια στιγμή, ενώ εκείνη μπαίνει σ' ένα πλαϊνό γραφείο, εγώ βρίσκω την ευκαιρία να το σκάσω, αφού πρώτα κλέβω μερικά χρυσά νομίσματα και ένα μενταγιόν μέσα από ένα συρτάρι.

Ακριβώς απέναντι εκτείνεται ένας ασφαλτοστρωμένος ανηφορικός δρόμος, τον οποίο ακολουθώ τρέχοντας, μέχρι που φθάνω σ' ένα χωριό ψηλά στο βουνό. Εκεί βλέπω ωραία χωριάτικα σπίτια και

αρκετούς τουρίστες. Ψάχνω να βρω κανένα λεωφορείο ή ταξί για να φύγω ακόμη μακρύτερα, πάντα ανησυχώντας μήπως με ανακαλύψουν οι βρυκόλακες. Ωστόσο, δεν φαίνεται κανένα όχημα πουθενά.

Ξαφνικά, ενώ ανηφορίζω ακόμη, καταλήγω σ' ένα πλάτωμα πάνω από μια πόρτα. Σκέφτομαι ότι από εδώ πάνω ίσως να μπορούν να με δουν οι εχθροί από μακρυά. Κατεβαίνω αμέσως και συνεχίζω να περιπλα-νιέμαι όλο βιασύνη και αγωνία...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2014): Από τις 22 Δεκέμβρη ως τις 8 Γενάρη είχα αρκετά υπναγωγικά επεισόδια επειδή έπινα δυο δάχτυλα σαγκρία το μεσημέρι. Το κρασί αυτό με κρατά κάπως ζαλισμένη όλη μέρα, ενώ τη νύχτα μου προκαλεί αρκετά οράματα φωτιάς.

Η Πρωτοχρονιά ξημέρωσε χωρίς υπναγωγικά επεισόδια, παρόλο που κοιμήθηκα μετά τα μεσάνοικτα κι έφαγα του σκασμού. Όμως, δεν είδα καθόλου τηλεόραση. Αμέσως μετά την χαρτομαντεία της 16ης Γενάρη, είχα το υπνοπομπικό μήνυμα “inferno”, όχι τόσο ξεκάθαρα γραμμένο. Έχω παρατηρήσει ανάλογα φαινόμενα σχεδόν κάθε φορά μετά τη χαρτομαντεία, η οποία έτσι κι αλλιώς δεν με πολυικανοποιεί πλέον. Κακά τα ψέματα: Ο καιρός της Ουράνιας Αρκάνας έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Σκέφτομαι να την καταργήσω...

Στις 20 του μήνα, μια επαναστατική σκέψη περνά από το νου μου: *Ποιά είναι η πιο δαιμονοποιημένη τροφή μέσα στο Matrix; Η ζάχαρη, φυσικά. Άρα, ίσως η ζάχαρη να μπλοκάρει τα εμφυτεύματα!* Στο εξής, λοιπόν, πριν πέσω στο κρεβάτι, τρώω μία κοφτή κουταλιά της σούπας ζάχαρη, πράγμα που επαναλαμβάνω κάθε τέσσερις ώρες περίπου. Ως αποτέλεσμα, τα όνειρά μου

γίνονται πιο ζωντανά και περιπετειώδη, δεν ξυπνάω πολλές φορές μέσα στη νύχτα, μα κι όταν ξυπνάω μου είναι ευκολότερο να σηκωθώ αμέσως.

Στις 26 Γενάρη μια αναπάντεχη παρατήρηση με αναστατώνει: Η ημισφαιρική απλίκα της λάμπας του δωματίου μου καταλήγει σε δυο σειρές κρόσσια. Όταν ανάβω το φως, πάνω στους τοίχους δημιουργείται φωτοσκίαση που θυμίζει έντονα γλώσσες φωτιάς, έναν κλοιό από φλόγες που με περικυκλώνουν! Το πιο τρανταχτό ***σημείον*** βρισκόταν τόσο καιρό μέσα στο υπνοδωμάτιό μου κι εγώ δεν το 'χα πάρει χαμπάρι! Τέλος πάντων, κόλλησα τη μέσα σειρά από τα κρόσσια προς τα πάνω κι έτσι το εφέ της φωτιάς τώρα θυμίζει περισσότερο χορταριασμένες βουνοπλαγιές.

Συγκεντρωτικά, ο Γενάρης πήγε αρκετά καλά, μα όχι όσο θα ήθελα: 3 οράματα φωτιάς, αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες, 2 φορές το εφιαλτικό μήνυμα, μία φορά μου ήλθε υπνοπομπικά ο αριθμός 11:11. Οι καθαρές νύχτες δεν ξεπέρασαν τις 17.

Στο σημείο αυτό θεωρώ σκόπιμο να ανανεώσω την ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους:

Απόγευμα:

Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες) όλη μέρα, εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα και επιδεινώνει σημαντικά τα αρνητικά συμπτώματα.

Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:00.

Βράδι:

Τρώω κάτι ελαφρύ: Όχι εσπεριδοειδή, όχι κρέατα, ούτε

τσιπς ή αλμυρά.
Δεν βλέπω τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα, μέχρι τις 22:30 το πολύ.
Αποφεύγω τις ταινίες που έχουν ειδικά εφέ ή σκηνές φωτιάς.

Νύχτα:
Τοποθετώ τον καθαριστή ακτινοβολιών δίπλα μου, στη σωστή θέση: Ύψος ~32 εκ πάνω και δίπλα από το σώμα μου. Δεν πρέπει να είμαι καθόλου από κάτω. Κοντά στη βάση του τοποθετώ τον ταχυονισμένο κρύσταλλο.
Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι να είναι κάπως ψηλά.
Αν έχω ξεφύγει καθόλου από την Τεχνική μου, παίρνω ένα ή δυο αναλγητικά χάπια ορφεναδρίνης (ανάλογα), κανένα τέταρτο πριν πέσω στο κρεβάτι.
Αποφεύγω κάθε σεξουαλική διέγερση μέσα στη νύχτα, καθώς ενεργοποιεί άμεσα τα εμφυτεύματα.
Κάθε φορά που ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως, παίζω *Yparxis* ή λύνω κανένα σταυρόλεξο.

Κυριακή, 9 Φεβρουαρίου 2014

Στις 11:00 το πρωί έχω μάθημα με τη Θεώνη και τη Μάρθα οι οποίες, σε γενικές γραμμές, είναι πολύ καλές μαθήτριες. Ωστόσο, δεν παύουν να είναι σημερινά παιδιά: Φαίνονται πανέξυπνες, με την απάντηση πάντα στο στόμα, ωστόσο έτσι και τους βάλω μια άσκηση που να απαιτεί λίγη δημιουργικότητα ή φαντασία, χάνουν αυγά και πασχάλια, δυσανασχετούν, νευριάζουν, φωνάζουν, κλαίνε και οδύρονται. Επιπλέον, αν τύχει να πάρουν δεκαεννιά αντί είκοσι, θρηνούν για κανένα μισάωρο. Φροντίζω, λοιπόν, να τις καθοδηγώ με τέτοιο τρόπο ώστε να αριστεύουν πάντα. Έτσι έχω το

κεφάλι μου ήσυχο.

Σήμερα τους έδειξα τον αρνητικό τύπο του ρήματος to be: “Είναι πανεύκολο, αρκεί να βάλετε ένα not μετά τη δεύτερη λέξη”, τους εξήγησα και μετά τις έβαλα να μετατρέψουν καταφατικές προτάσεις σε αρνητικές. Εκείνες όμως έπαθαν κολούμπρα και έκαναν σα να τους μιλούσα για τη θεωρία της σχετικότητας. Η Θεώνη άρχισε να κλαίει υστερικά, τραβώντας τα μαλλιά της και φωνάζοντας: “Δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω, δεν καταλαβαίνω” -άπειρες φορές. Εγώ προσπαθούσα να της εξηγήσω μα εκείνη δεν άκουγε καθόλου, έσκουζε μόνο “δεν καταλαβαίνω”. Η Μάρθα πήγε να γράψει κάτι μα τα έκανε θάλασσα. “Αφού δεν μου τα εξηγήσατε καλά!” παραπονέθηκε θυμωμένη. Τους τα ξανάπα και τις καθοδήγησα να κάνουν την άσκηση λέξη-λέξη: “Γράψτε πρώτη την πρώτη λέξη σε όλες τις προτάσεις. Τώρα γράψτε τη δεύτερη λέξη. Τώρα βάλτε το not σε όλες τις προτάσεις. Καταλάβατε τώρα;” (στράτα-στρατούλα). Επιτέλους κατάλαβαν και κάποτε ολοκληρώθηκε η άσκηση.

Αυτά τα φαινόμενα τα πρωτόδα στους Πανόπουλους, που παραπονιόνταν επειδή τα παιδιά “κόλλησαν στο 85%”. Τέτοια πράγματα δεν τα 'βλεπα κάποτε: Ίσως ορισμένα παιδιά να ήταν αγενή ή βλαμμένα, όμως δεν έσκουζαν στο κλάμα επί μισή ώρα επειδή πήραν ένα δεκαεννιάρι. Το να είναι ένα παιδί στραβόξυλο ή ηλίθιο είναι ενοχλητικό αλλά φυσιολογικό. Όμως, το να μην αντέχει να πάρει κάτι λιγότερο από άριστα (ενώ μάλιστα είναι μετριότητα) είναι παράλογο. Θυμάμαι, πραγματικά άριστοι μαθητές, όπως ο Ιάκωβος και η Ζαφειρία, δεν αντιδρούσαν υστερικά όποτε έπεφταν από το είκοσι. Τώρα, ακόμη και οι μετριότητες απαιτούν να παίρνουν πάντα άριστα. Αυτό συμβαίνει επειδή αυτή τη γραμμή

παίρνουν από το σχολείο, όπου όλοι οι μαθητές ανεξαιρέτως προβιβάζονται με άριστα. Επιπλέον, τα σημερινά παιδιά αντιμετωπίζονται από τους γονείς σαν να είναι όχι το όγδοο αλλά το πρώτο θαύμα του κόσμου, εξ ορισμού μεγαλοφυίες προορισμένες να αριστεύουν κάθε ώρα και στιγμή σε όλα.

Και μια παράξενη ***προαίσθηση:*** Επιστρέφοντας σπίτι, σκεφτόμουν αφηρημένα το γράμμα Γ = γάμα και μετά: γαμώ, θα γαμήσω κανέναν κ.ο.κ. Τότε ακριβώς, βλέπω στο πεζοδρόμιο δυο γάτες να πηδιούνται...

Πέμπτη, 13 Φεβρουαρίου 2014

☺ Έχει έλθει κάτω ο Τώνης και παρακολουθούμε για λίγο μια ψυχαγωγική εκπομπή όπου, μετά από ένα επιστημονικοειδές λογίδρυο 15 λεπτών, ο ειδικός καταλήγει στην εξής φοβερή αποκάλυψη: Για να μπορέσει να βρει γκόμενο μια γυναίκα, πρέπει να φαίνεται σεξουαλικά διαθέσιμη *[τι λες βρε παιδί μου, ούτε που το είχαμε υποψιαστεί]*.

Απ' όλα τα φοβερά που έχουμε ακούσει, ο Τώνης προσέχει ιδιαίτερα τη λέξη *σεξ*. “Σεξ, σεξ”, μουρμουρίζει με ονειροπόλο βλέμμα. Μετά παίρνει χαρτί και μολύβι και προσπαθεί να γράψει τη λέξη. Δεν αργεί να τα καταφέρει, μόνος του. Το παιδί ξέρει τώρα πώς να γράφει *σεξ*...

“Εσύ Αντώνη, έχεις επιτυχία με τις γυναίκες;” τον ρωτάω αμέσως μετά.

“Με θέλουν πολλές”, μου απαντά όλο χαμόγελα.

“Ποιό είναι το μυστικό σου;”

“Δεν σου λέω!”

“Μήπως τους κάνεις τον δύσκολο;”

“Όχι, δεν είναι αυτό, θα σου πω: Έρχονται κοντά μου κι εγώ τις προστατεύω!”

Δράση

Συντονισμός του Matrix: Δεδομένου ότι δεν έχω καταφέρει ακόμη να βρω μια απόλυτα ικανοποιητική λύση στο νυχτερινό μου πρόβλημα, ήδη από τα μέσα του Γέναρη προσπαθώ να ξεκινήσω τη διαδικασία αγοράς σχετικών προϊόντων του εξωτερικού. Ωστόσο, από την αρχή κιόλας η υπόθεση σκαλώνει στο παραμικρό βήμα της: Αρχικά, αποφασίζω να δοκιμάσω προστατευτικές μπαντάνες από ειδικό υλικό, οι οποίες παρέχουν προστασία ενάντια στα εμφυτεύματα και τις ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες και είναι αρκετά φθηνές (γύρω στα 50 ευρώ για το λαιμό και το κεφάλι).

Πηγαίνω, λοιπόν, στο ATM με σκοπό να βάλω 50 ευρώ ακόμη στα 70 που έχει ήδη ο λογαριασμός μου. Ωστόσο, δεν θυμάμαι καλά το pin της κάρτας μου, πατάω τρεις φορές ένα νούμερο, αποτυγχάνω και το μηχάνημα μου κρατάει την κάρτα. Τρέχω αμέσως σπίτι, ψάχνω από δω κι από κει, καταφέρνω επιτέλους να βρω πού έχω γραμμένο το pin, επιστρέφω στην τράπεζα και τους ζητώ να μου επιστρέψουν την κάρτα. Όμως, δεν θα λειτουργήσει αμέσως, λένε, θα μπορέσω να την ξαναχρησιμοποιήσω μετά από δυο-τρεις μέρες. Εντέλει, καταθέτω τα 50 ευρώ στο ταμείο.

Μετά από λίγες μέρες συνδέομαι με το site για να παραγγείλω τις μπαντάνες, ωστόσο η φόρμα παραγγελίας δεν ανοίγει με τίποτα! Κοιτάζω καλύτερα και καταλαβαίνω ότι το site δεν έχει ενημερωθεί εδώ και πολλά χρόνια...

Στα τέλη Γενάρη αποφασίζω να απευθυνθώ σε

ένα άλλο site για να αγοράσω ένα μηχάνημα που προστατεύει από εμφυτεύματα και ακτινοβολίες. Το κατασκευάζει μια εταιρεία στην Αμερική και κοστίζει γύρω στα 300 δολλάρια. Ωστόσο, δεν θυμάμαι πόσα χρήματα έχω ακριβώς στην τράπεζα, πάω και βάζω με την κάρτα άλλα 150 ευρώ και αμέσως ανακαλύπτω ότι τώρα έχω συνολικά 270 και όχι 300 ευρώ που χρειάζεται. Γυρίζω να φύγω νευριασμένη, ξεχνάω την κάρτα μέσα στο μηχάνημα και μου την κρατάει μέσα. Μόλις το αντιλαμβάνομαι, επιστρέφω μήπως και τη βρω αλλά αυτό δεν συμβαίνει, φυσικά. Έτσι, ξαναχάνω τη χρεωστική μου κάρτα...

Παρασκευή, 14 Φεβρουαρίου 2014

Ξαναδοκιμάζω την αγορά του ανωτέρω μηχανήματος, όμως η αγορά μπορεί να γίνει μόνο μέσω πιστωτικής κάρτας ή Paypal. Εγώ πιστωτική κάρτα δεν έχω, ούτε μπορώ να βγάλω επειδή είμαι άνεργη. Έτσι, επιχειρώ ν' ανοίξω έναν λογαριασμό Paypal συνδεδεμένο με τον τραπεζικό λογαριασμό μου. Με παιδεύει αρκετά η διαδικασία παρόλο που είναι απλή, επειδή το κομπιούτερ αρνείται να αναγνωρίσει τα password που βάζω. Κάθε φορά τα δακτυλογραφώ πολύ προσεκτικά, ωστόσο στο τέλος πάντα μου γράφει πως το password είναι λάθος, οπότε αναγκάζομαι να ζητήσω καινούργιο.

Με τα πολλά τα καταφέρνω, το Paypal μου ζητάει να συνδεθώ με την τράπεζά μου μέσω Διαδικτύου, κάνω φιλότιμες προσπάθειες αλλά δεν τα καταφέρνω με τίποτα. Έτσι, τρέχω αμέσως στην τράπεζα και τους ζητάω να μεταφέρουν 300 ευρώ στο λογαριασμό μου στην Paypal. Αυτοί χάνουν αυγά και πασχάλια, μου λένε ότι αυτό θα κοστίσει γύρω στα 15-30 ευρώ επιπλέον, μου δίνουν να συμπληρώσω μια φόρμα αρκετά

μπερδεμένη, τη συμπληρώνω λάθος, και μετά ένας νεαρός υπάλληλος μου εξηγεί ότι αν έχω χρεωστική κάρτα δεν θα χρειαστεί να πληρώσω αυτό το έξτρα ποσό! Τον ευχαριστώ και αποχωρώ αμέσως, ενώ αμφιβάλλω γι' αυτό που μου είπε και αναγνωρίζω πια την αφύσικη δυσχέρεια της υπόθεσης. *Ίσως δεν πρέπει να αγοράσω αυτό το μηχάνημα*, συλλογίζομαι και ήδη αισθάνομαι ξαλαφρωμένη.

Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου 2014

Σήμερα το πρωί, ξαναπάω στο Internet Cafe, ανοίγω το Διαδίκτυο και μέσα στο email μου βλέπω ένα μήνυμα του Paypal, μέσα από το οποίο μπορώ να συνδεθώ με την τράπεζά μου. Τώρα, όμως, δεν έχω σκοπό να κάνω τίποτα τέτοιο. Δεν εμπιστεύομαι πια το Paypal, ούτε θέλω πια να αγοράσω εκείνο το μηχάνημα. Άλλωστε, έχω αρχίσει πλέον να καταλαβαίνω τι ακριβώς πρέπει να κάνω...

Κυριακή, 9 Μαρτίου 2014

☺ Είναι βράδι και κρατάμε τον Αντωνάκη. Κάποια στιγμή εμφανίζεται και η αδελφή μου, η οποία κάθεται και ζωγραφίζει σ' ένα χαρτί μια μεγάλη καρδιά, όπου γράφει το όνομα του εγγονού της.

“Για πες μας, ποιό κοριτσάκι σου αρέσει περισσότερο στο νηπιαγωγείο;” τον ρωτάω.

“Η Κατερίνα”, απαντάει ο νεαρός και η Αλίκη προσθέτει το όνομα της μικρής μέσα στην καρδιά.

“Και η Ελένη”, συνεχίζει ο Τώνης. Η Αλίκη το γράφει κι αυτό.

“Και η Μαριάννα... η Αθηνά... η Φωτεινή”, συνεχίζει ο μικρός και η αδελφή μου συμπληρώνει τα ονόματα γελώντας.

“Γράψε και το Γιάννη, τον Τάσο, το Γιώργο, τον Αχιλλέα...”
“Το παιδί θέλει να συμπεριλάβει όλους τους συμμαθητές του”, εξηγεί η Αλίκη.
“Πολύ προχωρημένος ο εγγονός σου”, της λέω γελαστά.

Σάββατο, 15 Μαρτίου 2014

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Νωρίς το πρωί πήγα μια βόλτα στα πέριξ. Σε μια στιγμή, την προσοχή μου τράβηξαν λίγες κάμπιες που έκαναν γραμμή κάτω από ένα πεύκο. Τις κοίταξα με απορία και τότε συνειδητοποίησα ότι αυτές ήταν οι μόνες κάμπιες που έχω δει φέτος! Κι όμως, σε αλλοτινά χρόνια, αυτή την εποχή όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από κάμπιες, σε σημείο που δυσκολευόσουν να περπατήσεις χωρίς να πατήσεις μερικές. Όπως έχουν εξαφανιστεί από τη Γλυφάδα οι πεταλούδες εδώ και δεκαετίες, έτσι έχουν σχεδόν εξαλειφθεί και τα περισσότερα έντομα, όπως οι κάμπιες και οι μέλισσες. Ακόμη και οι μύγες έχουν μειωθεί κατά πολύ. Γιατί όμως; Εδώ στη Γλυφάδα η ατμόσφαιρα δεν είναι τόσο μολυσμένη, ενώ υπάρχουν ακόμη πολλά δέντρα και λουλούδια στα πεζοδρόμια και στους κήπους. Ουσιαστικά, δεν δικαιολογείται αυτή η εξαφάνιση των εντόμων στην πόλη μου· τα μόνα έντομα που έχουν απομείνει, είναι κυρίως όσα δεν ζουν από τα δέντρα και είναι μάλλον βλαβερά: Οι κατσαρίδες, τα κουνούπια και τα μυρμήγκια.

Τι μπορεί να φταίει για την εξαφάνιση των εντόμων; Ίσως οι αεροψεκασμοί; Η μήπως η τεράστια πλέον ηλεκτρομαγνητική μόλυνση; Μάλλον και τα δυο, ίσως και άλλοι παράγοντες, πιο αθέατοι...۩

☺ Λίγο αργότερα, αφού γύρισα στο σπίτι, ήλθε ο Τώνης και με βρήκε στο δωμάτιό μου.

“Ο Θανάσης είναι σπαστικός!”, μου είπε θυμωμένος.
“Γιατί; Τι σου έκανε;” τον ρώτησα αλλά ο μικρός δεν απάντησε.

Ύστερα πήγε στο σαλόνι, όπου ήταν η μητέρα μου, κι επαναλήφθηκε η ίδια σκηνή.
“Αν μου πεις τι σου έκανε ο Θάνος, θα τον τιμωρήσω εγώ”, είπε η μαμά στον μικρό.
“Δεν με άφηνε να πάω πάνω, στη γιαγιά, για να μη την ξυπνήσω. Γι' αυτό κι εγώ νευρίασα, πήρα το κλειδί από την πόρτα του και τον κλείδωσα μέσα!”
... και μετά ο Θανάσης έβαλε τις φωνές, σηκώθηκαν όλοι στο ποδάρι, ανάγκασαν τον σπόρο να ξεκλειδώσει, του έψαλαν τον εξάψαλμο και μετά το ζιζάνιο ήλθε κάτω για να τον παρηγορήσουμε.
“Καλά σου 'κανε ο Θάνος!” τον μαλώσαμε εμείς κι εκείνος έγινε τούρμπο από την τσαντίλα.

Κατόπιν, ο Τώνης κι εγώ παίξαμε λίγο ποδόσφαιρο στην αυλή. “Όσα γκολ κι αν βάλεις εσύ, θα είσαι πάντα στο μηδέν”, μου έλεγε σοβαρά. Σε μια στιγμή, που ο μικρός είχε φθάσει τα 13 γκολ, του έκανα πλάκα λέγοντάς του “Εγώ έχω βάλει 18 γκολ, τα έχω μετρήσει! -όχι πως ήταν ψέμα. Τότε αυτός άρχισε να κλαψουρίζει, να ωρύεται και να με βαράει. Τον παράτησα κι εγώ και μπήκα μέσα, ενώ εκείνος συνέχισε τις κλάψες...

Κυριακή, 16 Μαρτίου 2014 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Υπέρτατη Τελετουργία – Painful Memories
Επαλήθευση: Μια κακή κριτική για την τέταρτη ιστορία της Sandra Anderson με ταράζει και με στενοχωρεί. Στο μεταξύ, η πέμπτη ιστορία δεν βγαίνει με τίποτα...

Θέση 2η: Expecto – Soul Barrier
Επαλήθευση: Ένα αεροπλάνο των Malaysian Airlines δεν προσγειώνεται ποτέ -όταν αναμενόταν. Εξαφανίστηκε στον αέρα μυστηριωδώς, μαζί με τους 239 επιβάτες.

Θέση 3η: La Regina – Defiance

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα –
Υγρός Θάνατος + Ascension
Επαλήθευση: Στις 16 Απριλίου, πλοίο που μετέφερε 300 μαθητές ναυάγησε στη Νότια Κορέα. Πνίγηκαν γύρω στα 190 άτομα.

Θέση 5η: Humanity + Face of the Monster –
Final Reunion
Επαλήθευση: Η απρόσμενη συνάντηση με τον Ορφέα Βενάρδο και η σύντομη βόλτα με το αμάξι του, στις 8 του Απρίλη -μια απατηλή χαρά...

. . . .

Τρίτη, 18 Μαρτίου 2014

Διαξιφισμοί: Κάθε Τρίτη που έχω μάθημα με τις εγγονές της Θεώνης, ο πατέρας τους ο Αργύρης με πηγαίνει στο σπίτι τους ερχόμενος από τη δουλειά του, και ύστερα με φέρνει πίσω στο σπίτι. Όλα καλά, όμως συμβαίνει το εξής παράξενο κι ενοχλητικό: Ό,τι κι αν του πω, στην παραμικρή λέξη, ο Αργύρης έχει πάντα έτοιμη την αντίρρηση, ακόμη κι αν αυτή η αντίρρηση αποβαίνει λογικά εναντίον του! Την περασμένη φορά μου ανέφερε πως όταν πήγαινε σχολείο ήταν πιο καλός στα μαθηματικά παρά στα αρχαία. Εγώ του είπα ότι συνήθως τα αγόρια έχουν καλύτερη απόδοση στα

μαθηματικά. "Όχι, τα κορίτσια παίρνουν τους καλύτερους βαθμούς στα μαθηματικά", αντέταξε αμέσως.

Σήμερα μου έλεγε ότι η κόρη του η Θεώνη είναι λίγο χαζούλα επειδή κάποια παιδιά της κλέβουν τα πράγματα στο σχολείο. Εγώ του είπα ότι αυτά συμβαίνουν, δεν είναι απίθανο να σου πάρει κάποιος τη γόμμα όταν πηγαίνεις σχολείο. Αμέσως, εκείνος έδειξε να του κακοφάνηκε αυτό που είπα: "Μα μόνο στη Θεώνη συμβαίνουν αυτά; Άσε, ξέρω εγώ τι λέω", κατέληξε με υπεροπτικό ύφος.

Ύστερα πιάσαμε κουβέντα για την οικονομική κρίση. Είπα ότι αναμένονται κι άλλα χαράτσια και μειώσεις μισθών, κι ότι δεν θα ξέρουμε από πού μας έρχεται. Εκείνος, σα να θύμωσε πάλι, άρχισε να αγορεύει με ύφος 128 ειδημόνων: "Οι Έλληνες φταίνε για όλα, είναι όλοι τους λαμόγια, γι' αυτό καλά κάνει η Τρόικα και τους πατάει κάτω! Δεν είσαι απόγονος των αρχαίων Ελλήνων εσύ!" καταλήγει, με πλάγιο, πονηρό βλέμμα. "Εννοώ, όχι εσύ, μιλάω γενικά", μου τα γυρίζει δήθεν και συνεχίζει με το ίδιο υπεροπτικό ύφος: "Οι σημερινοί Έλληνες είναι ακαμάτες και άχρηστοι, η Ελλάδα είναι ένα τεράστιο καφενείο. Στις προάλλες κάτι Τούρκοι ναυτικοί χρειάστηκαν βοήθεια στη Μύκονο αλλά δεν δέχθηκαν βοήθεια από τους Έλληνες και φώναξαν τους Αμερικάνους" *[αν είναι δυνατόν...]*. Μου ήλθε να του πώ: "Σε ποιό κύκλωμα είσαι χωμένος και πας για να τ' ακούς αυτά;" αλλά έκανα το κορόιδο γιατί δεν θέλω καυγάδες και μπλεξίματα.

Ως πρόσφατα νόμιζα ότι απλά ο τύπος είναι εκ φύσεως πνεύμα αντιλογίας, τώρα όμως αρχίζω να υποψιάζομαι ότι φροντίζει να μου μπαίνει επίτηδες, ίσως κατόπιν "άνωθεν" εντολής, για να μου σπάει τα νεύρα! Τέλος πάντων, θεωρώ σκόπιμο, στο εξής να

αποφεύγω τις πολλές κουβέντες μαζί του επειδή κάτι δεν μου αρέσει καθόλου σ' αυτή την ιστορία...

Όσο για τη γυναίκα του, την Κορίνα, κι αυτή ίδια είναι, απλά σε πιο υποφερτή κατάσταση: Παρά την περισσή ευγένεια και τα πλατιά χαμόγελα (μου θυμίζει αρκετά τη Λουίζα), συνηθίζει να μιλάει συνέχεια, δεν σε αφήνει να αρθρώσεις λέξη κι αν το κάνεις σου το κόβει απότομα, με μάλλον δικτατορικό στυλάκι. Επιπλέον, συχνά ψαρεύει πληροφορίες για τα οικογενειακά μας και τα οικονομικά μας. Πάντως, την προτιμώ από τον Αργύρη...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Σε γενικές γραμμές οι σημερινοί άνθρωποι, μικροί και μεγάλοι, είναι όλοι τρελοί και όσο περνούν τα χρόνια γίνονται πιο τρελοί: α) Νομίζουν ότι είναι παντογνώστες. β) Ό,τι και ν' ακούσουν έχουν πάντα έτοιμη την αντίρρηση. γ) Θεωρούν δεδομένο ότι είναι ιδιοφυίες. δ) Απαιτούν να κερδίζουν πάντα, σε όλα, με το έτσι θέλω, ακόμη κι αν αυτό είναι τελείως παράλογο. ε) Είναι αδύνατο να βγάλεις άκρη με τους τρελούς, όση κατανόηση και προσαρμοστικότητα κι αν έχεις.

Οι άνθρωποι που διατηρούν ακόμη κάποια λογική είναι εκείνοι που δεν έρχονται σε μεγάλη επαφή με τον κόσμο, είτε λόγω μεγάλης φτώχειας (πχ οι γονείς μου), είτε λόγω ελαφράς διανοητικής καθυστέρησης (πχ ο Νικήτας, η Θεώνη, η Ντένια), είτε λόγω μικρής ηλικίας (νήπια κάτω των έξι ετών). Όλοι οι υπόλοιποι είναι τρελοί για δέσιμο. Ένας λόγος που δεν αποφάσισα ποτέ να φύγω από το σπίτι, ίσως να 'ναι και αυτός: Ναι μεν το οικογενειακό μου περιβάλλον είναι αρνητικό για μένα, ενίοτε όμως μπορώ να μιλήσω στους γονείς μου για κάτι και να βγάλω μια άκρη. Να γιατί δεν ενδιαφέρθηκα ποτέ στα σοβαρά να φύγω από το σπίτι...

Επειδή, λοιπόν, ο κόσμος δεν είναι πια αυτό που ήταν πριν από είκοσι ή τριάντα χρόνια, πρέπει να το πάρω απόφαση πως είναι όλοι τους παρανοϊκοί και να τους αντιμετωπίζω ανάλογα: Όσο το δυνατόν λιγότερες κουβέντες και, όποτε χρειάζεται, τάχα να συμφωνώ μαζί τους με ατάκες του τύπου "σωστά, δίκιο έχεις, έτσι είναι". Χρειάζεται προσοχή η αντιμετώπισή τους γιατί δεν είναι καλοί τρελοί, είναι κακοί κι επικίνδυνοι τρελοί, συσπειρωμένοι σε κυκλώματα...

Σάββατο, 22 Μαρτίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Σε κάποιο πανηγύρι συναντώ την πρώην φιλενάδα μου, την Ελένη Τανάγρα, και κάνουμε παρέα. Κάπου βλέπουμε την παλιά συντροφιά, τη Ντένια και τις άλλες, μα αυτές δεν μας δίνουν σημασία. Η Ελένη κι εγώ διασκεδάζουμε για λίγο, ύστερα φεύγουμε μαζί και παίρνουμε ένα λεωφορείο που διασχίζει τη λεωφόρο Κύπρου. Περίπου στο ύψος του γυμνασίου, η Ελένη αποβιβάζεται. Σχεδόν αμέσως το λεωφορείο στρίβει σ' ένα στενό. Τότε, ακούω κάποιους επιβάτες να φωνάζουν πως κάτι έπαθε μια κοπέλα έξω, στο δρόμο. Κοιτάζω και βλέπω την Ελένη κουλουριασμένη μέσα σ' ένα λάκκο. Βγαίνουμε όλοι έξω και πάμε να δούμε τι συμβαίνει.

Μόλις πλησιάζω, βρίσκω εκεί τον πατέρα της Ελένης. "Είναι μελαγχολική", λέει για την κόρη του. Οι υπόλοιποι φεύγουν, μένω μόνο εγώ μαζί του. Με έκπληξη και ανησυχία παρατηρώ ότι η Ελένη είναι χωμένη μέσα σ' ένα βαθύ λάκο γεμάτο βρώμικο νερό, που τη σκεπάζει ως πάνω από το κεφάλι.

"Πώς έπεσες εκεί μέσα; Κατά λάθος ή το ήθελες;" τη ρωτάω.

"Και τα δύο!" μου απαντάει η Ελένη και πετάγεται έξω,

με μια απότομη κίνηση.
Όμως, αμέσως μετά ξαναπέφτει σε όμοιο λάκο, εκεί δίπλα, και τα λασπόνερα την ξανασκεπάζουν ολόκληρη. Σκέφτομαι ότι χρειάζεται να έλθει ψυχίατρος αμέσως. Ξυπνώ προβληματισμένη: *Μήπως η Ελένη όντως αντιμετωπίζει κάποιο σοβαρό πρόβλημα σωματικής ή ψυχικής υγείας;*

Σε επόμενο όνειρο, ξαναβλέπω την Ελένη. Κάθεται σε ένα μεγάλο τραπέζι και δίπλα της υπάρχει ένας πολύ χοντρός, κακάσχημος άνδρας που μάλλον την ενοχλεί. Εγώ συναντώ μια αριστοκρατική γυναίκα με ωραία βεραμάν ρούχα, που λέει ότι έχει διαβάσει το δεύτερο βιβλίο μου και το βρίσκει καταπληκτικό. "Έστω μια σελίδα να διαβάσεις από τα βιβλία της, μένεις έκθαμβος", λέει στους γύρω της για μένα.

Τετάρτη, 26 Μαρτίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διάφορα περίεργα γεγονότα και θόρυβοι με κάνουν να υποψιάζομαι ότι στο σπίτι μου υπάρχουν κρυμμένοι εξωγήινοι. Σε μια στιγμή, βλέπω το πατάρι ανοικτό. Κοιτάζω με τρόπο και διακρίνω εκεί μέσα ένα ανθρωποειδές εξωγήινο ον, που ορμάει έξω κι αρχίζει να με καταδιώκει. Τρέχω να ξεφύγω αλλά νιώθω τα πόδια μου πολύ βαριά, κάνω να φωνάξω αλλά η φωνή μου δεν βγαίνει. Ωστόσο, καταφέρνω να βγω στην αυλή, ανεβαίνω την εξωτερική σκάλα, χτυπάω το κουδούνι του ανηψιού μου του Γιάννη και τότε ο εξωγήινος με προφταίνει και με παγιδεύει.

Τώρα βρίσκομαι πάλι στο κρεβάτι μου. Έξω στο δρόμο είναι κάτι φοιτήτριες που μοιάζουν να κάνουν δημοσκόπηση, όμως στην πραγματικότητα είναι και αυτές εξωγήινα όντα, ένα είδος δαιμονικών βαμπίρ.

Μόλις με πλησιάζουν, αρχίζω να προσεύχομαι “Ιησούς Χριστός νικά και όλα τα κακά σκορπά”. Το λέω πολλές φορές, άφοβα, ώσπου τα τέρατα υποχωρούν.

Πιο κάτω γίνεται παρέλαση, μα το μέρος αρχίζει να αλλάζει παράξενα: Το κοντινό ποτάμι αλλάζει κοίτη συνέχεια, γίνεται βρώμικο και λασπερό και με λερώνει. Παράλληλα, πολλοί άνθρωποι μεταμορφώνονται σε δαιμονικά βαμπίρ. Πλήθος από τέρατα έρχονται απειλητικά καταπάνω μου. Επιμένω στο χριστιανικό ξόρκι μου, που μάλλον τους κόβει τη φόρα. Δεν με πειράζουν τελικά, όμως κατακλύζουν το χώρο: Σκουροπράσινοι βρυκόλακες, που μοιάζουν με μαλλιαρούς πιθήκους.
Έχουμε, όμως, και συνέχεια -σε επόμενο όνειρο:

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο κόσμος έχει γεμίσει με επικίνδυνους βρυκόλακες. Με κυνηγούν για να με μολύνουν, όμως εγώ τους ξεφεύγω αρκετές φορές, πετώντας ψηλά. Τότε, βλέπω το Γρηγόρη, τον παιδικό μου φίλο, έξω από το σπίτι του, μαζί με έναν άλλο τύπο. Διαπιστώνω ότι οι δυο τους μπορούν να πετούν, *άρα δεν είναι βρυκόλακες*, σκέφτομαι. Ωστόσο, γρήγορα αποδεικνύεται ότι κάνω λάθος. Είναι και αυτοί βαμπίρ και καταφέρνουν να με μολύνουν. Κάθομαι και περιμένω να νιώσω τη δίψα για αίμα, σχεδόν με ανακούφιση. Τουλάχιστον, τώρα δεν θα με καταδιώκουν πια...

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί, κατά την ώρα των ονείρων (γύρω στις 5:30-6:30), αυτοκτόνησε ένας γείτονάς μας, ο οποίος μένει κοντά στο παλιό σπίτι του Γρηγόρη. Ήταν 50 ετών και είχε σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Αρχικά έκοψε τις φλέβες του αλλά επειδή δεν πέθαινε, ανέβηκε στην ταράτσα κι έπεσε από την ταράτσα της πενταόροφης πολυκατοικίας. Οι δυο έφηβοι γιοί του τα είδαν όλα. Διπλή αυτοκτονία, δυο απανωτά όνειρα με παρόμοιο περιεχόμενο...

*Και μια **σύμπτωση:** Λίγες ώρες αργότερα, τυχαίνει να διαβάσω ένα μικρό κόμικ Archie, όπου κάποιος παραπονιέται ότι είδε εφιάλτη παρόμοιο με τους δυο σημερινούς δικούς μου. Συγκεκριμένα: "Τι εφιάλτης ήταν αυτός; Όλοι οι άνθρωποι είχαν γίνει πεινασμένα ζόμπι και κυνηγούσαν εμένα!" … "Κατέληξα σε ένα βάλτο αλλά με ακολούθησαν" … "Εκατό απαίσια ζόμπι όλο και πιο κοντά μου! Και τότε ξύπνησα!" … "Καλύτερα να ξανακοιμηθώ για να δω αν θα καταφέρω να γλυτώσω…"*

Πέμπτη, 27 Μαρτίου 2014

☻ Όσο πάει, ο Τώνης αποθρασύνεται όλο και περισσότερο. Σήμερα το παράκανε και μου έσπασε τα νεύρα: Όχι μόνο ήθελε να κερδίζει με το έτσι θέλω σε ό,τι παιγνίδι παίζαμε, αλλά έβριζε "Φίλα μου τον κώλο" και χτυπούσε όλους μας, ακόμη και τον πατέρα μου. Του έδωσα μερικές στο χέρι, μου τις ανταπέδωσε θρασύτατα, μετά σηκώθηκα να τον χειροτονήσω για τα καλά, όμως εκείνος έτρεξε και κρύφτηκε κάτω από το μεγάλο τραπέζι.

☺ Αργότερα, όταν βγήκε από κεί ήταν πιο ήρεμος· ωστόσο, έχει πάντα έτοιμη την αντίρρηση και την παρακοή.

"Σημερινό παιδί είναι. Τι περιμένεις;" παραπονέθηκα στη μητέρα μου.

"Εγώ δεν είμαι σημερινό παιδί, εσύ είσαι σημερινό παιδί!" πετάχτηκε ο μικρός.

"Εγώ δεν είμαι παιδί!"

"Σημερινές νονές!"

Επιστρέφοντας ο πατέρας του από τη δουλειά το απόγευμα έριξε ένα γερό μπερντάχι στο μικρό, αφού πρώτα πληροφορήθηκε τα καμώματα του γιου του από τη Μαρίνα. Ύστερα, κατόπιν υποδείξεως των γονιών

του, ο Τώνης κατέβηκε κάτω και ζήτησε από όλους συγγνώμη. Ύστερα ξαναπήγε πάνω "τρέχοντας", όπως του φώναζε ο Γιάννης.

Παρασκευή, 28 Μαρτίου 2014

☻ Ωστόσο, σήμερα το μεσημέρι ο μικρός μας ξανάβριζε "Φίλα μου τον κώλο" και μας κορόιδευε -έτσι, χωρίς λόγο. Δεν ξέρω και τι ακούει αυτό το παιδί για μας, από τους Μαρκάκηδες... Πάντως, όσο μεγαλώνει, ο Τώνης υιοθετεί και αυτός την παράλογη συμπεριφορά των σημερινών παιδιών:

α) Βρίζει διαρκώς, ασύστολα.

β) Σηκώνει χέρι και βαράει μόλις του φέρεις την παραμικρή αντίρρηση ή του χαλάσεις το παραμικρό χατήρι.

γ) Πνεύμα αντιλογίας: Δεν συμφωνεί ποτέ σε τίποτα.

δ) Αδυνατεί να παίξει έστω ένα δευτερόλεπτο χωρίς να κάνει ζαβολιές, ενώ του φαίνεται αδιανόητο να χάσει έστω σε ένα παιγνίδι.

στ) Δεν λέει ποτέ "ευχαριστώ", για κανένα λόγο. Στις προάλλες ένας γείτονας του αγόρασε μια σοκολάτα· ο μικρός, αντί να πει ευχαριστώ, έβριζε τον άνθρωπο "φίλα μου τον μπίθα" (δηλαδή τον κώλο, μαθαίνει και αρβανίτικα) και "δεν σ' έχω ανάγκη, σοκολάτες μου παίρνουν και οι γονείς μου".

στ) Ησυχάζει και γίνεται "καλό παιδί" μόνο όταν δεν αλληλεπιδρά με τους άλλους, δηλαδή όταν βλέπει τηλεόραση ή ζωγραφίζει μόνος του.

Το θέμα είναι πως ό,τι κι αν τους κάνεις, όπως κι αν τους φερθείς, είτε με το καλό είτε με το άγριο, τα σημερινά παιδιά δεν μαθαίνουν ούτε τρόπους, ούτε τίποτε άλλο. Και να σκεφθεί κανείς ότι σε σύγκριση με άλλα παιδιά ο Τώνης είναι "αγιόπαιδο" -κατά κοινή ομολογία. Τουλάχιστον, δεν χοροπηδάει και δεν

αλαλάζει κάθε ώρα και στιγμή σαν μουρλός...🏛

Εικόνες του Matrix - η συνέχεια του θρίλερ της 16ης Μαρτίου: Τελικά ο θάνατος του 50χρονου δεν θα θεωρηθεί αυτοκτονία επειδή δεν έφερε σπουδαίες κακώσεις στο κεφάλι και στο σώμα, πέρα από ένα γερό χτύπημα στο μέτωπο. Ο γιατρός που εξέτασε το νεκρό αποφάνθηκε ότι ο άνθρωπος δολοφονήθηκε, πιθανότατα από τους δυο γιούς του και τη γυναίκα του.

Το γιατί; Τα μέλη της αγαπημένης του οικογένειας αγαπούσαν την έκλυτη ζωή κι εκείνος τους εμπόδιζε. Έτσι, τον έβγαλαν από τη μέση για να έχουν ελευθερία και για να του φάνε την όποια περιουσία. Αυτό θα πει "οικογενειακές αξίες"...

Αντίδραση

Τετάρτη, 2 Απριλίου 2014

Από αυτό το μήνα παρατηρώ σημαντική κλιμάκωση του οικονομικού πολέμου που μου έχουν εξαπολύσει οι Μαρκάκηδες εδώ και δεκαείτες: Μέχρι τώρα, οι γονείς μου κι εγώ ξεμέναμε από χρήμα γύρω στις 15 του μήνα. Αυτή τη φορά, όμως, έχουμε ήδη ξεμείνει (!) επειδή οι Μαρκάκηδες έχουν ήδη σουφρώσει τα παρακάτω ευρώ: 350 για το ηλεκτρικό ρεύμα το δικό μας και της Αλίκης (ως συνήθως) + 200 για το νερό, δεδομένου ότι κανείς τους δεν έχει πλυντήριο και πλένουμε εμείς για όλους τους (ως συνήθως) + 100 μηνιαίο επίδομα του Θάνου (ως συνήθως) + 50 στο Γιάννη, επειδή ήθελε επειγόντως να βγει το βράδι· σχεδόν κάθε νύχτα λείπει από το σπίτι του, επειδή έχει βρει τρόπο να κερδίζει εύκολα χρήματα, λέει: Κουβαλάει κόσμο σε κάποιες καφετέριες και αυτές του δίνουν μίζα κανένα εικοσάρικο, το οποίο τελικά εξανεμίζεται σε έξοδα κινήσεως και παραστάσεως του ιδιοφυιούς Γιάνναρου (ο νοών νοήτω) + 100 επιπλέον στο Θανάση (έτσι, ξαφνικά) επειδή: Πρέπει να φτιάξει το αμάξι του, να πάει στο γιατρό και ν' αγοράσει τρεις καρτέλες αυγά για τη σούπερ δίαιτά του + 50 ακόμη για φάρμακα του Θάνου και της Χριστίνας (αρχίζουν να γίνονται πάγια και αυτά) = 850 ευρώ σύνολο, δανεικά και αγύριστα στους Μαρκάκηδες από την πρώτη κιόλας μέρα που λάβαμε τη σύνταξη του μπαμπά! Βάλε και κανένα κατοστάρικο που χαλάσαμε στο σούπερ μάρκετ και άλλα τόσα που θα κρατήσω εγώ για τις υπηρεσίες μου

(ο κόσμος να χαλάσει), τι μένει; το πολύ 100 ευρώ για να περάσουμε όλο τον υπόλοιπο μήνα!

Από την άλλη, ο Γιάννης παραπονιέται ότι η Εθνική Τράπεζα πρόλαβε και τράβηξε όλο του το μισθό για το δεκαπενθήμερο, επειδή ο νεαρός έχει αρχίσει να καθυστερεί και την πληρωμή του στεγαστικού δανείου. Ως αποτέλεσμα, ο κύριος δεν έχει τώρα δεκάρα για να περάσει μέχρι την επόμενη πληρωμή. Χαίρε βάθος απροσμέτρητον...

Δεν ξέρω τι γίνεται, υποψιάζομαι όμως ότι οι Μαρκάκηδες έχουν λάβει εντολή από τα κυκλώματά τους για κλιμάκωση του οικονομικού πολέμου εναντίον μου: Απομυζώντας εντελώς τους γονείς μου από τις πρώτες κιόλας μέρες του μήνα, ευελπιστούν να με αναγκάσουν να φανερώσω τα χρήματα που έχω σε κρυφό λογαριασμό – πράγμα που δεν πρόκειται να γίνει σε καμία μα καμία μα καμία περίπτωση! Δεν με ξέρουν καλά τα λαμόγια...

Παρασκευή, 4 Απριλίου 2014

Είναι βράδι κι έχουμε μαζευτεί όλοι στη βεράντα – ένα από τα σπάνια βράδια που δεν δουλεύει κανένας μας. Κάποια στιγμή, η κουβέντα γυρνά στα κιλά φαγητό που φέρνει η αδελφή μου από τα “Τρία Κυκλάμινα” σχεδόν κάθε νύχτα εδώ και λίγα χρόνια: ένα κάρο φιλέτα ψητό κοτόπουλο για το Θανάση, καθώς επίσης μπόλικα κρέατα, τυριά, λαδερά, πίτες κλπ για μας. Όλα αυτά της τα παραχωρεί ο ψήστης, που “είναι πολύ καλός άνθρωπος, μα αλίμονό μας αν μας πάρουν χαμπάρι τα αφεντικά”, λέει η Αλίκη. Αυθόρμητα, η Μαρίνα εκφράζει την απορία της: “Μα πώς τα παίρνετε όλα αυτά; Δεν κάνουν απογραφή στα "Τρία Κυκλά-μινα"; Εγώ δεν τολμώ ούτε μια ντομάτα να πάρω από το

μαγαζί όπου δουλεύω, επειδή κάθε τόσο γίνεται απογραφή!”

Πράγματι, σε όλα τα φαγάδικα γίνονται απογραφές κάθε τόσο, επιπλέον υπάρχουν παντού κάμερες. Δεν είναι εύκολο να πάρει κανείς ούτε μια ντομάτα, πόσο μάλλον κιλά από τρόφιμα κάθε μέρα. Διακρίνω, λοιπόν, δυο πιθανότητες:

α) η αδελφούλα μου τα πληρώνει όλα αυτά που παίρνει, ποιός ξέρει με τι λεφτά,

β) της τα χαρίζουν, λόγω ειδικής σχέσης με τα αφεντικά.

... Στις μέρες που ακολουθούν, αρχίζει να βρέχει χρήμα *(γρήγορα πήραν πρέφα ότι το σχέδιό τους απέτυχε):* Κάθε τόσο οι Μαρκάκηδες μας φέρνουν πότε 50, πότε 100 ευρώ κι έτσι εμείς οι Φεζάρρηδες γλυτώνουμε την πείνα. Σαν πολλά λεφτά βγάζουν τελευταία οι Μαρκάκηδες: Εκτός από τα πενηντάρικα που ξεφουρνίζουν κάθε τόσο, ο Νάσος μόλις απέκτησε δυο νέα μεγάλα, πανάκριβα και κακάσχημα τατουάζ, ενώ ο Γιάννης μόλις αγόρασε μια μηχανή 600 cc, σχεδόν καινούργια! Φαντάζομαι ότι θα του στοίχισε πάνω από 2000 ευρώ! Όλα αυτά από τις παρέες που κουβαλάει τις νύχτες στα κλαμπ; Ας είμαστε σοβαροί...

Ωστόσο, από τον επόμενο κιόλας μήνα κόβονται οι πολλές εισφορές εκ μέρους των Μαρκάκηδων...

Παρασκευή, 11 Απριλίου 2014

☺ Πρόσφατα βρήκα ένα μεγάλο βιβλίο σχετικό με δεινόσαυρους και το διαβάζω στον Αντωνάκη, ο οποίος παρακολουθεί με περίσσιο ενδιαφέρον. Διασκεδάζει ιδιαίτερα όταν του λέω ότι “αυτός ο δεινόσαυρος ήταν σαρκοφάγος και έτρωγε Αντώνηδες”. Του αρέσει να τ' ακούει. Κάποια στιγμή, του εξηγώ ότι τα τεράστια αυτά ζώα εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς πριν από 65.000.000

χρόνια, μάλλον μετά από πτώση μετεωρίτη στη γη.
“Κρίιιιμα!” λέει θλιμμένα ο Τώνης.
“Ναι, αλλά έτσι καθάρισε ο τόπος και μπόρεσε να εμφανιστεί ο άνθρωπος στη γη”, του εξηγώ.
“Μήπως, όμως, ο Θεός έριξε βόμβα στους δεινόσαυρους για να τους σκοτώσει; Αν έμεναν πάνω στη γη, θα έκαναν πολλή φασαρία και θα ενοχλούσαν τους ανθρώπους!”

Λοιπόν, είναι απίθανο πόσο πολύ μοιάζει ο τρόπος σκέψης του Τώνη με τον δικό μου! Κάτι τέτοιο υποστηρίζω κι εγώ σε άρθρο μου σχετικά με την εξέλιξη των ειδών που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Άστρον" το Γενάρη του 2004! Άλλωστε, ο νεαρός μου μοιάζει και εμφανισιακά: Όταν ήμουν έξι χρονών, ήμουν ίδια με τον Αντώνη, αν του προσθέσουμε ημίμακρο μαλλί και φιόγκο...

Μεγάλο Σάββατο, 19 Απριλίου 2014

Έχει φθάσει η ώρα της Ανάστασης κι έχουμε καλέσει όλο το συρφετό στο σπίτι μας για την παραδοσιακή συνεστίαση. Λίγο πριν καθήσουμε στο τραπέζι, ο Γιάννης θεωρεί σκόπιμο να φωνάξει τη μητέρα μου στην κουζίνα και να της κάνει είκοσι λεπτά κήρυγμα σχετικά με τα χρήματα που ξοδεύει κάθε μήνα για το Θανάση:
“Τον έχεις ευνουχίσει!” καταλήγει με στόμφο. “Όταν έχεις έναν αετό και τον ταΐζεις στο χώμα, τότε αυτός ο αετός δεν θα πετάξει ποτέ! Ο Θανάσης είναι ένας αετός με ωραία τεράστια φτερά, που όμως δεν πετάει εξαιτίας σας!”
“Με αυτά που μου λες νιώθω σα να είμαι κατηγορούμενη σε δικαστήριο, κι εσύ είσαι ο εισαγγελέας και με δικάζεις!” απαντά η μαμά πικραμένη.

“Και για μένα τι έχετε κάνει; Πόσα χαλάτε για μένα;”
“Σας πληρώνουμε τους λογαριασμούς και τα χαράτσια εδώ και δυο χρόνια τουλάχιστον!” τρέχω και του απαντάω εγώ.
“Εγώ, πάντως, δεν μπορώ να σας δίνω λεφτά και τελικά να τα παίρνει ο Νάσος!” πετάει βλοσυρά ο Γιάννης, ενώ οι υπόλοιποι, που ακούμε μέσα από το σαλόνι, απορούμε: Τώρα βρήκε να κάνει το κύρηγμα, λίγο πριν καθήσουμε στο αναστάσιμο τραπέζι; Δεν μπορούσε να τα πει μια άλλη μέρα;

Όσο για τις μπούρδες περί αετών, εγώ και οι γονείς μου είμαστε οι αετοί που δεν μπορούμε να πετάξουμε επειδή οι Μαρκάκηδες μας απομυζούν συστηματικά εδώ και δεκαετίες, τόσο σε ενεργειακό όσο και σε οικονομικό επίπεδο...

Κυριακή του Πάσχα, 20 Απριλίου 2014

Η μητέρα μου στενοχωρήθηκε πολύ με όλα αυτά και ήταν πυρ και μανία όλη μέρα σήμερα. Τα έβαλε και μαζί μου επειδή είπα στο Γιάννη ότι ο Νάσος μας αποσπά κάθε μήνα γύρω στα 300 ευρώ. Ο κόσμος το 'χει τούμπανο και μεις κρυφό καμάρι...

Τέλος πάντων, κρίνω ότι πρέπει να λάβω ορισμένα επιπλέον αμυντικά μέτρα απέναντι στους Μαρκάκηδες:
α) Κατ' αρχήν, είπα στη μαμά ότι έχει φθάσει πλέον ο καιρός να κόψουμε τα τραπέζια και τις σαχλαμάρες. Οι γονείς μου είναι πια ογδοντάρηδες, ταλαιπωρημένοι, άρρωστοι και άφραγκοι. Άλλωστε, στο σπίτι μας δεν υπάρχει το κατάλληλο κλίμα για τέτοιες δουλειές: Αυτά είναι για άλλου τύπου οικογένειες, που δεν προσπαθούν διαρκώς και ύπουλα να βγάλουν ο ένας το μάτι του άλλου.

β) Όσο για μένα, θα κόψω τα πολλά λόγια και τις χαρούλες με τους Μαρκάκηδες. Αν ξαναγίνει τραπέζι εδώ, εγώ θα φροντίσω να λείπω.
γ) Εδώ και πολλά χρόνια, μάλλον εξαιτίας της αφύσικης κατάστασης εδώ μέσα, η μαμά έχει αναπτύξει ψύχωση όχι μόνο με το Νάσο αλλά και με τα χρήματα: Είτε υπάρχουν στο σπίτι 50, είτε 100, είτε 200, είτε 500 ευρώ, πρέπει να τα χαλάσει όλα μέσα σε μια μέρα. Όσο νιώθει ότι υπάρχουν λεφτά στο σπίτι, η μάνα μου κάθεται στα καρφιά. Δεν ησυχάζει αν δεν εξανεμιστούν όλα, μέχρι δεκάρας. Γι' αυτό, θα εξηγήσω στην Αλίκη όποτε μου δίνει λεφτά να μου τα δίνει κρυφά για να μη το παίρνει χαμπάρι η μαμά. Δεν ξέρω πιά πώς να προφυλαχτώ εδώ μέσα...
δ) Και μια σοβαρή διαπίστωση: Εδώ και πολλούς μήνες δεν εργάζομαι, ούτε σηκώνω λεφτά από την τράπεζα για να τα δίνω του Νάσου. Δηλαδή: ~500 ευρώ μεροκάματα + ~200 ευρώ από την τράπεζα = ~700 ευρώ μηνιαίως, δεν μου τα παίρνει πια ο Master Nassos. Ωστόσο, δεν του λείπει τίποτα: Ό,τι χρειάζεται για να συνεχίζει τον εξεζητημένο τρόπο ζωής του, το αγοράζει ακάθεκτος. Συμπέρασμα: Ποτέ δεν χρειαζόταν πραγματικά τα λεφτά που μου έπαιρνε τόσα χρόνια. Απλώς, ο νεαρός με λήστευε κανονικότατα...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Φλεβάρης-Απρίλης 2014): Αυτή την εποχή συνδυάζω την κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον, τον καθαριστή ακτινοβολιών και τα αναλγητικά χάπια. Τους πρώτους τρεις μήνες παρατηρώ αναπάντεχη βελτίωση: Κατά μέσο μηνιαίο όρο έχω τις εξής ενοχλήσεις, κυρίως κατά τις μέρες της περιόδου: 1 όραμα φωτιάς, 1-2 όνειρα με φλόγες, 2-3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση"), 1-2 φορές το αντίθετό

του ("παράδεισος"): Οι καθαρές νύχτες ανέρχονται πια σε 21-25.

... ***Ένας μονάχα πόλεμος υπάρχει*** πάνω στη γη, κι αυτός είναι ο πόλεμος των φύλων. Δεν υπάρχουν πολλές διακρίσεις, υπάρχει μία βασική, αυτή μεταξύ ανδρών και γυναικών. Ναι μεν υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, ωστόσο οι φτωχοί άνδρες σίγουρα βρίσκονται σε πολύ καλύτερη μοίρα από τις φτωχές γυναίκες. Άλλωστε, η μεγάλη πλειοψηφία των φτωχών σε όλο τον κόσμο είναι γυναίκες και παιδιά. Η γη είναι μία παράδοξη φυλακή, όπου οι γυναίκες είναι οι φυλακισμένοι και οι άνδρες είναι οι δεσμοφύλακες. Επιτρέπεται στις γυναίκες να υπάρχουν μονάχα εφόσον υπηρετούν τους άνδρες και διαιωνίζουν το είδος τους.

Ειδικά η έμμηνη ρήση είναι μια πολύ αρνητική κατάσταση, η οποία αδυνατίζει τον οργανισμό γύρω στις 6 μέρες το μήνα: Προκαλεί διαταραχές στο σώμα (αιμορραγία, πόνοι, πρηξίματα, δυσχέρεια στην κίνηση κλπ), στο θυμικό (ευερεθιστότητα, κατάθλιψη, νεύρα) αλλά και στο ψυχικό πεδίο (εφιάλτες, ψυχωσικά συμπτώματα), ενώ τα εμφυτεύματα λειτουργούν στο έπακρο κατά τη διάρκεια της περιόδου. Ο μόνος τρόπος για να αποφεύγει η γυναίκα τη συχνή εμμηνορυσία είναι να μένει διαρκώς έγγυος, όπως κάνανε οι παλιές. Αυτό, βέβαια, έχει ακόμη χειρότερες παρενέργειες και για τη μητέρα και για τα παιδιά...

☼ ***Αναφορά εκδοτικών διαδικασιών (Απρίλιος 2014):*** Παρόλο που διαθέτω πλέον τις ιστορίες μου δωρεάν, προς το παρόν δεν έχω πετύχει σπουδαίες πωλήσεις: μόλις 367 αντίτυπα συνολικά. Πιο συγκεκριμένα: Αφύπνιση 178, Χαμένος Θρύλος 77, Ο Κάτω Κόσμος 63, Η Γαλέρα 49.

Παρατηρήσεις: α) Όταν δεν διαθέτω τις ιστορίες μου τσάμπα, δεν πουλάνε ούτε ένα αντίτυπο -πράγμα που μου δημιουργεί ορισμένες υποψίες. Από την άλλη, στο Διαδίκτυο υπάρχουν χιλιάδες χιλιάδων βιβλία πολλών σελίδων που διατίθενται τσάμπα. Ποιός θα αγοράσει οτιδήποτε, έστω με 99 σεντς, όταν υπάρχουν αμέτρητα βιβλία δωρεάν;

β) Εξαιτίας του συστήματος με τις κριτικές και τα αστεράκια, μπορεί οποιοσδήποτε κρετίνος να δυσφημίσει το βιβλίο σου και μάλιστα μέσα στην ίδια σελίδα της διαφήμισης! Οπότε, αν μπορούσες να πουλάς έστω πέντε αντίτυπα την ημέρα, δεν τα πουλάς πια. Επιβιώνουν (φυσικά) μονάχα τα "μεγάλα ψάρια", αυτοί που είναι βαθιά χωμένοι στα κυκλώματα και μπορούν να αγκαζάρουν εκατό χιλιάδες άτομα να αγοράσουν ένα συγκεκριμένο βιβλίο και να του κάνουν εκατό χιλιάδες κριτικές των πέντε αστεριών...

γ) Οι εν λόγω εκδοτικές εταιρείες σε βάζουν μεν ανέξοδα στο "χορό", με τον καιρό όμως βλέπεις ότι για να προχωρήσεις πρέπει ν' αρχίσεις να ξηλώνεσαι: Τόσα για ένα εξώφυλλο της προκοπής, τόσα για διαφήμιση (αν δεν θέλεις το βιβλίο σου να πουλιέται μόνο δωρεάν, σε ελάχιστα εντίτυπα), τόσα για πρόσληψη επαγγελματία διορθωτή κλπ.

δ) Ρίχνοντας μια ματιά στα άλλα ανταγωνιστικά βιβλία φαντασίας, διαπίστωσα το εξής ***μυστήριο:*** Όλα είναι πολυτελείς εκδόσεις, έχουν πουλήσει χιλιάδες αντίτυπα, όλα έχουν πάρει εκατοντάδες ή χιλιάδες κριτικές (άλλη δουλειά δεν κάνει ο κόσμος, φαίνεται) και έχουν κατά μέσο όρο τέσσερα ή πέντε αστέρια! Μονάχα οι δικές μου ιστορίες πουλάνε ελάχιστα αντίτυπα κι έχουν μόνο τρεις κριτικές συνολικά, από τις οποίες οι δυο είναι με ένα μοναδικό αστέρι και υβρι-

στική κριτική -και τις δυο φορές από το ίδιο άτομο! *Αν αυτό δεν είναι “στημένο”, τότε τι είναι;*

Τρόπος δράσης: Κατ' αρχήν, η όλη φάση μου έχει ήδη δημιουργήσει μεγάλη ψυχική αναστάτωση: *Μήπως όλα αυτά είναι απλά μια ακόμη σπουδή στη ματαιοπονία;* Προς το παρόν, λοιπόν, κρίνω σκόπιμο να σταματήσω τη συγγραφή των ιστοριών της Sandra Anderson. Οφείλω να παραδεχθώ ότι οι εν λόγω ιστορίες δεν τσουλάνε, εφόσον τους λείπει το συγκροτημένο σενάριο. Άλλωστε, γράφτηκαν σε μια άλλη εποχή, για να εξυπηρετήσουν άλλες ανάγκες και άλλους σκοπούς. Η συγγραφή τους με κουράζει, με καθυστερεί και δε νομίζω ότι αξίζει τον κόπο. Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο με αυτές. Απλώς θα συρράψω τις τέσσερις υπάρχουσες ιστορίες σε έναν τόμο, θα προσαρμόσω μερικές ακόμα σελίδες (από μια νέα ιστορία που έχω ήδη αρχίσει αλλά δεν μπορώ με τίποτα να τελειώσω) και τέλος. Μετά θα δω τι θα κάνω...

Παρασκευή, 2 Μαΐου 2014

Σήμερα οι εγγονές της Θεώνης έγραψαν το τελευταίο διαγώνισμα της χρονιάς στα αγγλικά. Τις προετοίμαζα γι' αυτό εδώ και τρεις βδομάδες, τους είχα πει ουσιαστικά τι θα έπεφτε (ημέρες, μήνες, ώρα, προτάσεις με ενεστώτα διαρκείας), τους είχα κάνει και προπαρασκευατικό τεστ, όλα στο πιάτο. Ωστόσο, αυτές από την πρώτη κιόλας στιγμή άρχισαν να χάνουν το μπούσουλα: Όχι ότι δεν το περίμενα, δεδομένου ότι οι μικρές είναι ανίκανες να σκεφθούν οτιδήποτε μόνες τους, ωστόσο δεν φανταζόμουν αυτό που ακολούθησε: Μυξοκλαίγοντας διαρκώς, ζητούσαν επεξηγήσεις όχι απλά σε κάθε γραμμή, όπως κάποτε ο Μανώλης, αλλά σε κάθε λέξη! Κι εγώ έπρεπε σε κάθε λέξη να

επισημαίνω ποιό είναι το λάθος και να περιμένω να το διορθώσουν, όσες φορές χρειαζόταν μέχρι να πετύχουν το σωστό! Απλά δεν δέχονταν με τίποτα να υπάρχει έστω ένα γράμμα λάθος στην κόλλα τους, δεν διαννοούνταν καν ότι ήταν δυνατόν να πάρουν βαθμό χαμηλότερο του 100%! Αν έπαιρναν έστω 99%, θα σπάραζαν στο κλάμα μέχρι το βράδι! Κάποια στιγμή δεν άντεξα και τους είπα: “Αν σας άφηνα μόνες σας να γράψετε το διαγώνισμα, δεν θα παίρνατε ούτε τη βάση!” Δε νομίζω ότι κατάλαβαν.

Τα εν λόγω παιδιά δεν είναι χαζά, ούτε αδιάβαστα, ωστόσο αρνούνται να βάλουν το μυαλό τους να δουλέψει. Γι' αυτό φταίει η νοοτροπία που καλλιεργείται στα σημερινά σχολεία, σύμφωνα με την οποία όλοι οι μαθητές είναι ιδιοφυίες, όλοι παίρνουν άριστα, και μάλιστα χωρίς να κουράσουν καθόλου το μυαλό τους! Αν τους ζητηθεί να σκεφτούν οτιδήποτε για ένα δευτερόλεπτο, χάνουν αυγά και καλάθια!

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Σε σύγκριση με τους σημερινούς μαθητές, ο Μανώλης ήταν τέρας εξυπνάδας! Τουλάχιστον, εκείνος προσπαθούσε να σκεφθεί κάτι μόνος του, έβαζε τα δυνατά του, κάτι κατάφερνε και σίγουρα δεν απαιτούσε το άριστα χωρίς να το αξίζει. Κάποτε μπορεί να είχα δύστροπους ή κακόψυχους μαθητές, όμως δεν αντιμετώπιζα τόση παράνοια! Για παράδειγμα, ο Στέλιος Δανέζης μπορεί να ήταν υστερικός, ανεξέλεγκτος και κακομαθημένος, ωστόσο δεν απαιτούσε να παίρνει άριστα σώνει και καλά.

Όμως, όσο περνούν τα χρόνια, τόσο επικρατεί η παράνοια σε κάθε τομέα της ανθρώπινης κοινωνίας. Σύμφωνα με τις επιταγές της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η

σύγχρονη εκπαίδευση έχει ως απώτερο στόχο να κατευθύνει τους μαθητές έτσι ώστε να μη χρησιμοποιούν καθόλου το μυαλό τους. Τα σημερινά παιδιά εκπαιδεύονται μόνο σε ένα πράγμα, κι αυτό είναι η απουσία συλλογισμού. Ως αποτέλεσμα, οι μαθητές είναι πλέον εντελώς ανίκανοι για άσκηση της σκέψης ή της μνήμης, ακόμη κι όταν έχουν ψηλό δείκτη νοημοσύνης.

Σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, η επικράτηση της τρέλας στην εκπαίδευση παρατηρείται εντονότερη από το 2010 και μετά: Τότε "μαγείρευα" τα τεστ της Καρολίνας ώστε να φαίνεται πως περνούν τη βάση βαθμολογικά, ωστόσο δεν ήμουν υποχρεωμένη να της βάζω άριστα. Αργότερα, οι Πανόπουλοι (μετριότητες) απαιτούσαν να παίρνουν βαθμό από 85% και πάνω, παρόλο που χρειαζόταν να τους βοηθώ σε κάθε γραμμή των τεστ, ωστόσο δεν απαιτούσαν το 100%.

Τώρα, όμως, η μούρλα έχει φθάσει στο αποκορύφωμα: Οι μαθητές, όσο σκράπες κι αν είναι, δεν δέχονται τίποτα λιγότερο από άριστα 100% και απαιτούν να τους βοηθά ο δάσκαλος σε κάθε λέξη των τεστ, έτσι ώστε να μην έχουν ούτε ένα λάθος! Διαγωνίσματα που λογικά θα βαθμολογούνταν με τη βάση ή πιο κάτω, τώρα βαθμολογούνται με άριστα! Αν ο δάσκαλος αρνηθεί να παίξει αυτό το παιγνίδι, θεωρείται κακός δάσκαλος και αποκλειστικός υπεύθυνος για την αποτυχία των βλαμμένων μαθητών του! Όσο για τους σημερινούς γονείς ούτε καν υποψιάζονται ότι τα φυντάνια τους ίσως να μην είναι ιδιοφυίες...

Δευτέρα, 5 Μαΐου 2014

Αυτός ο μήνας δεν ξεκίνησε καλά: α) Δεν έχω πια πολλές "καθαρές νύχτες". Σχεδόν κάθε νύχτα έχω ενοχλήσεις, κυρίως υπναγωγικά οράματα με σχημα-

τοποιημένες φλόγες, και δεν ξέρω γιατί. β) Ο Γιάννης λείπει με τις μέρες από την οικογένειά του, μάλλον έχει σπιτωθεί με άλλη γκόμενα. Ίσως γι' αυτό αγόρασε στον εξάχρονο γιο του μοντέρνο κινητό με οθόνη αφής, ώστε να μπορεί να επικοινωνεί μαζί του γρήγορα κι εύκολα -αν είναι αυτό επικοινωνία. Πάντως, εγώ δεν διαθέτω κινητό με οθόνη αφής. Το δικό μου κινητό είναι μπακατέλα. γ) Στο μεταξύ, η Μαρίνα εξακολουθεί να μένει εδώ και φέρεται σα να μη συμβαίνει τίποτα. δ) Ο Αντωνάκης δεν πιστεύει πια ότι είμαι δεκαεπτά χρονών. Μάλλον τον έχουν ενημερώσει σχετικά οι γονείς του: "Δεν είσαι δεκαεπτά, είσαι πιο μεγάλη από τη μαμά μου! Η μαμά μου είναι 26, άρα εσύ είσαι 27!", μου είπε σήμερα, με σοβαρό ύφος.

* * * *

Τρίτη, 6 Μαΐου 2014

Προχθές ο Θανάσης διαγωνίστηκε στο Αθηναϊκό Πρωτάθλημα Body Building, όπου πήρε την πρώτη θέση (σιγά μη δεν την έπαιρνε) σε δυο κατηγορίες: Των juniors και την ψηλή ανδρών. "Η τελευταία φορά που το κατάφερε κάποιος αυτό, δηλαδή να πάρει το πρώτο βραβείο σε δυο κατηγορίες στο Αθηναϊκό, ήταν πριν από 45 χρόνια!" καμαρώνει ο νεαρός.

Σαφώς, ο Νάσος έχει προσπαθήσει πολύ κι έχει κτίσει ένα εξαιρετικά μυώδες σώμα. Παραδόξως, όμως, όπως είδα στο σχετικό βίντεο, όλοι οι υπόλοιποι αντίπαλοι juniors ήταν πολύ υποδεέστεροι. Όσο για τους μεγαλύτερους, ήταν ισάξιοί του, σε σημείο που ο Θανάσης χανόταν μεταξύ τους.

Λεπτομέρεια 1η: Τυπικά ο ανηψιός μου ανήκει στην κατηγορία των masters (24+ έως 40 ετών), εφόσον

έχει κλείσει τα 24. Πώς, λοιπόν, του επιτρέπεται ακόμη να συμμετέχει στο διαγωνισμό των juniors; Και πώς είναι γενικά δυνατόν να γίνεται δεκτός σε δυο κατηγορίες; *Μιλάμε για χοντρά βύσματα...*

Λεπτομέρεια 2η: Από την Παρασκευή ακόμη, ο νεαρός άρχισε να κλαίγεται για διάφορα σωματικά και ψυχικά προβλήματα που έπεσαν πάνω του ειδικά εκείνη την ημέρα: Το στομάχι του πονούσε, το κεφάλι του πονούσε, το δόντι του πονούσε, ο πισινός του πονούσε, ήταν χάλια ψυχολογικά, φαινόταν με το ζόρι να στέκεται όρθιος, "κι όμως, ήλθε πρώτος!" -όπως ανέκραξε όλο καμάρι η μαμά. Σήμερα ο Νάσος είναι ακόμη όλο νεύρα και κατήφεια, κάθε τόσο βγαίνει και ουρλιάζει για λόγους που ούτε ο ίδιος ξέρει, ενώ φρόντισε να μας πάρει και το ένα τελευταίο ευρώ που είχαμε στο σπίτι. Νευρασθενικός και άφραγκος. Κατά τ' άλλα, είμαστε πρωταθλητές.

Λεπτομέρεια 3η: Το πρωί της Κυριακής, ενώ ο νεαρός είχε πάει στο πρωτάθλημα, ήλθε και τον ζήτησε μια κοπέλα που είπε ότι ήταν συμμαθήτριά του στο λύκειο. Με ένα φιξαρισμένο χαμόγελο στα χείλη η δεσποινίδα μας εξήγησε ότι εδώ και λίγο καιρό οι παλιοί συμμαθητές (όλοι;) συναντιούνται τακτικά. *Η γνωστή ιστορία με τους παλιούς συμμαθητές -ένα έργο που έχω ξαναδεί αρκετές φορές...*

Πρόβλεψη: Ο Master Nassos θα πάρει την πρώτη θέση στο πανελλήνιο πρωτάθλημα που θα γίνει στις 18 Μάη. Για το Παγκόσμιο, που θα γίνει στην Ιταλία στις 25 του μήνα, έχω ορισμένες αμφιβολίες, καθότι εκεί δεν θα είναι ο μόνος με χοντρά βύσματα. Όμως, αν όχι πρώτος, σίγουρα θα βγει δεύτερος. Είπαμε: Η νίκη είναι θέμα επιλογής (κυκλωμάτων)...

Κυριακή, 18 Μαΐου 2014

Η μεγάλη μέρα του πανελληνίου πρωταθλήματος body building έφθασε: Όπως και την προηγούμενη φορά, έτσι και τώρα οι διαγωνιζόμενοι στην κατηγορία juniors είναι μόλις επτά από όλη την Ελλάδα. Ήδη από χθές, ο Θανάσης έχει ξαναρχίσει το κλαυθμήρισμα για πόνους και ντέρτια. Επιπλέον, αυτή τη φορά τον πονάει ο φρονιμήτης του, λέει, και είναι μέσα στη μαύρη μελαγχολία.

Για την ακρίβεια, είναι τόσο χάλια ψυχολογικά ώστε δεν αντέχει ούτε την παρουσία της Χριστίνας δίπλα του, την οποία έχει απομακρύνει εδώ και δυο βδομάδες. Έτσι, κάθε λίγο και λιγάκι τρέχει επάνω η γριά και ανάπηρη μητέρα μου, ανεβοκατεβαίνει δυο στριφογυριστές σκάλες για να υπηρετήσει το Θανασάκη και η πλάτη της έχει στραβώσει ακόμη περισσότερο. Ωστόσο, στην κατάσταση που είναι τώρα ο πρωταθλητής, μόνο αυτήν ανέχεται και της επιτρέπει να τον υπηρετεί – πράγμα που θα συνεχιστεί μέχρι τα τέλη του μήνα, που θα γίνει το παγκόσμιο πρωτάθλημα. Άλλωστε, παρά τη γενικότερη γκρίνα του Νάσου για τη Χριστίνα "που δεν τον καλαταβαίνει", η κυρία αναμένεται να επιστρέψει δριμύτερη την ημέρα της αναχώρησης για την Ιταλία...

Σε πρώτη φάση ο Θανάσης περνάει τα ημιτελικά, όμως δεν είναι καθόλου χαρούμενος επειδή ένας από τους συνδιαγωνιζόμενους "είναι πολύ καλός και όμορφος", όπως παραδέχεται και η αδελφή μου. Ορισμένοι από τους κριτές φαίνεται να προτιμούν εκείνον και ο δικός μας φοβάται μήπως ο τύπος του πάρει την πρώτη θέση. "Σκέφτομαι να μην εμφανιστώ καθόλου στα τελικά, το βράδι", κλαίγεται μόλις επιστρέφει το μεσημέρι.

Αργά το απόγευμα, μόλις βλέπω τον Νάσο λίγο πριν φύγει για τον τελικό, μένω κάγκελο: Μου φαίνεται σαν ξεψυχισμένος, σα να στέκεται με το ζόρι στα πόδια του. "Πώς είσαι έτσι, χρυσέ μου;" τον ρωτάω αυθόρμητα.

"Έχει σχιστεί το ούλος, το δόντι μου με πονάει τρομερά, δεν έχω διάθεση για τίποτα, θα πάω όμως να πάρω την πρόκριση για το παγκόσμιο και μετά θα έλθω κατευθείαν για ύπνο!" μου απαντά με μισοκακόμοιρο ύφος αλλά και με αλλόκοτη σιγουριά για τη βράβευσή του.

Το αποτέλεσμα: Όπως είναι αναμενόμενο (για μένα), ο Θανάσης τελικά παίρνει την πρώτη θέση. Επιστρέφει αργά το βράδι, χαρούμενος, αναζωογονημένος και λαλίστατος – κι όλα αυτά με λίγο ούζο που έπλυνε το δόντι του για να κατευνάσει τον πόνο, λέει.

"Δεν μπορούσα να σταθώ, πονούσα παντού, ο προπονητής μου με μάλωσε ότι δεν πατήθηκα αρκετά, όμως εγώ βγήκα πρώτος! Τους ξέσχισα τους άλλους!" κομπάζει όλο καμάρι.

"Είχες θετική ψυχολογία, γι' αυτό κέρδισες", πετάγεται η αδελφή μου όλο γέλια και χαρές. *Μα πότε ακριβώς την απέκτησε την "θετική ψυχολογία;"*

"Είχα μέθοδο", τη διορθώνει ο Νάσος.

Λεπτομέρεια: Από τους οκτώ κριτές, οι δυο είναι προπονητές του Θανάση και ο ένας έκανε την απονομή.

Επαναλαμβάνω: Στην κατηγορία juniors υπάγονται οι αθλητές που δεν έχουν κλείσει τα 24, ανεξαρτήτως ύψους. Ο Θάνος έκλεισε τα 24 τον περασμένο Ιούλιο, άρα κανονικά δεν ανήκει σ' αυτή την κατηγορία. Ούτε το Νοέμβριο, που είχε ξαναδιαγωνιστεί, ανήκε σε αυτή την κατηγορία. Αν, όμως, τον έβαζαν στους Masters (24-40 ετών), τότε θα είχε πολύ σοβαρότερο ανταγωνισμό. *Γύρευε τι μέσον έχει ο*

νεαρός, που του επιτρέπουν να διαγωνίζεται σε μια κατηγορία στην οποία κανονικά δεν ανήκει -και κανείς δεν τολμά να πει το παραμικρό.

Όσο για όλο αυτό το κλαυθμήρισμα τις τελευταίες μέρες, πιθανότατα πρόκειται για (ομολογου-μένως πολύ καλό) θέατρο, που εξυπηρετεί δυο σκοπούς: α) Κάνει τη νίκη του να φαίνεται ακόμη πιο σημαντική *[“κοιτάξτε τι τραβάω αλλά παρόλα αυτά τους νικάω όλους!”],* β) Σε περίπτωση που κάποιος έχει μεγαλύτερο μέσο και πάρει εκείνος την πρώτη θέση, να μπορεί να πει ο Θάνος: “Ήμουν πτώμα, γι' αυτό κέρδισε ο άλλος”.

Δευτέρα, 19 Μαΐου 2014

Πρωί-πρωί ο Θάνος ήλθε και μας ζήτησε 120 ευρώ για να πάει στον οδοντίατρο να δει το φρονιμήτη και να του βγάλει πλάκες, λέει. *Εκατόν είκοσι ευρώ για ένα φρονιμήτη;*

Λεπτομέρεια: Όλως τυχαίως, το δωμάτιο του ξενοδοχείου που θα νοικιάσει ο Θάνος στο Μιλάνο, όπου θα γίνει το παγκόσμιο πρωτάθλημα, θα στοιχίσει ακριβώς 120 ευρώ. Στο μεταξύ, μέχρι τότε θα αποσπάσει από μας 600 ευρώ συνολικά, χώρια πόσα θα πάρει από την αδελφή μου...

Παρασκευή, 23 Μαΐου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο πίσω κάθισμα ενος κινούμενου αμαξιού, όταν ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι οι μεγάλες σκιές που σχηματίζονται τριγύρω, π.χ. από θάμνους, δεν είναι τόσο αθώες. Όταν τις προσέχω περισσότερο, βλέπω ότι έχουν τη μορφή τρομακτικών κεφαλιών με ορθάνοιχτα στόματα και σουβλερά δόντια. Στην πραγματικότητα, οι σκιές αυτές είναι βρυκόλακες που απορροφούν ενέργεια από τα

ζωντανά όντα. “Βρίσκονται παντού γύρω μας, είναι ορατοί αλλά δεν έχουμε μάθει να τους βλέπουμε”, ακούω μια φωνή να μου λέει. Αμέσως μετά αρχίζω να υψώνομαι στο σκοτάδι και απομονώνομαι από το περιβάλλον. Έχω την αίσθηση ότι έτσι ξεφεύγω.

Λίγο αργότερα βρίσκομαι μέσα σ' έναν κοιτώνα με πολλά άλλα άτομα που κοιμούνται στο πάτωμα. Σηκώνομαι και φεύγω από εκεί. Καθώς περπατώ, διασταυρώνομαι με μια κοντή, σκελετωμένη, γυμνή, φρικτή γυναίκα βαμπίρ που περνάει και χάνεται χωρίς να με ενοχλήσει.

Ψάχνω να βρω στυλό και χαρτί για να γράψω το όνειρο, βρίσκω σ' ένα πεζούλι, μα ένας σκύλος με ενοχλεί. Ωστόσο, εγώ παίρνω μια σελίδα κι ένα στυλό και απομακρύνομαι. Τότε, βλέπω μια νέα γυναίκα να με παρακολουθεί ήρεμα, καθισμένη πιο πέρα. Παραξενεύομαι γιατί έχει τρία πόδια...

Και τα ευχάριστα: Αύριο και μεθαύριο όλοι οι Μαρκάκηδες θα λείπουν από το σπίτι! Θα βρίσκονται στο Μιλάνο (με πάμφθηνα αεροπορικά εισιτήρια που βρήκαν στο διαδίκτυο), όπου ο Νάσος θα διαγωνιστεί για το παγκόσμιο πρωτάθλημα body building και οι υπόλοιποι θα είναι εκεί για να τον καμαρώσουν που “θα πάρει το πρώτο βραβείο, σίγουρα πράγματα” -το παραδέχεται και ο Γιάννης. Οι γονείς μου κι εγώ θα έχουμε δυο μέρες ολοδικές μας, χωρίς το φόβο να μπουκάρει μέσα, ανά πάσα στιγμή, κάποιος από τους Μαρκάκηδες, απαιτώντας διάφορα: Προσοχή, λεφτά, εκδουλεύσεις, τρόφιμα κλπ. Όσο να 'ναι, θα καθαρίσει και η ατμόσφαιρα για λίγο...

Κυριακή, 25 Μαΐου 2014

Τα αποτελέσματα του Παγκόσμιου Πρωταθλή-

ματος Body Building: Πρώτος βγήκε πάλι ο προηγούμενος νικητής, ένας Άραβας, που σίγουρα δεν ήταν ο καλύτερος. Ο Θανάσης βγήκε πάλι δεύτερος. Λίγο-πολύ, οι αντίπαλοι ήταν οι ίδιοι του Νοέμβρη. *Κλειστή λέσχη...*

Και αυτή τη φορά ο Θάνος ήταν πολύ άρρωστος, έκανε συνέχεια εμετούς, λέει η Αλίκη. Επιπλέον, οι κριτές τον τάραξαν στις κόνξες: Αρνιόνταν να τον εγγράψουν στους juniors και μετά τον τρέλαναν στα comparison, ενώ ο Άραβας απλά καθόταν και περίμενε το βραβείο. Τέλος πάντων, ο ανηψιός μου είναι απαρηγόρητος, λέει, καθώς είχε κοπιάσει πολύ και περίμενε την πρωτιά. Τι να γίνει, όμως, παγκόσμιο πρωτάθλημα ήταν αυτό, δεν ήταν και απίθανο να βρεθεί κάποιος με μεγαλύτερο βύσμα...

Τρίτη, 27 Μαΐου 2014

Ο Θανάσης και η Χριστίνα βρίσκονται ακόμα στο Μιλάνο, όπου κάνουν μίνι διακοπές. Πρωί-πρωί μας τηλεφώνησαν και μας πληροφόρησαν ότι χθες έτρεχαν στα νοσοκομεία επειδή ο ανηψιός μου έπαθε δηλητηρίαση από μια μπουγάτσα που έφαγε. Στη συνέχεια ο νεαρός μας ζήτησε να του στείλουμε 60 ευρώ για να καθήσουν μέχρι αύριο. Για να μαζευτεί αυτό το ποσό, η αδελφή μου θα χρεωθεί ακόμη περισσότερο στα αφεντικά της κι εμείς θα μείνουμε με μισό ευρώ στο σπίτι.

... Παράξενο, πάντως: Ξαφνικά αρρώστησαν όλοι οι Μαρκάκηδες ταυτόχρονα, ειδικά από τις 23 Μαΐου, παραμονές του Αθηναϊκού Πρωταθλήματος. Από τότε το Θάνο τον πονάνε όλα του, ενώ έχει και βαριά κατάθλιψη· η αδελφή μου έχει σοβαρή ουρολοίμωξη και παίρνει αντιβιωτικά· η Μαρίνα έχει έντονα

ψυχολογικά προβλήματα, επειδή ο Γιάννης έχει φύγει από το σπίτι, και τρέχει σε ψυχιάτρους που της δίνουν υπνωτικά και ηρεμιστικά. Πάντως, εμένα δεν μου φαίνεται και τόσο στενοχωρημένη...

Τετάρτη, 28 Μαΐου 2014

Ο Θανάσης έφθασε στο σπίτι σήμερα το απόγευμα, βαρύθυμος και γρουσούζης: “Τι να το κάνω το δεύτερο βραβείο; Να το βάλω στον κώλο μου;” ... “Ο παππούς είναι στα τελευταία του, είτε σας αρέσει, είτε όχι” ... “Παρά τα φάρμακα που παίρνω, εγώ έχω την καλύτερη υγεία και θα σας θάψω όλους!”. *Περιέργη αυτοπεποίθηση από κάποιον που εδώ κι ένα μήνα το παίζει άρρωστος του θανατά...*

Λίγο αργότερα εμφανίστηκε και η Χριστίνα. Εκείνη την ώρα εγώ έπαιζα ποδόσφαιρο με τον Αντώνη στην αυλή. Η κυρία πέρασε από μπροστά μου, γύρισε τη μούρη αλλού, δεν μου μίλησε καθόλου, και μετά ανέβηκε στη βεράντα κι άρχισε τα γλυψίματα στους γονείς μου. Εδώ και μερικούς μήνες, το συνηθίζει να μου φέρεται έτσι. Όχι ότι με νοιάζει αλλά να ρε παιδί μου, πολλές ντίβες έχουν μαζευτεί σε αυτό το σπίτι. Πέρα απ' αυτά, μια γυναίκα που γουστάρει το Θάνο, τι άλλο μπορεί να είναι εκτός από βλαμμένη;

Εντέλει, το άφραγκο και θλιμμένο ζευγάρι σηκώθηκαν και πήγαν σε μια συναυλία, με εισητήρια που είχαν κλείσει πριν από δυο μήνες, λέει. Επέστρεψαν κατά τις 2:00 τα ξημερώματα και άρχισαν αμέσως τον καυγά· ο Θάνος ούρλιαζε επί μία ώρα μέσα στην άγρια νύχτα, στο τέλος χώρισαν, πέταξαν τις βέρες και η Χριστίνα έφυγε από το σπίτι...

Πέμπτη, 29 Μαΐου 2014

Σήμερα το πρωί η μητέρα μου πήγε πάνω, στου Θανάση, όπου έμεινε γύρω στις έξι ώρες, για να βοηθήσει τον πρίγκηπα της να συμμαζέψει το σπίτι του. Όλοι πιστεύουν ότι ο Νάσος και η Χριστίνα χώρισαν οριστικά, εγώ όμως ξέρω ότι η κυρία θα επιστρέψει αύριο ή μεθαύριο σα να μη συμβαίνει τίποτα. Το 'χω ξαναδεί το έργο...

☻ Το απόγευμα πήγα και αγόρασα το δώρο του Αντωνάκη για τα γενέθλιά του, που είναι σε λίγες μέρες. Μόλις του εξήγησα ότι είναι ένα ποδοσφαιράκι πιο μεγάλο και πιο ωραίο από το χαλασμένο που έχει τώρα, ο μικρός μούσκλωσε και μου πέταξε βλοσυρά:

“Δεν σου το ζήτησα!”

“Μα εσύ μου είχες πει ότι το ήθελες!” απόρησα.

“Αύριο να πας να μου πάρεις άλλο δώρο!”

“Αυτό είναι κι αν σου αρέσει!”

Καλός-χρυσός ο Τώνης, αλλά μια τυπική αρβανίτικη αχαριστία την έχει...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2014): Αυτό το μήνα η κατάσταση χειροτερεύει εντυπωσιακά, χωρίς να μπορώ να καταλάβω το γιατί: Αρχίζω, μάλιστα, να αμφισβητώ τη νέα τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας που έχω εκπονήσει φέτος: Τελικά πρόκειται για μια πολύ λεπτή ισορροπία, που διασπάται με το παραμικρό. Δεν μου παρουσιάζονται περισσότερα επεισόδια απ' ότι τους προηγούμενους μήνες, ωστόσο μου έρχονται πολλές σχηματοποιημένες φλόγες, οπότε οι καθαρές νύχτες κατεβαίνουν στις 14.

Λεπτομέρεια: Αυτό το χειμώνα, που χρησιμοποιώ τον καθαριστή ακτινοβολιών, δεν έχω κρυολογήσει ούτε μια φορά – σε αντίθεση με όλες τις υπόλοιπες χρονιές

της ζωής μου, που συναχωνόμουν 3-4 τέσσερις φορές κάθε χειμώνα. Επίσης, δεν είχα καμία ενόχληση από τα αρθριτικά στα δάκτυλα των χεριών μου, σε αντίθεση με τα προηγούμενα τρία χρόνια, που φούσκωναν οι αρθρώσεις μου και ένιωθα τρυπήματα σαν από βελόνες. Να είναι σύμπτωση; Ο χρόνος θα δείξει...

Πέρα από αυτά, κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα για νέες αποφάσεις: Εγκαταλείπω οριστικά την Υπέρτατη Τελετουργία και τη Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα, εφόσον δεν με συγκινούν πλέον.

Νιώθω ότι οι μαγικές εργασίες του είδους ανήκουν σε μια άλλη εποχή, που είχα διαφορετική ψυχισμό και διαφορετική ανάπτυξη.

Τα πισωγυρίσματα δεν με εξυπηρετούν πια. Διαισθάνομαι ότι έχει έλθει η ώρα να κυνηγήσω άλλες κατευθύνσεις, άλλους στόχους, ακόμη πιο απίθανους...

Φάση 19η: Δακτύλιοι Αθανασίας

Αειζωία: Η βιολογική ζωή είναι αδιέξοδη (αλλά καθόλου ανέξοδη): Ναι μεν "η ζωή συνεχίζεται", όπως κοκορεύονται όλα τα ανεγκέφαλα πιόνια του Μάτριξ, όμως οι ζωντανοί πεθαίνουν. Και δεν ξέρω τι νόημα θα έχει για *σένα* η συνέχιση της ζωής, όταν *εσύ* θα βρίσκεται δυο μέτρα μέσα στο χώμα και θα κοιτάς τα ραδίκια ανάποδα.

Η "φυσική επιλογή", η "βιοποικιλότητα", η "εξέλιξη" κλπ μπούρδες αποτελούν αδιέξοδα μονοπάτια της ζωής: Μετά από εκατομμύρια χρόνια φυσικής επιλογής και βιοποικιλότητας, έρχεται ένας μετεωρίτης, μια παγκόσμια επιδημία, δεν ξέρω τι άλλο, και το μόνο που επιβιώνει είναι οι κατσαρίδες και τα σαλιγκάρια. Και αν...

Η τεκνογονία, το γήρας, ο θάνατος, ο τρόμος του Μετά, είναι μια μοίρα που δεν αρμόζει καθόλου σε όντα νοήμονα και έμψυχα, όπως εγώ. Σε μας αρμόζει η αιώνια νεότητα και η αθανασία. Η τεκνοποιία, τα γηρατιά και ο θάνατος ταιριάζουν σε ζώα κοπαδιού, άψυχα και άνοα.

... Έτσι ξαφνικά, μου έρχεται η τρελή ιδέα ότι μέσα στα κύτταρά μου πιθανόν να βρίσκεται η δυνατότητα της αειζωίας. Ήδη αναζητώ σχετικές πληροφορίες στο Διαδίκτυο. Γνωρίζω πως δεν θα είναι εύκολο, μα είναι μια έρευνα που αξίζει να κάνω και μάλιστα χωρίς

χρονοτριβή. Έχω ήδη κλείσει τα πενήντα...

Πιθανή τεχνική αειζωίας: Θεωρώ ότι η φυσική σωματική άσκηση (όπως το περπάτημα ή το κολύμπι) και τα παιδικά παιγνίδια (όπως το *Esoterra*, το δικό μου *Yparxis* ή το ποδόσφαιρο με τον Αντωνάκη) βοηθούν στην παράταση της νεότητας. *Τα παιδία παίζει.* Ενίοτε διαβάζω και παιδικά κόμικς.

Πάντως, ήδη διακρίνω ένα τίμημα: Όπως είμαι τώρα, φαίνομαι περίπου 15 χρόνια νεώτερη από την ηλικία μου. Κάποιοι "συνάνθρωποί μου" το έχουν προσέξει και μάλλον δεν τους αρέσει καθόλου. Για παράδειγμα, εδώ κι ένα χρόνο η ξαδέρφη Ανθή εκφράζει ξεκάθαρα την απορία της επειδή δεν φαίνομαι μεγαλύτερη από τις 30χρονες κόρες της αλλά και την απέχθειά της γι' αυτό: "Πουτάνας κώλος δεν γεράζει" και "Οι αναίσθητοι άνθρωποι δεν γερνάνε", μου πετάει κάθε τόσο, όλο κακεντρέχεια.

Εκτός από τη φθονερή Ανθή, σίγουρα έχουν παρατηρήσει κι άλλοι την παρατεταμένη νεότητά μου. Οι περισσότεροι δε λένε τίποτα πέρα από το ότι η ηλικία μου δεν φαίνεται, ωστόσο δεν ανέχονται πια να ακούνε κουβέντα από μένα κι έχουν ήδη αρχίσει να με κοιτάζουν με καχυποψία επειδή: α) Δεν έχω σύζυγο, ούτε παιδιά, β) Δεν είχα ποτέ γκόμενο, γ) Είναι φανερό πως δεν σκοτίζομαι καθόλου για τα παραπάνω, δ) Φαίνομαι πολύ νεώτερη απ' όσο είμαι – άρα γίνεται ξεκάθαρη η διαφορά μου από το λεγόμενο "ανθρώπινο είδος".

Πόσο μάλλον, αν ανακαλύψω κάποια μέθοδο για αιώνια νεότητα, υγεία, αειζωία. Τότε, καλό θα είναι να μην μένω για πολύ καιρό σ' ένα μέρος· θα πρέπει να αλλάζω κατοικία κάθε πέντε χρόνια, ας πούμε. Αν γίνει γνωστή αυτή η δυνατότητά μου, ο φθόνος των "συνανθρώπων" μπορεί να έχει δραματικές συνέπειες για μένα.

Ήδη με κοιτάζουν με μισό μάτι. Τα θνητά όντα δεν μπορούν παρά να είναι κακόψυχα κι ελεεινά. Δεν μπορώ να τους εμπιστεύομαι για τίποτα.

Γενικές γνώσεις περί αειζωίας: Το ένζυμο τελομεράση αποκαθιστά τα τελομερή του DNA στο αρχικό μήκος τους. Η μείωση των τελομερών με το πέρασμα του χρόνου έχει ως αποτέλεσμα την γήρανση. Η λύση για την αειζωία θα ήταν η αύξηση των επιπέδων τελομεράσης. Ωστόσο, μέχρι σήμερα δεν υπάρχει θεραπεία που να αξιοποιεί το ένζυμο αυτό χωρίς να αυξάνει τον κίνδυνο καρκίνου. Ο καρκίνος χρησιμοποιεί τα τελομερή για να αναπαράγεται επ' αόριστον.

Ο αστερίας Tunikati δεν γερνά σχεδόν ποτέ, λόγω ενεργοποίησης της τελομεράσης. Από την άλλη, παρουσιάζει μικρή βιοποικιλότητα οπότε μπορεί να είναι ευάλωτος στις περιβαλλοντικές συνθήκες. Τα ασεξουαλικά σκουλήκια μπορούν να διαιρούνται επ' αόριστον και να μη γερνούν επειδή έχουν υψηλά επίπεδα τελομεράσης. Στα περισσότερα ζώα που αναπαράγονται σεξουαλικά, η δράση της τελομεράσης εξασθενίζει με την ενηλικίωση. Όσο για την παρθενογέννεση, στους ανθρώπους θεωρείται όχι αδύνατη, μα απίθανη για να συμβεί: ανάπτυξη από τα σωματικά κύτταρα της μητέρας ή ατελής διάζευξη κατά τη μίτωση των γαμετογενετικών κυττάρων.

Γενικές συμβουλές για μακροζωία:

1) Επτά-οκτώ ώρες ύπνο την ημέρα
2) Τρώτε πάντα πρωινό
3) Μην κολατσίζετε συχνά
4) Βάρος: -5% έως +10%
6) Ελάχιστο ή καθόλου αλκοόλ
7) Όχι στο κάπνισμα
8) Όχι στο κρέας, ιδίως το κόκκινο

9) Όχι στις επεξεργασμένες τροφές
10) Φυσική σωματική άσκηση καθημερινά
11) Καταπολέμηση του χρόνιου στρες
12) Κατανάλωση φρούτων και λαχανικών. Όσο πιο σκούρο το φρούτο ή το λαχανικό, τόσο πιο αντιοξειδωτικό και αντιγηραντικό είναι.
13) Κατανάλωση βιταμινών C και E

Καλά όλα αυτά, όμως διαισθάνομαι ότι η φυσική διατροφή, η άσκηση και τα τοιαύτα δεν είναι η απάντηση για την αειζωία. Ναι μεν μπορούν να σου χαρίσουν καμιά δεκαριά χρόνια παραπάνω -αν είσαι τυχερός- αλλά τι μ' αυτό; Όλα αυτά εμένα μου φαίνονται σαν "παρηγοριά στον άρρωστο μέχρι να βγει η ψυχή του".

Ο τρανσουμανισμός και η νανοτεχνολογία δίνουν αρκετές ελπίδες για την αθανασία. Γύρω στο 2040 θα είναι εφικτό, λένε οι επιστήμονες. Υπάρχει, βέβαια, ο κίνδυνος, μετά από 90 αναγεννήσεις τα νανοτσίπ να καταβροχθίσουν τον οργανισμό, ίσως και όλους τους οργανισμούς της γης!

Πάντως, ήδη διαφημίζεται ένα σύγχρονο κινητό τηλέφωνο, το οποίο προπαγανδίζει και υπόσχεται ξεκάθαρα τον μετασχηματισμό του ανθρώπινου οργανισμού: Η διαφήμιση δείχνει έναν τύπο που κάθεται άνετα σε μια ιατρική πολυθρόνα κι ένας γιατρός του κάνει ένεση με νανοτσίπς! Αυτά εισέρχονται στο αίμα και μετά στο DNA, μετασχηματίζοντας και μεταλλάσσοντας τον ανθρώπινο οργανισμό!

Σαφώς, το όλο θέμα θα μπορούσε να αποβεί θετικό για τη βελτίωση του ανθρώπινου γένους. Ωστόσο, πόσο μπορείς να εμπιστευτείς τους ανθρώπους; Μπορείς να επιτρέψεις να βάλουν μέσα σου νανοτσίπς, τα οποία ουσιαστικά δεν ξέρεις τι πρόκειται να σου κάνουν; Η πιο πιθανή κατάληξη θα είναι ένα

πλήρως ελεγχόμενο ανθρώπινο ρομπότ – αν όχι κάτι χειρότερο, για παράδειγμα ένα κυβερνοπειραματόζωο που θα προγραμματίζεται έτσι ώστε να διαπράττει ανείπωτα εγκλήματα ή να υποφέρει ανείπωτους τρόμους...

Η δική μου έμπνευση: Μια πιο προσιτή λύση για την αειζωία αποτελούν ίσως ορισμένες ακτινοβολίες που αναγεννούν τα κύτταρα. Μια αρχική μελέτη στο Διαδίκτυο μου έχει ήδη υποδείξει τη χρήση μαγνητών σπανίων γαιών για θεαματική βελτίωση της υγείας και της μακροζωίας. Ήδη έχω παραγγείλει τα λεγόμενα “δαχτυλίδια αθανασίας” και τα δοκιμάζω από τις αρχές του Ιουνίου...

Δευτέρα, 9 Ιουνίου 2014

Σήμερα το απόγευμα ήλθε ο ανηψιός μου ο Γιάννης για μια σύντομη επίσκεψη και μας πληροφόρησε ότι από την Τετάρτη θα βρίσκεται εδώ για είκοσι μέρες, μάλλον επειδή η νέα του γκόμενα θα λείψει σε ταξίδι. Εμφανίζεται όλο αγκαλιές και φιλιά με τη γυναίκα του, σα να 'ναι ερωτευμένα πιτσουνάκια όπως και πρώτα. Ύστερα την τάραξε στις νουθεσίες επειδή εδώ και ενάμιση μήνα, που ο Γιάννης αλωνίζει με άλλη, η Μαρίνα δεν μπορεί να φάει ούτε να κοιμηθεί και νιώθει πτώμα. Έτσι λέει, δηλαδή. Σε μας η κυρία δίνει την εντύπωση ότι δεν τρέχει κάστανο.
“Μην κοιτάς εμένα, που τρέχω διαρκώς μέρα-νύχτα και δεν κοιμάμαι πάνω από δυο ώρες κάθε νύχτα! Έτσι όμως θα γίνω πλούσιος, το πολύ σε πέντε χρόνια θα πέσει χρήμα εδώ μέσα! Εσύ, όμως, αν δεν τρως και δεν κοιμάσαι, θα σε τρέχουμε στα νοσοκομεία και θα σε ταΐζουν με ορούς”, τη μάλωσε κάποια στιγμή ο Γιάννης, με ύφος ξερόλα.
“Μα δεν μπορώ να φάω, βρε μωρό, δεν πάει τίποτα

κάτω”, του κλάφτηκε αυτή.

Κατόπιν, ο μέγας εραστής άρχισε να παραπονιέται, δεν θυμάμαι πώς το ξεκίνησε ακριβώς, ότι τον κουράζουμε όλοι πολύ και μας έχει βαρεθεί και δεν μπορεί να μας ακούει. Μετά υποστήριξε ότι επειδή έλειψε ένα μήνα, πήραμε όλοι την κάτω βόλτα: Η Μαρίνα έχει κατάθλιψη, ο Θάνος έφαγε στις προάλλες παγωτά, ο παππούς είναι συνεχώς στο κρεβάτι. “Και φταίμε εμείς για όλα αυτά, αν κατάλαβες καλά”, πέταξα σπόντα εγώ στη μαμά.

Στο τέλος, ο πάτερ φαμίλιας διέταξε τη γυναικούλα του να πάει πάνω και να το ρίξει στον ύπνο αμέσως. Μετά από λίγο ο κύριος έφυγε και η κυρία συναντήθηκε με την αδελφή της, πήραν και τα μωρά και πήγαν μαζί επίσκεψη στην κουνιάδα τους. Δεν μου φάνηκε τόσο “πτώμα”. Ποιός πρωτοδουλεύει ποιόν δεν ξέρω...

Πέμπτη, 12 Ιουνίου 2014

Από χθες το βράδι ο Γιάννης είναι εδώ, κλεισμένος μέσα και περιποιείται ασταμάτητα τη Μαρίνα επειδή “είναι άρρωστη, δεν τρώει, δεν κοιμάται και δεν είναι καλά ψυχολογικά” – προφανώς επειδή ο σύζυγός της έχει λακίσει από το σπίτι και ξενοπηδάει.

Νωρίς το πρωί, από τις επτά η ώρα, μας στέλνουν πεσκέσι τον Αντωνάκη. Δεν μπορούν να ασχοληθούν μαζί του, λέει ο μικρός, επειδή “ο μπαμπάς φροντίζει τη μαμά”. Αυτή παριστάνει την πεθαμένη, κι αυτός παριστάνει ότι ενδιαφέρεται. *Ανθρώπινες σχέσεις· γουστάρω.*

Το βράδι ο μικρός πηγαίνει μια κοντινή βόλτα με τη μητέρα μου, κουβαλάει στο σπίτι ένα λουλούδι και το δίνει στη μαμά του. Εκείνη του λέει ευχαριστώ, όμως ο Γιάννης του λέει αυστηρά: “Αν δεν σε φωνάξουμε,

μην ξανάρθεις!”. Το παιδί ξανάρχεται κάτω προβληματισμένο. “Μα να μην μπορώ να πάω σπίτι μου;” απορεί. “Η μαμά μου το κάνει ψέματα ότι είναι άρρωστη”, λέει λίγο αργότερα.

Πιθανότατα, έτσι είναι. Άλλωστε, μέχρι χθες η κυρία φαινόταν περδίκι. Δεν το αποκλείω καθόλου, όλα αυτά να τα κάνει για να φέρει τον άνδρα της πίσω...

Παρασκευή, 13 Ιουνίου 2014

Σήμερα το πρωί ο Γιάννης πήγε τη γυναίκα του σε έναν ψυχολόγο, ο οποίος της έδωσε χάπια για την ανορεξία και για την αϋπνία. Το ζευγάρι ήταν όλο χαμόγελα, αγκαλιές και αστειάκια. “Επειδή έλειψα για ένα μήνα, η Μαρίνα νόμιζε ότι δεν την αγαπάω! Δεν είναι χαζή; Πώς το σκέφτηκε αυτό;” έκανε ο ανηψιός μου όλο νάζι. *Έλα, ντε! Πώς της πέρασε από το μυαλό τέτοιο πράγμα, μόνο και μόνο επειδή ο αντρούλης της έχει σπιτωθεί με άλλη;*

Αργότερα, μου τηλεφωνεί ο Γιάννης στο κινητό και με ρωτάει αμέσως: “Θεία, έχεις Pre-Paid Card;”
“Εγώ; Όχι! Πού να τη βρω;” του απαντώ ψύχραιμα.

Πιθανότατα ο νεαρός άνοιξε το Internet και με κάποιο τρόπο ανακάλυψε ότι πριν από λίγες μέρες εγώ αγόρασα ένα antivirus με προπληρωμένη πιστωτική. Άρα, έχει συνδέσει το κομπιούτερ του με το δικό μου και μπορεί να βλέπει πού σερφάρω στο Διαδίκτυο. Δεν φανταζόμουν, όμως, ότι μπορεί να βλέπει και αν έχω πληρώσει για κάποια αγορά. Το ζήτημα είναι ότι οι Μαρκάκηδες παρακολουθούν τι κάνω και παραφυλάνε μήπως ανακαλύψουν τυχόν κρυμμένα χρήματα, ώστε να μου τα φάνε μέχρι δεκάρα. Προσοχή, λοιπόν: Στο εξής δεν θα ξανακάνω καμία αγορά από το σπίτι, ενώ θα προσέχω πολύ τι ιστότοπους ανοίγω...

Παρασκευή, 27 Ιουνίου 2014

Πρωί-πρωί, κατά τις 7:00, χτυπά το κουδούνι της πόρτας. Είναι η αδελφή μου μαζί με το Θανάση, ο οποίος φαίνεται αναψοκοκκινισμένος και ανήσυχος. Όλο νεύρα και τσαντίλα, ο νεαρός δηλώνει πως το μεταχειρισμένο αμάξι που αγόρασε προ εξαμήνου είναι τώρα άχρηστο, με το ζόρι παίρνει μπροστά και δεν φτιάχνεται με τίποτα. Στο μεταξύ, έχει μόλις πιάσει δουλειά σε άλλο γυμναστήριο, κάπου στον Άλιμο, και χρειάζεται επειγόντως αυτοκίνητο για να πηγαίνει. Λύση άλλη δεν υπάρχει εκτός από το να βρούμε λεφτά και να αγοράσουμε άλλο αμάξι για το λόρδο. Δεν θέλει, όμως, μεταχειρισμένο, το θέλει ολοκαίνουργιο, πράγμα που σημαίνει πως θα στοιχίσει μερικές χιλιάδες ευρώ. Ούτε που του περνάει από το νου ότι θα μπορούσε προσωρινά να βολευτεί με τη συγκοινωνία, μέχρι να αποκτήσει νέο όχημα. “Εγώ κάποτε έκανα δέκα μαθήματα την ημέρα και πήγαινα παντού με λεωφορεία: από τη Γλυφάδα στην Ηλιούπολη, από τον Άλιμο στην Αργυρούπολη, από την Τερψιθέα στο Καλαμάκι, παντού!” επισημαίνω σε μια στιγμή αλλά κανείς δεν μου δίνει σημασία.

Λίγο αργότερα συζητάμε για δάνειο 5000 ευρώ από την τράπεζα. Ο Αλίκη και ο Νάσος πάνε και ρωτάνε τι μπορεί να γίνει, μα τους πληροφορούν ότι αυτό δεν είναι δυνατόν επειδή ο νεαρός μόλις τώρα έχει πιάσει δουλειά και δεν έχει στα χέρια του παλιές μισθοδοσίες. Του δίνουν δάνειο μόνο σε περίπτωση που υπογράψει κάποιος ως εγγυητής -πράγμα που αποκλείεται, δεν είμαστε τόσο ηλίθιοι- ή αν βρει ο νεαρός τα μισά από τα ζητούμενα χρήματα. Νέα απογοήτευση και βαρυθυμία για τον λόρδο.

Σάββατο, 28 Ιουνίου 2014

Ξαφνικά, το μείζον πρόβλημα του Θάνου φαίνεται λυμένο: “Τελικά θα το πάρω γρήγορα το αμάξι”, μας πληροφορεί σήμερα, όλο πόζα και ιδέα. “Μίλησα σε έναν καλό μου φίλο και πελάτη, μεγαλοδικηγόρος που έχει πολύ χρήμα, και προθυμοποιήθηκε να μου το πάρει εκείνος! "Μην ανησυχείς, αγόρι μου, θα σου αγοράσω εγώ ένα ωραιότατο αμάξι με 5000 ευρώ! Θα πάρω ένα για τη γυναίκα μου κι ένα για σένα!", μου είπε!”

“Μα τι φίλος είναι αυτός!” λέω με νόημα.

“Ή κάτι θέλει!” ξεφεύγει της αδελφής μου.

“Λοιπόν, πολύ καλούς φίλους έχετε εσείς οι Μαρκάκηδες! Μόλις χρειαστείτε λεφτά, όσα κι αν είναι αυτά, αμέσως κάποιος θα προθυμοποιηθεί να σας τα δώσει! Εγώ από τις φίλες μου ούτε ένα ευρώ δεν τολμώ να ζητήσω! Είστε και πολύ τυχεροί: Όποτε χρειάζεστε επειγόντως λεφτά -1000, 2000, 5000 ευρώ- εκεί που φαίνεστε πνιγμένοι, την άλλη μέρα κιόλας βρίσκονται!” ξεσπώ αυθόρμητα.

“Και είναι κακό αυτό;” μου κάνει η Αλίκη.

“Είπα εγώ πως είναι κακό;”

Μέχρι το απόγευμα, το σενάριο έχει αλλάξει: Ο εν λόγω πλούσιος τύπος δεν προτίθεται πλέον να χαρίσει στο Νάσο ένα ολοκαίνουργιο αμάξι αλλά θα του δανείσει γύρω στα 2500 ευρώ για να μπορέσει ο ανηψιός μου να πάρει δάνειο άλλα τόσα από την τράπεζα.

Κατακλείδα: Μέχρι τα τέλη του μήνα, το σαραβαλάκι του Θάνου παραδόξως λειτουργεί αρκετά καλά ώστε να πηγαίνει καθημερινά στη δουλειά του στον Άλιμο αλλά και σε μακρύτερους προορισμούς, όπως πχ σε μια φίλη του στην Ανάβυσσο. Όπως ισχυρίζεται ο ίδιος, το αμάξι νεκραναστήθηκε χάρη σε

ένα έξτρα ανταλλακτικό των 30 ευρώ. Εντέλει, στα τέλη Ιουλίου ο Νάσος θα αγοράσει καινούργιο αμάξι (στο όνομα της αδελφής μου, φυσικά), αξίας 10.000 ευρώ! Θα δώσει μπροστά τα 2500, που θα του δανείσει εκείνος ο μεγαλοδικηγόρος, λέει, και τα υπόλοιπα θα τα δίνει σε δόσεις των 100 ευρώ το μήνα. Εγώ απλά απορώ πώς τολμούν οι Μαρκάκηδες, που συνεχώς κλαίγονται ότι δεν έχουν φράγγο, να παίρνουν τέτοιου είδους και ύψους δάνεια...

Κυριακή, 29 Ιουνίου 2014

Πριν τρεις μέρες ακριβώς, δηλαδή γύρω στις 6:30 το απόγευμα, ανέβηκα στη μεζονέτα της αδελφής μου, όπου έλειπαν όλοι, βγήκα στο μπαλκόνι και ατενίζοντας τον συννεφιασμένο ήλιο απήγγειλα μια ***Έκκληση*** (δες Χρονικό Απριλίου 2012), ζητώντας "επιπλέον να μου αποκαλυφθεί ποιός είναι ο σωστός τρόπος δράσης σχετικά με την έκδοση ή όχι των μεταφυσικών εμπειριών μου".

Σήμερα, βγαίνοντας για τη συνήθη απογευματινή μου βόλτα, κατά τις 6:30, πεταμένο στο πεζοδρόμιό μας βλέπω ένα ανοιχτό περιοδικό με τα εξώφυλλα προς τα πάνω. Ασυναίσθητα το παίρνω στα χέρια μου και μένω έκθαμβη μόλις αντικρίζω τη σελίδα όπου είναι ανοιγμένο το περιοδικό: Σε μια εντυπωσιακή ολοσέλιδη διαφήμιση φιγουράρει ένας γοητευτικός γυμνός νεαρός με πονηρό χαμόγελο και μαύρα γυαλιά ηλίου. Φύλλα δέντρων που πέφτουν στην κατάλληλα θέση, καλύπτουν τα επίμαχα σημεία. Κάτω από τα πόδια του ξεχωρίζει μια λεζάντα με τεράστια γράμματα: "Ουδέν κρυπτόν".

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι το ανωτέρω μήνυμα αποτελεί την απάντηση στην τελευταία μου Έκκληση: Τίποτα να μη μείνει κρυφό, να εκδώσω τις μεταφυσικές

μου εμπειρίες σε βιβλίο (αργότερα, ίσως και τους διαλογισμούς), χωρίς να νοιάζομαι για το τι θα πει ο κόσμος. Τα γυαλιά που φοράει ο νεαρός συμβολίζουν το ψευδώνυμο που πρέπει να χρησιμοποιήσω, ωστόσο αυτό δεν θα με κρύψει πραγματικά: θα εκτεθώ, θα αποτελέσω αντικείμενο μελέτης, μα εγώ θα βρίσκομαι σε θέση ισχύος -όπως δείχνει το πονηρό χαμόγελο του μοντέλου.

... Την επομένη, πρωί-πρωί θα τρέξω να αγοράσω μια ωραία κορνίζα και θα στολίσω την πανέμορφη, σημαδιακή αφίσα μου στον τοίχο του δωματίου μου. *Κοίτα να δεις που έφερα άνδρα στο δωμάτιό μου! Είναι ό,τι πιο κοντινό σε γκόμενο είχα ποτέ!* Είμαι σίγουρη ότι οι αντιδράσεις της οικογένειας θα είναι αρνητικότατες ("Ρεζίλι θα γίνουμε με τούτο δω, θα λένε ότι είσαι ξελιγωμένη για άνδρα, εξαφάνισέ το αμέσως, κλπ κλπ κλπ"), μα εγώ θα τους γράψω κανονικά...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2014): Την 1η Ιουνίου κοιμήθηκα για πρώτη φορά με τα ***δαχτυλίδια αθανασίας***, τα οποία υποτίθεται ότι προσφέρουν μακροζωία, ακόμη και αθανασία. Το άμεσο αποτέλεσμα ήταν μια

Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι ότι είμαι ξαπλωμένη σε μια κουκέτα καραβιού και κοιμάμαι με τα εν λόγω δακτυλίδια. Φυσάει πολύ και νιώθω ένα βίαιο ρεύμα αέρα σε όλο μου το σώμα. Σηκώνομαι, πάω βόλτα στο κατάστρωμα, εξακολουθεί να φυσάει πολύ. Κάπου παρατηρώ μια δεξίωση της εταιρείας Dreksitel. Ξεχωρίζω μια γυναίκα ξανθιά, αριστοκρατική, με μακριά γαλάζια τουαλέτα. Ξυπνώ και σχεδόν νιώθω ακόμη δυνατό αέρα να τυλίγει το σώμα μου...

... Από την πρώτη κιόλας μέρα παρατηρώ ότι ο

πόνος στους ώμους από τα αρθριτικά έχει εξαφανιστεί, το ίδιο και οι νυχτερινές καούρες, ενώ νιώθω γενικά πιο ενεργοποιημένη. Ο χρόνος θα δείξει...

Λεπτομέρεια: Γκουγκλάρισα τη Dreksitel και ανακάλυψα ότι είναι μια εταιρεία που παρέχει διαδικτυακούς χάρτες και υπηρεσίες “who is”. Προφανώς, η εν λόγω εταιρεία παρακολουθεί ηλεκτρονικά τους πολίτες και συλλέγει πληροφορίες για τον καθένα. Συμπέρασμα: Καλό είναι να προσέχω τι κάνω στο Διαδίκτυο, γιατί το κάθε τι που κάνω με προδίδει...

Κατά τ' άλλα: Συνολικά, αυτό το μήνα παρατήρησα σχετική βελτίωση σχετικά με το θέμα των νυχτερινών ενοχλήσεων: Μόλις 2 οράματα φωτιάς και μερικές σχηματοποιημένες φλόγες. Μια φορά μου ήλθε το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" και το ίδιο πρωί θύμωσα πολύ. Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν σε 20...

Τετάρτη, 2 Ιουλίου 2014

Από χθες η γυναίκα του Γιάννη έχει επιστρέψει στη δουλειά κι εμείς τα απογεύματα κρατάμε ξανά τον Αντώνη. Έτσι, γύρω στις 6:30 το απόγευμα, η μαμά πηγαίνει επάνω, στου Θανάση, για να του κάνει δουλειές. Εγώ μένω μόνη με το μπαμπά και το μωρό. Παίζω ποδόσφαιρο μαζί του για κανένα μισάωρο, όμως αυτός εξακολουθεί να είναι ανήσυχος και πάει φυρίφυρί για περισσότερες σκανδαλιές. Προτείνω, λοιπόν, να πάω επάνω να φέρω το επιτραπέζιο ποδοσφαιράκι για να παίξουμε. Του λέω να καθήσει να φυλάει τον παππού για ένα λεπτό, εκείνος συμφωνεί, μόλις όμως βγαίνω έξω ο νεαρός φωνάζει μέσα από το παράθυρο ότι θέλει να έλθει επάνω, μαζί μου. Του λέω εντάξει, ο μικρός τρέχει έξω στην αυλή, εγώ ανεβαίνω ήδη την εξωτερική σκάλα, εκείνος όμως αντί να με ακολουθήσει

κλωτσάει τη μπάλα και τη ρίχνει στο δρόμο. Πάω να κατέβω τα σκαλιά για να πιάσω τη μπάλα, γλιστράω απότομα, πέφτω ανάσκελα και η πλάτη μου σκάει με ορμή πάνω σ' ένα από τα σκαλιά. Ξεραίνομαι στον πόνο: Τέτοιο πόνο δεν έχω ξανανιώσει στη ζωή μου και για μερικά λεπτά ουρλιάζω σαν τρελή. Παραδόξως, κανένας από τους γείτονες που είναι στα γύρω μπαλκόνια δεν δίνει σημασία. Εντέλει, καταφέρνω να σηκωθώ και να πάω σκούζοντας μέχρι το κρεβάτι μου.

Σύντομα μαζεύονται η μητέρα μου, η αδελφή μου και η Θεώνη. Μου προτείνουν να πάμε επειγόντως στο νοσοκομείο αλλά εγώ δεν θέλω επειδή α) κουνάω χέρια και πόδια, άρα δεν είναι κάτι σοβαρό, β) θεωρώ ότι η μεταφορά και η πολύωρη αναμονή στο νοσοκομείο θα είναι μια τρομερή ταλαιπωρία, την οποία δεν πρόκειται να αντέξω στην κατάσταση που είμαι, γ) αυτή την εποχή δεν έχω ιατρική ασφάλεια.

Τα άμεσα αποτελέσματα του χτυπήματος: τρέμω ολόκληρη για δυο ώρες, το στομάχι μου ανακατεύεται, κάνω κι εμετό, τις επόμενες δέκα μέρες δεν θα μου έλθει καν η τάση για φτάρνισμα (εγώ, που είμαι πρωταθλήτρια στα αψού), όλο τον υπόλοιπο μήνα θα βήχω, ενώ η μέση και η πλάτη μου πονάνε διαρκώς.

Περαιτέρω διαπιστώσεις: i) Το να ασχολείσαι με παιδιά δεν είναι μονάχα κουραστικό· είναι κι επικίνδυνο: Με την υπερκινητικότητα και την απαιτητικότητά τους ("έλα εδώ, πήγαινε εκεί, κάνε μου αυτό, θέλω εκείνο, όχι ετούτο, το άλλο κλπ"), άθελά τους προξενούν μεγάλη διάσπαση προσοχής, άρα και ατυχήματα. ii) Την επόμενη μέρα ο Τώνης δηλώνει στη μητέρα του: "Είμαι πολύ στενοχωρημένος, γιατί τώρα η νονά δεν θα παίζει ποδόσφαιρο μαζί μου". Καλά θα κάνω, πάντως, να προσέχω ιδιαίτερα αυτή την παμπόνηρη νυφίτσα, τον

Αντώνη, εξαιτίας του οποίου έπαθα το συγκεκριμένο ατύχημα. Υποψιάζομαι ότι ο νεαρός είναι εκ φύσεως γρουσούζης και στο μέλλον μπορεί να αποδειχθεί επικίνδυνος, με τρόπους που τώρα ούτε καν φαντάζομαι. iii) Παρά τη σφοδρότητα του χτυπήματος, δεν έχει σχηματιστεί κανένας μόλωπας στην πλάτη μου παρά μόνο μια κόκκινη γρατζουνιά η οποία παραδόξως είναι κάθετη και όχι οριζόντια, όπως θα ήταν αναμενόμενο. iv) Δυο μέρες αργότερα, η Θεώνη φέρνει στο σπίτι το Χρήστο, ένα γειτονόπουλο δυο ετών, που φέρει ένα εκτενές τραύμα στην πλάτη, με κάκαδο και πρήξιμο, εκεί όπου θα έπρεπε να έχω εγώ ένα. v) Ακόμη μια φορά, η Θεώνη αποδεικνύεται αληθινή φίλη: Κάθε μέρα τρέχει και μας βοηθάει σε ότι χρειαζόμαστε, ενώ την Κυριακή έρχεται μαζί μου στο Ασκληπιείο Βούλας για να βγάλω ακτινογραφία. Ό,τι κάνει το κάνει πρόθυμα, χωρίς βαρυγκόμιες και στραβομουτσουνιάσματα, όπως πχ η αδελφούλα μου που παραπονιέται ότι η ίδια έχει πιο σοβαρούς πόνους στην πλάτη. vi) Τη Δευτέρα ο Νάσος παραπονιέται για πόνους και υγρό στο πόδι που κινδυνεύουν να καταλήξουν σε μηνίσκο, ο Γιάννης παθαίνει ένα άσχημο ρεβόκραμμα και τρέχει στο Ασκληπιείο όπου του κάνουν ειδική ένεση για να συνέλθει, ενώ η Αλίκη εξακολουθεί να τρέχει στους γιατρούς για την ουρολοίμωξή της. Ή μας έχουν μουτζώσει οικογενειακώς, ή πέφτει χοντρό θέατρο...

☻ ***Ξεκαθάρισμα:*** Ο Τώνης έχει φθάσει έξι χρονών, δεν είναι πια μωρό. Βρίσκεται πλέον σε μια ηλικία που καταλαβαίνει και προσαρμόζεται στο κλίμα γύρω του. Εδώ κι ένα χρόνο περίπου, ο μικρός με απεχθάνεται και το εκφράζει συνεχώς, απροκάλυπτα και με διάφορους τρόπους. Μόλις βρεθώ στο οπτικό του πεδίο με

αγριοκοιτάει, με βρίζει ("είσαι χαζή" ... "είσαι σκατά" ... "σε σιχαίνομαι" ... "είσαι μαύρη" ... "είσαι άσχημη" ... "είσαι ένα τίποτα" κλπ), με κοροϊδεύει, με χτυπάει, φέρνει σπαστικές αντιρρήσεις στο παραμικρό που θα πω, αδυνατεί να παίξει μαζί μου έστω ένα λεπτό χωρίς να κάνει ζαβολιές, του φαίνεται αδιανόητο να κερδίσω κι εγώ μια φορά. Συνεχώς επιδιώκει να με μειώνει με διάφορους τρόπους κι αυτό είναι μια πάγια συμπεριφορά που δεν σταματά ποτέ. Τους υπόλοιπους στην οικογένεια τους αντιμετωπίζει με περισσότερο σεβασμό και συμπάθεια. Μόνο σε μένα φέρεται σα να τον έχω βλάψει ανεπανόρθωτα ή σα να του χρωστάω εκατομμύρια...

Γιατί όμως; Ο μικρός δεν με σέβεται, μάλλον επειδή εγώ δεν είμαι ερπετοειδές υβρίδιο όπως οι Μαρκάκηδες. Από την άλλη, γύρευε τι ακούει για μένα από αυτούς... Εγώ, από τη μεριά μου, δεν τον προκαλώ ποτέ· αντίθετα, του δείχνω διαρκώς τρυφερότητα και αγάπη, ενώ όποτε θέλει (δηλαδή κάθε λίγο και λιγάκι) παίζω μαζί του ποδόσφαιρο ή επιτραπέζια, του διαβάζω ιστορίες και τον διασκεδάζω. Μόλις, όμως, σταματήσουμε τα παιγνίδια επιστρέφει στην πάγια, απαράδεκτη συμπεριφορά του απέναντί μου. Δεν τολμώ να τον βγάλω έξω από το σπίτι: Δεν τον πάω ποτέ στις κούνιες, ούτε για μπάνιο, ούτε βόλτα, επειδή όπου κι αν τον πάω με βρίζει και με κοροϊδεύει συνεχώς, δεν με ακούει καθόλου, πρέπει να τον κυνηγάω παντού, γινόμασε νούμερο, και όταν έρχεται η ώρα να φύγουμε αυτός δεν κουνιέται με τίποτα. Έτσι, δεν τον πάω πουθενά. Εκείνος χάνει...

Ο μικρός έχει γίνει πιο γαϊδούρι τους τελευταίους δυο μήνες, που έχει φύγει ο πατέρας του από το σπίτι. Τη μάνα του δεν τη βλέπει πολύ επειδή εκείνη δουλεύει

απογεύματα, επιστρέφει στο σπίτι μετά τις τρεις τα ξημερώματα, κοιμάται ως τις δώδεκα ή μία το μεσημέρι, και κατά τις τέσσερις μας ξαναφέρνει το μικρό για να ξαναφύγει για τη δουλειά. Του Αντώνη του λείπουν οι γονείς του, γι' αυτό κι έχει γίνει πιο επιθετικός και νευρικός...

Τρόπος δράσης: Σαφώς δεν μπορώ να κρατήσω κακία στον Αντωνάκη, εφόσον μάλιστα είναι ο μόνος εδώ μέσα που με κάνει και γελάω, ορισμένες φορές μέχρι δακρύων. Απλά θα του κόψω τα πολλά παιγνίδια, τα γελάκια και τα χατήρια. Απέναντι στους άλλους θα κρατώ μια στάση σιωπής σχετικά με το θέμα: Δεν θα εξηγώ τι παράπονα έχω με τον μικρό, ούτε γιατί του φέρομαι έτσι ή αλλιώς. Άλλωστε, τις απαντήσεις τις ξέρω ήδη: “Μα παιδάκι είναι, παρεξηγείς ένα εξάχρονο παιδάκι;”. *Αν στα έξι του με προβληματίζει τόσο, γύρευε τι θα κάνει στα δεκάξι του...*

Σάββατο, 19 Ιουλίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια νεαρή γυναίκα, που είναι μαύρη μάγισσα, φθάνει σ' ένα ωραίο νησί που μοιάζει με την Κεφαλλονιά. Προφέρει ένα ειδικό ξόρκι και το έδαφος αρχίζει σιγά-σιγά να καλύπτεται από ένα μαύρο υλικό, σαν πίσσα. “Μου αρέσει όταν γίνονται όλα μαύρα”, λέει αυτάρεσκα.

Εγώ παρακολουθώ τα γεγονότα με σχετική αγωνία. Γνωρίζω, όμως, ότι το αντίδοτο της συγκεκριμένης μαγείας βρίσκεται σ' ένα άλλο νησί, στην Κύπρο. Στο μεταξύ, το μίασμα προχωρά γοργά και κοντεύει να καλύψει όλη την Κεφαλλονιά. Κόσμος πολύς έχει μαζευτεί στο λιμάνι γυρεύοντας να ξεφύγουν από το κακό. Είμαι κι εγώ εκεί. Μαζί με τους γονείς μου και τον μικρό Αντώνη ανεβαίνουμε πάνω σ' ένα

παράξενο πλεούμενο και αναχωρούμε πλέοντας αργά, φεύγουμε για να σωθούμε...

Παρασκευή, 25 Ιουλίου 2014

☺ Ο Τώνης παρακολουθεί μουσικά βίντεο κλιπ στην τηλεόραση όλο ενδιαφέρον και τότε μου έρχεται μια ωραία ιδέα: Του προτείνω να πηγαίνει να παίρνει μέρος ως χορευτής και μοντέλο σε τέτοια βίντεο κλιπς. “Θα χορεύεις, θα σου δίνουν ένα σωρό λεφτά, θα σε περιτρυγυρίζουν γκόμενες και θα σε δείχνει η τηλεόραση”, του λέω. Ο μικρός δεν απαντάει. Για κανένα δεκάλεπτο μένει ακίνητος και αμίλητος, μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά.

Μετά από λίγο, έρχονται οι εγγονές της Θεώνης για μάθημα. Ο Αντώνης είναι στη βεράντα. Μόλις παίρνει χαμπάρι τι γίνεται, δυσανασχετεί έντονα, μυξοκλαίει, κοπανάει τη μούρη του και μουρμουρίζει: “Τι θέλουν εδώ αυτές; Να φύγουν τα κορίτσια, να μην κάνουν μάθημα, να πάνε σπίτι τους!” Ύστερα έρχεται ο Θάνος και τον παίρνει βόλτα, οπότε ο μικρός ηρεμεί.

Το απόγευμα ο Αντώνης μου ζητάει να παίξουμε ποδόσφαιρο κι εγώ του κάνω το χατήρι αλλά φροντίζω να κάθομαι σε μια άνετη καρέκλα, καθότι η πλάτη μου δεν είναι ακόμη 100% εντάξει. Μόλις του λέω το ναι, ο μικρός τρέχει, φέρνει δυο μαξιλάρια, βάζει ένα στο κάθισμα και ένα στην πλάτη της καρέκλας και μου λέει: “Τώρα είναι άνετα ο κώλος σου;”

Μετά από λίγο, ο νεαρός το θεωρεί σκόπιμο να μιλήσει άσχημα στον πατέρα μου. Η μαμά τον μαλώνει ότι είναι κακό παιδί κι εκείνος σπεύδει να δικαιολογηθεί: “Η καρδιά μου είναι κλειδωμένη επειδή κανένας δεν με αγαπάει!”

Νεότερες περιπλοκές

Δευτέρα, 28 Ιουλίου 2014

Όσο πάει, το οικογενειακό μας σήριαλ γίνεται πιο μπερδεμένο: Τώρα μαθαίνουμε ότι η νέα γκόμενα του Γιάννη, με την οποία έχει σπιτωθεί εδώ και τρεις μήνες, δεν είναι πλούσια όπως νομίζαμε αλλά φτωχή μισθοσυντήρητη Αλβανίδα, χωρίς δικό της σπίτι. Το ζευγαράκι μένουν σε νοίκι, δεν διαθέτουν κουζίνα, συνήθως δεν έχουν να φάνε και ο ανηψιός μου κάθε τόσο περνάει από δω και ζητάει φαγητό, όλο περίσκεψη και κατήφεια. Όσο για εκείνα τα έξτρα λεφτά που έβγαζε προ μηνών, όπως μας κοκορευόταν, τώρα έχουν κάνει φτερά...

Παράλληλα, η αδελφή μου συνεχίζει να παραπονιέται για τη δουλειά της: Σήμερα τσακώθηκε με τα αφεντικά, λέει, φοβάται μήπως την απολύσουν, λέει, και τι θα γίνει που τώρα όλα έχουν πέσει πάνω της, ξανά λέει (τον τελευταίο καιρό δίνει στους γονείς μου κανένα κατοστάρικο το μήνα και το φέρει βαρέως).

“Μέχρι πέρυσι, δουλεύαμε όλοι -χώρια η σύνταξη του μπαμπά. Θα έπρεπε να έχουμε πολλά λεφτά στην τράπεζα, όχι λίγα” επισημαίνω.

“Πες το στα ανήψια σου”, μου κάνει η Αλίκη και μετά σηκώνεται και φεύγει επειδή δεν την συμφέρει η συζήτηση.

Το θέμα είναι ότι εδώ και μερικούς μήνες δεν μπορώ να βγάλω άκρη με τους Μαρκάκηδες. Πότε τα λένε έτσι, πότε γκιουβέτσι:

Έτσι	**Γκιουβέτσι**
Ο Θάνος δουλεύει τώρα, βγάζει λεφτά.	**Δ**εν βγάζει αρκετά, δεν τον φτάνουν.
Ο Θάνος κάνει personal training, απ' όπου κερδίζει αρκετά χρήματα κάθε μήνα.	**Τ**α personal του Θάνου κινδυνεύουν επειδή το γυμναστήριο του ζητάει ξαφνικά 60% μίζα! Επιπλέον, έχει μηνίσκο, λέει, και ίσως χρειαστεί εγχείρηση.
Ο Θανάσης θα σταματήσει τις δίαιτες και τα αναβολικά, οπότε δεν θα έχει τόσα έξοδα.	**Ο** Θανάσης συνεχίζει τις δίαιτες και τα αναβολικά οπότε εμείς πρέπει να συνεχίσουμε να του τα ακουμπάμε χοντρά.
Ο Θάνος δεν έχει χρήματα να αγοράσει καινούργιο αυτοκίνητο.	**Ο** Θάνος βρίσκει αμέσως τα χρήματα και αγοράζει καινούργιο αυτοκίνητο.
Ο Γιάννης χώρισε από τη Μαρίνα επειδή εκείνη του έβγαζε γλώσσα.	**Ο** Γιάννης χώρισε από τη Μαρίνα επειδή ο κύριος παίρνει ναρκωτικά και δεν διστάζει να σνιφάρει κοκαΐνη μπροστά στο παιδί.
Ο Γιάννης βγάζει έξτρα λεφτά, θα μας βοηθάει κιόλας.	**Ο** Γιάννης δεν βγάζει πια έξτρα λεφτά, δεν έχει ούτε να φάει. Τότε που εμφάνιζε λεφτά, ήταν επειδή πούλησε το σκάφος έναντι 4000 ευρώ μόλις...
Η νέα γκόμενα του Γιάννη είναι πλούσια, με δικό της σπίτι.	**Η** νέα γκόμενα του Γιάννη είναι μια φτωχή ναρκομανής αλήτισσα. Οι δυο τους νοικιάζουν σπίτι.

Έτσι	**Γκιουβέτσι**
Ο Γιάννης εξακολουθεί να δουλεύει σαν ναυαγοσώστης στην πλαζ του Blue Rose.	Ο Γιάννης απουσιάζει συχνά και αδικαιολόγητα από τη δουλειά του και κινδυνεύει να μείνει άνεργος.
Από στιγμή σε στιγμή η Αλίκη παρατάει τη δουλειά της στα “Τρία Κυκλάμινα” επειδή τσακώθηκε με τα αφεντικά.	Η Αλίκη παραμένει στα “Τρία Κυκλάμινα”, παίρνει και άδεια, όλα μέλι-γάλα.
Από τον άλλο μήνα δεν θα πληρώνουμε εμείς τους λογαριασμούς ολονών.	Θα εξακολουθήσουμε να πληρώνουμε τους λογαριασμούς ολονών επειδή η Αλίκη μας δίνει 100 ευρώ το μήνα και ξοδεύεται για χάρη μας.

Με δυο λόγια, οι Μαρκάκηδες καμώνονται πως είναι όλοι τους μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, με άμεση ανάγκη για χοντρά φράγκα. Εμένα, όμως, μου είναι ηλίου φαεινότερον ότι έχουν χωθεί στα κυκλώματα μέχρι τα κόκκαλα, έχουν πάρει εντολή να με οδηγήσουν σε νευρική κατάρρευση (κυρίως με ηχητικό πόλεμο και συστηματική περιφρόνηση) και να με αφήσουν τελικά άπορη και άστεγη (δημιουργώντας διαρκώς νέες, απίθανες ανάγκες και αποστραγγίζοντας οικονομικά εμένα και τους γονείς μου). Μετά από πολλά χρόνια απομύζησης, σίγουρα έχουν μαζέψει ένα σεβαστό χρηματικό ποσό στην τράπεζα – εξ ού και όλα αυτά τα φοβερά έξοδα που εξακολουθούν να κάνουν, παρά την υποτιθέμενη φτώχεια τους.

Στο εξής θεωρώ σκόπιμο να μην λαμβάνω υπόψη οτιδήποτε ακούω απ' αυτούς, δεδομένου ότι ψεύδονται ασύστολα και ασταμάτητα. Δεν ξέρω πλέον ποιοί είναι, ούτε τι κάνουν. Ξέρω, μόνο, ότι είναι άτομα επικίνδυνα

και κακόβουλα. Αρκετά ασχολήθηκα μαζί τους.

Πέρα απ' αυτά, πάντως, καλό είναι να αντιμετωπίζω την όλη κατάσταση μέσα από μια ευρύτερη οπτική γωνία: Αν δω το Φεζαρρομαρκέικο ως οικογένεια, είναι απαράδεκτη. Αν τους δω ως εργασιακό περιβάλλον (γιατί αυτό είναι, τελικά), είναι κάτι παραπάνω από ιδανικό...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος-Αύγουστος 2014): Παρά το πέσιμο στη σκάλα στις 2 Ιουλίου, τους πόνους στη μέση και τα παυσίπονα που αναγκάζομαι να παίρνω, οι δυο αυτοί μήνες κύλησαν αρκετά ομαλά. Μάλιστα, έχω αποκρυσταλλώσει μερικές ακόμη λεπτομέρειες σχετικά με την Ψυχική μου Αυτοάμυνα: Όταν τρώω κάτι βαρύ το βράδι, να πίνω μαζί και σόδα. Αν τύχει να δω παραπάνω τηλεόραση, να παίρνω ένα αναλγητικό χάπι ορφεναδρίνης κανένα τέταρτο πριν πέσω για ύπνο. Επίσης, το μήνα που ήμουν άρρωστη, δεν μπορούσα να κοιμηθώ ανάσκελα -πράγμα που μάλλον βοήθησε στο θέμα των οραμάτων φωτιάς. Άρα, καλό είναι να αποφεύγω να κοιμάμαι ανάσκελα από δω και στο εξής.

Ο Αύγουστος ήταν ένας παράξενος μήνας, *μήνας πραγματικών διακοπών*, καθώς δεν συνέβη τίποτα αρκετά περίεργο ώστε να το καταγράψω. Ούτε που θυμάμαι πόσα χρόνια είχε να συμβεί κάτι τέτοιο...

Κατά τη διάρκεια του διμήνου είχα μονάχα ένα όραμα φωτιάς, μια νύχτα που είχα παρακολουθήσει τηλεόραση ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Παρατηρήθηκαν επίσης ορισμένες σχηματοποιημένες φλόγες -συνήθως λευκές, σπάνια κόκκινες. Το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ήλθε 2 φορές κατά μέσο όρο, μία φορά το αντίθετό του "heaven". Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν σε

24 κατά μέσο όρο.

Περί δακτυλίων αθανασίας: Τον Ιούλιο δεν χρησιμοποίησα καθόλου τα δαχτυλίδια αθανασίας επειδή όταν τα φορούσα στο κρεβάτι, η μέση μου πονούσε περισσότερο! Ωστόσο, από τις αρχές Αυγούστου τα χρησιμοποιώ κανονικά και παρατηρώ τα εξής: α) Τα αρθριτικά μου δεν με ενοχλούν τόσο, β) ό,τι κι αν φάω το βράδι, δεν έχω καούρες τη νύχτα, γ) η κυτταρίτιδα έχει μειωθεί σημαντικά, δ) η ψυχολογική μου κατάσταση είναι καλύτερη, ε) οι θόρυβοι δεν με ενοχλούν τόσο, όσο άλλοτε.

Είμαι αισιόδοξη για τα μαγνητικά δαχτυλίδια, επειδή είναι ακριβώς το αντίθετο απ' ότι έχω κάνει ως τώρα στη ζωή μου: Ως τώρα, το κάθε τι που έχω επιχειρήσει απαιτούσε υπερβολικούς κόπους για ένα ελάχιστο ή μηδαμινό αποτέλεσμα. Τα δαχτυλίδια αθανασίας απαιτούν μηδενικό κόπο και παρέχουν (μάλλον) σημαντικά αποτελέσματα...

Πέμπτη, 4 Σεπτεμβρίου 2014

Το έχω παρατηρήσει πάρα πολλές φορές, ιδίως τα τελευταία χρόνια: Σε όποιο χώρο κι αν βρεθώ αντιμετωπίζω δυσχέρειες, εμπόδια, περίεργα επεισόδια, δυσπραγία, εχθρότητα. Εδώ και δυο χρόνια περίπου, δεν μπαίνω σε πολλούς χώρους· η πιο τακτική μου επίσκεψη είναι στο γιατρό Τζανετάκο, ο οποίος μου γράφει τα φάρμακα του πατέρα μου. Τις τελευταίες τέσσερις φορές, μόλις μπαίνω μέσα και γράφω το όνομά μου στη λίστα αναμονής, κάποιος πετάγεται από το πουθενά, δηλώνει ότι ήταν εκεί πριν από μένα και μου παίρνει τη σειρά με το “έτσι θέλω”!

Σήμερα το απόγευμα, αφού πρώτα μία τύπισσα μου πήρε τη σειρά (“ήλθα πριν από σας αλλά δεν

πρόλαβα να γράψω το όνομά μου", δικαιολογήθηκε), πάω και κάθομαι σε μια απομονωμένη γωνία επειδή δεν υπάρχει αλλού κενή θέση. Μετά από καμιά ώρα, η γραμματέας αποχωρεί και στη θέση της έρχεται μια άλλη. Ύστερα από λίγα λεπτά, βλέπω την πρώτη να επανέρχεται βιαστική μόνο και μόνο για να σβήσει το φως της δικής μου γωνίας! Ξαναγύρισε μόνο και μόνο για να μου σβήσει το φως! *Αν αυτό δεν είναι εχθροπραξία, τότε τι είναι;* Επιπλέον, η δεύτερη γραμματεύς θα κάνει λάθος τη συνταγή σε ένα από τα πέντε φάρμακα που ήθελα. *Σαν πολλά δεν είναι όλα αυτά τα επεισόδια για να είναι τυχαία;*

Σίγουρα δεν είναι η πρώτη φορά που διαπιστώνω παρόμοια φαινόμενα διάσπασης εναντίον μου: α) Πριν από λίγα χρόνια, ήθελα να κάνω εξετάσεις αίματος στο ΕΟΠΥΥ και μου έλεγαν θα έλθω ακριβώς στις 7:30 το πρωί για να κλείσω ραντεβού μετά από ένα μήνα. Όμως, την ίδια εποχή ο Νάσος έκλεινε ραντεβού για παρόμοιες εξετάσεις όποια ώρα ήθελε, για να τις κάνει την επόμενη κιόλας μέρα. β) Την τελευταία φορά που πήγα στο ΙΚΑ για να ανανεώσω το βιβλιάριό μου, αφού περίμενα τέσσερις ώρες, η αρμόδια υπάλληλος με έβαλε να τρέχω σε όλη τη Γλυφάδα για να βγάλω χαρτιά που δεν χρειάζονταν, για να μου πει την τελευταία στιγμή ότι δεν δικαιούμαι ασφάλεια. γ) Τους τελευταίους τρεις μήνες έχω πάει έξι φορές στο ΚΕΠ για να ανανεώσω το βάουτσερ υγείας αλλά "είναι αδύνατη η εμφάνιση της σελίδας", μου λένε. *Υποψιάζομαι ότι η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των φτωχών και των ανασφάλιστων είναι μονάχα ένας αστικός μύθος.*

Κατά πάσα πιθανότητα, τα ανωτέρω γεγονότα δεν είναι τυχαία: Το κράτος με έχει σταμπάρει σαν στόχο και αρνείται να με εξυπηρετήσει ακόμη και στις πιο

απλές διαδικασίες. Αυτό δεν μπορεί παρά να είναι ανησυχητικό, ιδίως για το μέλλον μου. Πόσο μπορώ, ας πούμε, να εμπιστευθώ γιατρούς και νοσοκομεία; Πού ξέρω εγώ τι εντολές μπορεί να λαβαίνουν για μένα; Θα πάρω άραγε ποτέ σύνταξη; Ναι μεν έχω τα τυπικά προσόντα, εδώ όμως μου αρνούνται μια απλή ανανέωση του βάουτσερ υγείας, πόσο μάλλον, άλλα πολύ πιο πολύπλοκα πράγματα...

Δευτέρα, 15 Σεπτεμβρίου 2014

Από σήμερα ο Γιάννης επιστρέφει στο σπίτι. Δεν ξέρουμε για πόσο, δεν ξέρουμε αν τα χάλασε με τη γκόμενα ή αν τα ξανάφτιαξε με τη γυναίκα του. Δεν μας μιλάει παρά για να πει τα βασικά, δεν μας εξηγεί τίποτα. Όχι ότι σκοτίζομαι ιδιαίτερα· προσωπικά, θα προτιμούσα να λείπει. *Ένα παράσιτο λιγότερο...*

Ξαφνικά, συνειδητοποιώ ότι ***στη μικρή μας την αυλή*** τώρα δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα απ' όσα υπήρχαν πριν από τέσσερα χρόνια, καθώς τα παλιά τζάτζαλα έχουν αντικατασταθεί από άλλα, ίσως περισσότερα και πιο ογκώδη: Πρόσφατα ήλθε κηπουρός και καθάρισε τον κήπο από παλιόδενδρα και παλιοκλαρίδες, ωστόσο η αδελφή μου διέταξε τα κομμάτια των κορμών να παραμείνουν στη μπροστινή αυλή, επειδή θα τα χρειαστεί για το τζάκι, λέει. Παραμένει επίσης ένας τσιμεντόλιθος, κάτι άδειες γλάστρες κι ένα παλιό, άχρηστο πατίνι.

Στην πλαϊνή αυλή έχουν μαζευτεί τα ψαρικά του Γιάννη, άλλο ένα βουνό από ξύλα για το τζάκι, συν ένα βουνό από σαβούρες του "κότερου" (σωσίβια, σημαδούρες, μπιντόνια, λάστιχα ποτίσματος, μηχανήματα σκουριασμένα κλπ), ένα λάστιχο από πούλμαν, ένα ρολό σύρμα ψηλό ένα μέτρο, ένα παλιό κρεβάτι του

Τώνη με τις σανίδες του. Επίσης, παραμένουν οι παλιοί πάγκοι του μπαμπά, γεμάτοι με σκουριασμένα πια εργαλεία και βίδες.

Στην πίσω αυλή υπάρχει ένας λόφος από παλιόξυλα σκεπασμένα με μια τεράστια ρόδα λεωφορείου (τις ρόδες τις χρειάζεται ο Νάσος για τη γυμναστική του, λέει), καλάμια διάφορα, κιούπια σπασμένα σε κομμάτια, η παλιά σιδερένια αποθήκη γερμένη στο πλάι.

Στο πλαϊνό μπαλκόνι του Γιάννη, στον 1ο όροφο, υπάρχει τώρα μια πλαστική αποθήκη ύψους δυο μέτρων, πάντα ανοικτή, γεμάτη παλιατσαρίες. Ακόμη, δυο παλιά ξύλινα έπιπλα γεμάτα παλιοπράγματα.

Κι ένα ***μυστήριο*** *πράγμα: Ενίοτε ξεφορτώνομαι από την αυλή μου ό,τι είναι αρκετά ελαφρύ ώστε να μπορώ να το σηκώσω· ωστόσο, ένα πετάω, πέντε έρχονται την επόμενη μέρα...*

Τρίτη, 16 Σεπτεμβρίου 2014

☺ Ο Αντωνάκης αρχίζει να μαθαίνει την αποταμίευση: Μαζεύει κέρματα, τα βάζει μέσα σε μια παλιά κασετίνα και κάθε τόσο τα μετράει για να δει πόσα έχει. Πάντως, μόλις έπιασε λίγα χρήματα στα χέρια του, έσπευσε να μου δώσει: “Πάρε δυο ευρώ να αγοράσεις λουκουμά από την καντίνα!”

Μετά από λίγο, καθώς έφευγα για το σούπερ μάρκετ, έτρεξε κοντά μου και μου είπε: “Να σου δώσω λεφτά για να πάρεις παγωτό;”. Εννοείται ότι δεν παίρνω τα λεφτά του μικρού, όσο κι αν επιμένει: “Πόσο κάνει το παγωτό για να σου δώσω τα λεφτά;” με ρώτησε μόλις επέστρεψα. Πάντως, είναι ο μοναδικός από τους Μαρκάκηδες που έχει φιλοτιμηθεί να μου δώσει έστω ένα ευρώ...

☻ Από την άλλη πλευρά, δεν έχω ψευδαισθήσεις σχετικά με το τι έχω να περιμένω από τον Αντώνη στο μέλλον· με τους Μαρκάκηδες ζει, από αυτούς έχει πάρει τα γονίδια, από αυτούς επηρεάζεται πιο άμεσα: Σήμερα το μεσημέρι, μόλις επιστρέφει από το σχολείο (τώρα πάει στην πρώτη δημοτικού), τον βγάζω φωτογραφίες με την τσάντα του και την γιαγιά του. Μαζί μου δεν θέλει με κανέναν τρόπο να βγει φωτογραφία· από αυτό φαίνεται το πόσο με εκτιμάει...

Λίγο αργότερα έρχεται η Θεώνη, εύχεται στον Αντώνη καλή πρόοδο στο σχολείο, εκείνος όμως αρχίζει αμέσως να βρίζει τους πάντες, χωρίς καμία αφορμή:
"Δεν θέλω να σε βλέπω, φύγε από δω!" λέει στη Θεώνη, όλο νεύρα.
"Γιατί μιλάς έτσι; Θες καμιά τσιμπιά;" του κάνει η μητέρα μου.
"Τίποτα δεν θα μου κάνεις, έτσι γουστάρω, είσαι γριά κακάσχημη, σε σιχαίνομαι!"
"Έλα, που είσαι και τυχερό παιδί, και θα έχεις δυο δασκάλες να σε προσέχουν για το σχολείο: Η γιαγιά θα σου κάνει τα ελληνικά και η νονά θα σου μαθαίνει αγγλικά!" συνεχίζει η Θεώνη.
"Χαααα, χα, χα!" Ο μικρός σηκώνεται από τον καναπέ και γυρνοβολάει σε όλο το σαλόνι γελώντας σαρδόνια. "Η νονά θα μου κάνει μάθημα; Ας γελάσω! Σιγά μην έχω αυτήν για δασκάλα! Σκατά μάθημα θα μου κάνει!"
"Να πάρεις άλλη τότε, να την πληρώνεις κιόλας!" του απαντώ.
"Και βέβαια θα πάρω άλλη, σιγά μη πάρω εσένα που είσαι ανίκανη!"
"Δεν έχει παιγνίδια σήμερα! Δεν θα παίξω μαζί σου καθόλου, για να μάθεις!" τον μαλώνω.

Στο σημείο αυτό η μητέρα μου χάνει την υπομονή

της, τρέχει και βουτάει τον μικρό και του δίνει μια τσιμπιά ξεγυρισμένη. Ο νεαρός σκούζει, μετά έρχεται η μάνα του, της εξηγούμε τα καθέκαστα, τον μαλώνει κι εκείνη, ο Τώνης κλαίει και πλαντάζει. Όλη την υπόλοιπη μέρα είναι υπάκουος και μελιστάλακτος, όμως η μητέρα μου έχει πίεση και πονοκέφαλο μέχρι το επόμενο πρωί...

Το θέμα είναι ότι πρέπει να δούμε πώς θα χειριστούμε την όλη κατάσταση, καθότι οι Μαρκάκηδες αποθρασύνονται όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα: Ο Γιάννης, παρόλο που έχει φύγει από το σπίτι, συνεχίζει να γεμίζει τις αυλές μας με κάθε λογής παλιατσαρίες· πετάω ένα πράγμα και την επόμενη μέρα κουβαλάει άλλα δέκα. Επιπλέον, οι λόρδοι απαιτούν όλο και περισσότερες εκδουλεύσεις και φράγκα και δεν τους καίγεται καρφί αν οι γέροι γονείς μου μπορούν να τα βγάλουν πέρα ή όχι. Σα να το κάνουν επίτηδες, για να τους ξεκάνουν μια ώρα αρχίτερα...

Όσο για τον μικρό, είναι μεν εκ φύσεως ένα διπρόσωπο πλάσμα, ωστόσο του φταίει και το γεγονός ότι η μητέρα του λείπει όλη νύχτα κι όλη μέρα: Από αρχές Σεπτέμβρη, εκτός από τη δουλειά της και τη σχολή της, κάνει και Γερμανικά -με δασκάλα μια φίλη της, λέει. Το μάθημα της παίρνει τρεις ώρες συνολικά σχεδόν κάθε μέρα, πράγμα που σημαίνει ότι το παιδί μένει διαρκώς με μας, ενώ τη μάνα του τη βλέπει το πολύ δυο ώρες την ημέρα. Η αδελφή μου, από την άλλη, θεωρεί ότι θυσιάζεται υπέρογκα επειδή δουλεύει στα "Τρία Κυκλάμινα" και δεν της περνάει καν από το μυαλό ότι πρέπει κι εκείνη να κρατά το παιδί καμιά ώρα.

Εξηγώ στη μητέρα μου ότι νύφη και πεθερά είναι τάλε-κουάλε, ωφελιμίστριες και αναίσθητες, και ότι αν δεν το παίξει άρρωστη θα της έρθει κανένα εγκεφαλικό

καμιά ώρα από την υπερένταση και την κούραση. Οι γονείς μου είναι τώρα πάνω από ογδόντα ετών κι έχουν κάθε δικαίωμα να θέλουν την ησυχία τους. Δεν είναι καθόλου υποχρεωμένοι να τρέχουν πίσω από ένα αυθάδες και αχάριστο εξάχρονο. Εγώ βοηθάω μεν όσο μπορώ, σίγουρα όμως δεν είμαι πνεύμα αυτοθυσίας και προσφοράς όπως η μαμά. Αν ήθελα μπελάδες στη ζωή μου, θα είχα κάνει δικά μου παιδιά...

Σάββατο, 4 Οκτωβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κατηφορίζω την οδό Μυστρά μα παντού υπάρχουν άγρια σκυλιά που με εμποδίζουν. Αρχίζω να ανηφορίζω, ώσπου μπαίνω μέσα σε μια παράξενη κατασκευή: Έχει σχήμα γιγάντιας μοτοσυκλέτας, κλειστή ολόγυρα με μεταλλικά φύλλα κι ένα περισκόπιο στην κορυφή. Με αυτήν ίπταμαι πάνω από μια άλλη Γλυφάδα: Πετώντας προς το νότο, κάτω στους δρόμους βλέπω αμάξια διαφόρων χρωμάτων που τα οδηγούν τερατόμορφοι οδηγοί, ίσως δαίμονες. Οδηγώ το όχημά μου ανάμεσά τους και τους ξεφεύγω, μάλλον εύκολα.

Μπροστά μου απλώνεται τώρα ο ωκεανός κι εγώ συνεχίζω να πετώ από πάνω, νιώθοντας την ατμόσφαιρα κρύα. Μετά από αρκετά χιλιόμετρα, διαπιστώνω ότι η θάλασσα γίνεται λευκή σαν γάλα. Ξαφνικά, πάνω στην επιφάνειά της σχηματίζονται γλυπτά γυναικεία σώματα, λευκά με περίτεχνα σχέδια σπιράλ. Ένας άνδρας ανεβαίνει πάνω τους, σα να σκαρφαλώνει σε βουνά. Ηρεμία, γαλήνη, ομορφιά -ένας αλλόκοτος παράδεισος.

Τετάρτη, 8 Οκτωβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα μεγάλο γυμναστήριο, όπου υπάρχουν διάφορα

όργανα με βάρη. Μια γυμνάστρια μου δείχνει πώς να δουλεύω σε ένα μηχάνημα που θυμίζει στέπερ. Προσπαθώ μα δεν καταφέρνω να ισορροπήσω και απογοητεύομαι. Η γυμνάστρια πάει και κάθεται στον πάγκο της, αναγγέλοντάς μου: "Εσύ δεν θα μείνεις!". Σηκώνομαι και φεύγω, χωρίς ιδιαίτερη στεναχώρια. Οδηγώ αμάξι σε ανοιχτούς δρόμους, προς τη θάλασσα.

Επαλήθευση: Όπως μας πληροφόρησε σήμερα ο Θάνος, μόλις απολύθηκε από το μεγάλο γυμναστήριο όπου δούλευε ως τώρα, με μάλλον παράδοξο τρόπο. Χθες βράδι το αφεντικό του είχε πει να έλθει για meeting σήμερα το μεσημέρι, μα μόλις πήγε του είπε: "Εσύ θα φύγεις!". Αργότερα, ο Θάνος παραδέχθηκε ότι έγινε κάποιος καυγάς, το αφεντικό νευρίασε και τον έδιωξε επί τόπου...

Παρασκευή, 10 Οκτωβρίου 2014

Διαξιφισμοί: Και φέτος ο μοναδικός μου πελάτης είναι ο Αργύρης Ξιφαράς, γιος της Θεώνης, που μου έχει αναθέσει από πέρυσι να διδάξω αγγλικά στις δυο δίδυμες κόρες του. Με τα κορίτσια δεν έχω πρόβλημα, είναι μελετηρά και ευγενικά. Ωστόσο, με τον Αργύρη τα πράγματα δεν τα βλέπω τόσο ρόδινα: Ναι μεν προθυμοποιείται να με πηγαινοφέρνει με το αμάξι του, ωστόσο εκείνα τα δέκα λεπτά που διαρκεί η διαδρομή κάνει ό,τι μπορεί για να μου σπάει τα νεύρα: Καραδοκεί ως γέραξ την παραμικρή λέξη που θα πω, για να πετάξει αντιλογία και να το παίξει έξυπνος: "Όχι έτσι, αλλιώς. Όχι εκείνο, το άλλο" κ.ο.κ. – συνεχώς, ακατάπαυστα, μ' ένα μόνιμα εξυπνακίστικο υφάκι. Παράλληλα, φροντίζει να μου αυτοδιαφημίζεται διαρκώς σαν ατσίδας, ξερόλας και τέρας λογικής, ενώ είναι ξεκάθαρο ότι έχει κόμπλεξ επειδή δεν σπούδασε τίποτα, ούτε καν μια ξένη γλώσσα.

Απλά στάθηκε τυχερός, παντρεύτηκε μια πάμπλουτη γυναίκα, μπήκε σ' ένα σπίτι-παλάτι, τώρα εργάζεται ως οικονόμος σε μια μεγιστάνα του πλούτου (τρελά κυκλώματα), και πιστεύει ότι είναι μεγαλοφυία. Με δυο λόγια, πρόκειται για ψωνάρα.

Ακόμη, εμμέσως πλην σαφώς απαιτεί οι κόρες του να παίρνουν πάντοτε εικοσάρια, παρόλο που αποδεδειγμένα η Θεώνη είναι μια μετριότητα. Τα κορίτσια κλαίνε γοερά επί ένα μισάωρο αν πάρουν δεκαεννιά, μάλλον επειδή ο έξυπνος πατέρας τους έχει περάσει την ιδέα ότι αν δεν είναι άριστες δεν αξίζουν την αγάπη του (δεν αποκλείεται να τις βρίζει κιόλας, όποτε παίρνουν 19 αντί 20). Παράλληλα, όποτε οι δεσποινίδες παίρνουν 19 αντί για 20, πρέπει να εξηγήσω στον περήφανο μπαμπά τους το λόγο που δεν αρίστευσαν οι μεγαλοφυίες.

Λεπτομέρεια: Στο σχολείο οι δεσποινίδες παίρνουν πάντα άριστα σε όλα, όταν όμως έτυχε να τις ρωτήσω ποιό μήνα έχουμε Πρωτοχρονιά, μου απάντησαν όλο απορία: "Τον Μάιο; ή τον Φεβρουάριο;" Όσο για άλλες γιορτές, ας μη το συζητάμε...

Κατά πάσα πιθανότητα, όλοι οι άνδρες είναι κάπως έτσι ("εγώ είμαι ο έξυπνος, εγώ τα ξέρω όλα, το δικό μου θα γίνει, γιατί εγώ είμαι ο μάγκας"), όμως η διαρκής ψυχική αναταραχή που μου προκαλεί ο εν λόγω τύπος είναι μια έντονη ένδειξη πως κάτι πρέπει να προσέξω: Σαφώς δεν είναι δυνατόν να συμφωνούμε σε όλα με τον Αργύρη, όμως είναι εντελώς αφύσικο να διαφωνεί και να διορθώνει την παραμικρή μου λέξη! Δεν ξέρω αν είναι βαλτός από τα κυκλώματα για να μου σπάει το ηθικό ή αν απλά είναι κομπλεξικός, ωστόσο μια τέτοια συμπεριφορά δεν μου εμπνέει εμπιστοσύνη.

Κακά προαισθήματα γι' αυτή τη συνεργασία είχα

από την αρχή: Είναι η μόνη επαγγελματική σχέση μου που ξεκίνησε με χασούρα (120 ευρώ!) επειδή αγόρασα περισσότερα βιβλία απ' όσα έπρεπε και τελικά μου έμειναν αμανάτι τα μισά. Αυτό δεν έχει ξαναγίνει με κανέναν πελάτη. Βέβαια, δεν έφταιγε ο Αργύρης γι' αυτό, ωστόσο δεν παύει να είναι ένα κάκιστο ***σημάδι της μοίρας*** -άλλο αν εγώ απέφευγα να το σκέπτομαι ως τώρα. Επιπλέον, από πέρυσι ακόμη, όποτε κάνω μάθημα με τις δίδυμες, δεν νιώθω ότι διδάσκω. Δεν ξέρω γιατί μα δεν μπορώ να πάρω στα σοβαρά αυτά τα μαθήματα... *Γιατί, άραγε; Μήπως επειδή ο απώτερος σκοπός αυτής της συνεργασίας είναι άλλος;*

Τρόπος δράσης: Όπως σε όλα τα προβλήματα, οι λύσεις περιέχονται στα 2Φ: Φυγή ή Φόνος. Μια και ο φόνος αποκλείεται, θεωρώ σκόπιμο να εκπονήσω από τώρα ένα σχέδιο φυγής, με τα εξής βήματα:

* Σιωπή: Δεν ξεκινώ καμία κουβέντα με τον Αργύρη, απλά παπαγαλίζω ό,τι λέει, αν λέει.
* Διπλωματία: Απαντώ πάντα με εκφράσεις του τύπου "πιθανόν" ... "έτσι κι έτσι" ... "δεν ξέρω" κ.ο.κ., προπάντων, όμως με τη φράση "σωστά, δίκιο έχεις".
* Αν τα ανωτέρω βήματα αποτύχουν: Δήθεν θα βρω μαθήματα πριν και μετά από αυτόν, έτσι ώστε να μην μπαίνω στο αυτοκίνητό του.
* Σαφώς, δεν θα πάω τα κορίτσια μέχρι το Lower. Δεν υπάρχει περίπτωση να ανεχθώ αυτή τη συμπεριφορά για επτά ακόμη χρόνια, και μάλιστα για δέκα ευρώ την ώρα που τους παίρνω, λόγω φιλίας με τη μάνα του Αργύρη.

Το θέμα είναι ότι απασχολώ το μυαλό μου με τον κάθε βλάκα, χάνω πολύτιμο χρόνο και ενέργεια, ενώ βρίσκομαι πια σε μία φάση όπου θα έπρεπε να σκέφτομαι άλλα ζητήματα, πιο σοβαρά για μένα:

ψυχική αυτοάμυνα, η πιθανότητα της αειζωίας, αναζήτηση άλλου τόπου διαμονής (μάλλον όχι σταθερού), έναν άλλο τρόπο βιοπορισμού, που να μην απαιτεί διαπροσωπικές σχέσεις. Ένας *αθάνατος* δεν επιτρέπεται να υπηρετεί το θνητό κοπάδι, ούτε μπορεί να συναγελάζεται με τα πλήθη στις πόλεις, όπου καραδοκούν εκατομμύρια κίνδυνοι από εκεί που δεν το περιμένεις...

Πέμπτη, 23 Οκτωβρίου 2014

Το πρωί πηγαίνω στο σούπερ μάρκετ για λίγα ψώνια κι εκεί μου συμβαίνει κάτι περίεργο, για δεύτερη φορά μέσα στο μήνα: Διασταυρώνομαι με μια τύπισσα εμφανίσιμη, βαμμένη ξανθιά γύρω στα 35, η οποία μου χαμογελά πλατιά και μου φωνάζει: “Εγώ είμαι παρθένα!”. Την προσπερνώ χαμογελώντας συγκαταβατικά, σα να μην τρέχει τίποτα. *Τι είναι αυτό τώρα; Είναι απλώς τρελή; Ή μήπως είναι βαλτή; Όχι ότι με νοιάζει...*

Τώρα η ώρα είναι 11:00 τη νύχτα και ξεφυλλίζω τα ντοσιέ μου, ξεχωρίζοντας ορισμένα άρθρα που έχω κόψει από περιοδικά, τα οποία κρίνω ότι δεν χρειάζομαι πια (οργονίτες, κείμενα περί Ανδρομεδίων και Δρακονιανών, ψυχοτρονικός πόλεμος, συμπτώματα μαγείας κλπ). Σκοπεύω να τα αφαιρέσω και να τα αφήσω σε στάσεις λεωφορείων -μήπως και ξεστραβωθεί κανένας.

Εξετάζω προσεκτικά ένα κείμενο σχετικό με στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, όταν ακούω δυνατό πάταγο από το δωμάτιο των γονέων μου. *Έπεσε καμιά βιβλιοθήκη;* αναρωτιέμαι. Τρέχω αμέσως μέσα και αντικρύζω ένα θέαμα συνταρακτικό: Όλο το δωμάτιο είναι γεμάτο κομμάτια από σοβάδες πάχους 2-3 εκατοστών, ορισμένα έχουν πέσει πάνω στα πόδια των γονέων μου αλλά ευτυχώς κανένας δεν έχει πληγωθεί. Ο

χώρος είναι γεμάτος λευκή σκόνη και δεν μπορώ να περάσω από τα μπάζα που έχουν απλωθεί παντού. Τι έχει συμβεί; Ένα μεγάλο μέρος από το νταβάνι, κύκλος με διάμετρο ενός μέτρου περίπου, έχει ξεκολλήσει κι έχει πέσει στο πάτωμα και στα έπιπλα!

Σύντομα έρχονται τα παιδιά από πάνω και όλοι μαζί βγάζουμε τα μπάζα από την κρεβατοκάμαρα και σκουπίζουμε· γεμίζουμε τέσσερις σακούλες του σούπερ μάρκετ! Ύστερα μεταφέρουμε το κρεβάτι των γονέων στο σαλόνι και καλούμε τον Άγγελο, φίλο του Γιάννη που έχει σπουδάσει αρχιτέκτονας στην Αγγλία, για να μας πει τη γνώμη του: Φταίει η παλιά υγρασία, λέει, παρόλο που τα τούβλα της οροφής δεν είναι καθόλου βρεγμένα. Εμένα σαν γλωσσοφαγιά και γρουσουζιά μου φαίνεται. "Αυτό είναι μαύρη μαγεία!" λένε ο Θανάσης και η Αλίκη, μόλις βλέπουν την κατάσταση.

Εντέλει, θα έλθει σοβατζής στα τέλη του μήνα και θα φτιάξει το ταβάνι έναντι 110 ευρώ. Θα βάψει επίσης την κρεβατοκάμαρα και το οφίς, με κανένα κατοστάρικο ακόμη. Πάλι καλά...

Τρίτη, 28 Οκτωβρίου 2014

☺ Η ώρα είναι 4:30 το απόγευμα. Αναπαύομαι στο κρεβάτι μου και διαβάζω ένα ενδιαφέρον βιβλίο φαντασίας. Ξαφνικά, βλέπω τον Αντωνάκη να με παρακολουθεί πίσω από τη μισάνοικτη πόρτα.

"Θα έλθεις να παίξουμε ποδόσφαιρο και να σου βάλω γκολάρες;" με ρωτάει με τη γλυκιά του φωνούλα.

"Δεν μπορώ τώρα, χρυσέ μου, είναι ακόμα μεσημέρι, οι γείτονες θα φωνάζουν. Σε λίγο θα παίξουμε, όταν πάει πέντε η ώρα".

Ο μικρός εξαφανίζεται αλλά επανέρχεται σχεδόν αμέσως, μαζί με τα παιγνίδια του. Κάθεται έξω από την

πόρτα μου, στρώνει κάτω τα παιγνίδια και αρχίζει να παίζει ήσυχα και υπομονετικά για κανένα μισάωρο. Ύστερα σηκώνεται, μπαίνει στο δωμάτιό μου, ανεβαίνει επάνω μου και με αγκαλιάζει σφιχτά, όλο χαμόγελα και αγάπες. Η ώρα έχει πάει πια πέντε, οπότε, μετά από λίγα λεπτά σηκώνομαι και παίζω μαζί του ποδόσφαιρο μέχρι τις 5:45. Όπως πάντα, ο μικρός χοροπηδάει και αλαλάζει συνεχώς, γεμάτος χαρά, ιδίως όταν μου βάζει γκολάρες.

Κατά τ' άλλα, συνεχίζονται ακάθεκτα τα επεισόδια έτσι/γκιουβέτσι των Μαρκάκηδων:

Έτσι	**Γκιουβέτσι**
Ο Θάνος δουλεύει τώρα, βγάζει λεφτά.	Δεν δουλεύει πια, τον Απέλυσαν για λόγους μάλλον απροσδιόριστους.
Ο Θάνος τα φτιάχνει με μια 17χρονη.	**Σ**τα τέλη του μήνα τη Διώχνει για να ξανασπιτώσει τη Χριστίνα.
Ο Γιάννης ξαναγύρισε στο σπίτι σαν βρεγμένη γάτα επειδή η γκόμενα έφυγε εκτός Ελλάδας για να επιστρέψει στο παιδί της στην Αλβανία.	**Τ**ο πιθανότερο είναι ότι η γκόμενα ήθελε να ξεφορτωθεί τον ανηψιό μου και γι' αυτό του σερβίρισε το παραμύθι περί επιστροφής στην Αλβανία.
Ο Γιάννης συνεχίζει τις προσπάθειες να γίνει πλούσιος πουλώντας ναρκωτικά.	**Ό**χι μόνο δεν βγάζει λεφτά από τα ναρκωτικά αλλά χρωστάει σε διάφορους.
Ο Γιάννης έχει να πατήσει στη δουλειά του δυο μήνες, προσκομίζοντας ψεύτικες ακτινογραφίες και δικαιολογητικά από γιατρούς.	**Π**ιθανότατα έχει χάσει τη ζηλευτή δουλειά του ως ναυαγοσώστης και τώρα σχεδιάζει να γίνει ντελιβεράς.

Έτσι	**Γκιουβέτσι**
Ο Γιάννης σκοπεύει να πουλήσει την ογκώδη μηχανή του. Με τα χρήματα που θα πάρει, θα ξωφλήσει μερικά χρέη, θα πάρει μικρότερη μηχανή αλλά και αυτοκίνητο!	**“Δ**εν μπορώ, όμως, να το Πάρω στο δικό μου όνομα, λόγω χρεών! Οπότε, θα το πάρω στο δικό σου όνομα, θεία!” μου κάνει χαρωπά. “Δεν γίνεται, επειδή εγώ δεν δηλώνω έσοδα στην εφορία”, του το κόβω. *Δεν είμαι δα τόσο χαζή...*
Στα τέλη Οκτώβρη ο Γιάννης λείπει τρεις μήνες από τη δουλειά του χωρίς δικαιολογία, οπότε είναι απολυμένος.	**Α**πό την 1η Νοέμβρη επαναπροσλαμβάνεται σα να μην τρέχει τίποτα, αφού πρώτα έχει έλθει σε επαφή με ορισμένα άτομα.

Όποιος μπορεί, ας βγάλει συμπέρασμα...

Παρασκευή, 31 Οκτωβρίου 2014

Διαξιφισμοί: Χάρη στους εξαιρετικά λεπτούς χειρισμούς μου, η σχέση μου με τον Αργύρη φαίνεται να έχει εξομαλυνθεί αρκετά. Βέβαια, ο τύπος είναι τρελός για δέσιμο, χρειάζεται επειγόντως αντιψυχωσικά χάπια: Δεν παύει στιγμή να επιδίδεται σ' ένα ακατάσχετο παραλήρημα μεγαλείου, καθώς πιστεύει ότι γνωρίζει τα πάντα και ότι είναι ο πιο έξυπνος, ο πιο λογικός, ο πιο έντιμος άνθρωπος στην Ελλάδα. Επίσης, είναι πεπεισμένος ότι κάποτε θα κερδίσει το τζόκερ -τα λέει και στη μάνα του αυτά. Προφανώς, ο Αργύρης πάσχει από το σύνδρομο του Θεού...

... “Εκατό τίμιοι άνθρωποι σαν εμένα να υπήρχαν στην Ελλάδα, δεν θα φτάναμε ποτέ στην οικονομική κρίση!” μου πέταξε σε μια στιγμή, σήμερα το απόγευμα που τον είδα. Προτίμησα να μην απαντήσω τίποτα σε αυτό, απλά χαμογέλασα. Ύστερα μου μίλησε για τα

κυκλώματα (!), δήλωσε μάλιστα ότι πίσω από κάθε βιτρίνα μαγαζιού κρύβονται ύποπτες δοσοληψίες (!), εγώ έκανα πως δεν ήξερα τίποτα, εκείνος πήρε θεώρησε ότι τον αμφισβήτησα, με κοίταξε βλοσυρά και ξαφνικά με ρώτησε: “Ξέρεις θρησκευτικά;”
“Θρησκευτικά κάναμε στο σχολείο”, του απάντησα εύθυμα.
“Όχι, αυτό! Έχεις ακούσει για τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα;”
“Κάτι έχω ακούσει...”
“ Ένα από αυτά είναι η απληστία! Φοβερό αμάρτημα η απληστία, σε οδηγεί κατευθείαν στην κόλαση! Πας στην κόλαση!”
Ξαφνιασμένη από την τροπή που πήρε η συζήτηση, σκέφθηκα να του γυρίσω τη σπόντα:
“Σίγουρα, πας στην κόλαση!”
“Πας στην κόλαση κατευθείαν, στην κόλαση!” επανέλαβε εκείνος αυτάρεσκα.

Λίγα λεπτά αργότερα, καθώς ετοιμαζόμασταν να αποβιβαστούμε, ο Αργύρης έσπευσε να συμπληρώσει με ύφος ξερόλα: “Εγώ πιστεύω ότι υπάρχει τιμωρία!”
“Ναι, καλά”, μουρμούρισα μέσα από τα δόντια μου, καθώς κατέβαινα από το αμάξι. Μάλλον δεν με άκουσε, αλλιώς θα έφερε κάποια κακεντρεχή αντίρρηση...

Οπωσδήποτε, η ανωτέρω στιχομυθία δεν σημαίνει τίποτα για μένα – πάει ο καιρός που κάτι τέτοιο θα το εκλάμβανα ως "σημείον". Ωστόσο, θεωρώ σκόπιμο να παρατηρήσω τις μελλοντικές εξελίξεις: Αν ο τύπος εξακολουθήσει να μου πετάει σπόντες για την κόλαση όποτε με βλέπει, σίγουρα είναι βαλτός από χοντρά κυκλώματα. Συνεπώς, θα δω πώς θα οργανώσω τη φυγή...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Το πιο εξωφρενικό είναι πως κάτι τέτοιοι παράφρονες τα έχουν όλα: Επαγγελματική επιτυχία, λεφτά με ουρά, ικανοποιητική οικογενειακή ζωή, κοινωνική καταξίωση. Κάποτε οι τρελοί τριγυρνούσαν ρακένδυτοι και άποροι. Τώρα διαθέτουν άφθονο χρήμα, τις καλύτερες δουλειές και την εκτίμηση της κοινωνίας. Όσο περνούν τα χρόνια τόσο οι λογικοί και συγκροτημένοι άνθρωποι σπανίζουν, ενώ γενικεύεται η τρέλα: Τα παιδιά είναι βλαμμένα, αδυνατούν να σκεφτούν οτιδήποτε μόνα τους, δεν μαθαίνουν τίποτα με κανένα τρόπο, ωστόσο απαιτούν (και παίρνουν) πάντα άριστα σε όλα. Οι ενήλικες πάσχουν από παραλήρημα μεγαλείου και πιστεύουν ότι είναι θεοί στη θέση του Θεού. Οι γηραιότεροι μαστίζονται από άνοια ή Alzheimer. Κι όμως, η ανθρώπινη κοινωνία όχι μόνο στέκει, αλλά είναι υπερανεπτυγμένη τεχνολογικά, όσο ποτέ άλλοτε -χάρη στους Επικυρίαρχους, φυσικά...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2014): Αυτούς τους μήνες παρατήρησα ελαφρά επιδείνωση των νυχτερινών ενοχλήσεων (4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα, ένα όνειρο με φλόγες κατά μέσο όρο), που μπορεί να οφείλονταν σε διάφορες αιτίες: Πολλές ώρες ενασχόληση με το Internet το πρωί, πολλές ώρες τηλεόραση το βράδι. Συνειδητοποιώ, όμως, ότι οι ενοχλήσεις έρχονται όταν είμαι ανάσκελα ή όταν γυρίσω στο πλάι μετά από αρκετή ώρα που είμαι ανάσκελα. *Αυτό είναι!* Τον Ιούλιο, που πήγα αρκετά καλύτερα, δεν μπορούσα καθόλου να κοιμηθώ ανάσκελα λόγω της χτυπημένης μέσης μου! Άρα η ύπτια θέση τη νύχτα ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα!

Ωστόσο, τον Οκτώβριο διαπιστώνω ότι παραπάνω τηλεθέαση (έως και τρεις ώρες) δεν επιδεινώνει τα συμπτώματα, εφόσον πάρω δυο αναλγητικά ορφεναδρίνης αντί για ένα πριν τον ύπνο. Έτσι, οι καθαρές νύχτες διατηρούνται στις 24 κατά μέσο όρο ανά μήνα...

Συγκεντρωτική Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας

Απόγευμα:

Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες) όλη μέρα, εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα και επιδεινώνει σημαντικά τα αρνητικά συμπτώματα.

Τρώω κάτι ελαφρύ. Αποφεύγω τα κρέατα, το αλάτι, τα μπαχαρικά και τα εσπεριδοειδή.

Όχι κομπιούτερ μετά τις 6:00.

Βράδι:

Δεν βλέπω τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα, μέχρι τις 22:30 το πολύ.

Αποφεύγω τις ταινίες που έχουν ειδικά εφέ και σκηνές φωτιάς.

Το διάβασμα πριν τον ύπνο ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα.

Νύχτα:

Κρεμάω τον καθαριστή ακτινοβολιών δίπλα μου, στη σωστή θέση: Ύψος ~32 εκ από το σώμα μου, αρκετά προς τα αριστερά μου. Δεν πρέπει να είμαι καθόλου από κάτω.

Κοντά στη βάση όπου κρεμάω το μενταγιόν τοποθετώ μια κρυστάλλινη σφαίρα τάχυον, στερεωμένη πάνω σε ένα κολωνάτο ποτηράκι του λικέρ.

Κάτω από το κρεβάτι τοποθετώ την πυραμίδα οργονίτη,

στο ύψος του ηλιακού μου πλέγματος.
Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
Αποφεύγω την ύπτια στάση ύπνου. Φροντίζω να μην πέφτω εξαρχής ανάσκελα, ούτε μένω έτσι πάνω από μερικά δευτερόλεπτα.
Κάθε φορά που ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως και παίζω *Yparxis* ή λύνω κανένα σταυρόλεξο.
Αντίδοτα: 1 ή 2 αναλγητικά χάπια αν δω πολλή τηλεόραση (ανάλογα) – Σόδα αν φάω βαρύ φαγητό το βράδι.

☼ ***Αναφορά εκδοτικών διαδικασιών (Οκτώβριος 2014):*** Στις αρχές Ιουνίου απέσυρα τις τέσσερις μικρές ιστορίες μου από την "Φαιώ" και στη θέση τους εξέδωσα ένα e-book 90 σελίδων που περιέχει αυτές τις ιστορίες βελτιωμένες, μαζί με μία πέμπτη σαν επίλογο. Το βιβλίο έχει τίτλο "Αστρόνειρα" το διαθέτω στην τιμή των 1,50 ευρώ και δεν έχει καμία ζήτηση· τον Σεπτέμβριο άλλαξα την τιμή σε δωρεάν και έκτοτε κάτι κουνιέται...

Παράλληλα, εξέδωσα ένα βιβλίο όπου περιγράφω τις πιο σημαντικές αστρικές και μεταφυσικές μου εμπειρίες, σε μορφή μικρών ιστοριών, με γενικό τίτλο "Αστρόνειρα". Το βιβλίο αποτελείται από 170 σελίδες, προς το παρόν το διαθέτω στην ταπεινή τιμή των 2 ευρώ αλλά ούτε με αυτό βλέπω κίνηση.

Πάντως, μετά από αρκετή έρευνα στο διαδίκτυο, ανακαλύπτω ότι τα πράγματα δεν είναι καθόλου ειδυλλιακά για τους εξής λόγους:
1) Δεν είναι καθόλου εύκολο να βρω εξώφυλλα για τα έργα μου. Ναι μεν υπάρχει το Flickr και τα συναφή πρακτορεία, ωστόσο η διαδικασία για την παραλαβή άδειας είναι αρκετά πολύπλοκη και αμφίβολη. Όσο για

τα on-line cover designers, είναι δύσκολα στο χειρισμό και ακριβά. Οπότε, τα βιβλία μου κυκλοφορούν με μια απλή χρωματιστή πρώτη σελίδα αντί για εξώφυλλο.
2) Δεν έχω εκδότη. Κανείς δεν παίρνει στα σοβαρά τις αυτοεκδόσεις.
3) Χάρη σ' αυτές τις δωρεάν πλατφόρμες (ελληνικές και ξένες), τώρα πια όλοι το παίζουν συγγραφείς, οπότε το επίπεδο των e-books είναι γενικά πολύ χαμηλό: Μόλις το 5% των αυτοεκδόσεων είναι αξιοπρεπείς, ενώ μονάχα το 1% ξεχωρίζει κάπως.
4) Ένα σοβαρό βιβλίο πρέπει να έχει υποστεί διόρθωση από επαγγελματία και να διαθέτει καλές κριτικές (έστω στημένες). Πολύ σπάνια γίνεται κριτική σε αυτοέκδοση -και αν γίνει, συνήθως είναι αρνητική.
5) Υπάρχουν πια εκατομμύρια εκατομμυρίων βιβλία, τυπωμένα σε χαρτί, από γνωστούς εκδοτικούς οίκους. Πώς θα ξεχωρίσει το δικό μου, που δεν είναι καν τυπωμένο;
6) Ουσιαστικά, δεν έχω εκδώσει βιβλίο. Τα e-books δεν είναι βιβλία. Είναι αρχεία ePub ή pdf, που μπορεί κανείς να δημιουργήσει πανεύκολα μέσω διαδικτύου και να τα εισάγει μέσα σ' ένα e-reader. Όμως, πόσοι διαβάζουν e-books;
7) Στην Αμερική ένα e-book πουλάει 100-150 αντίτυπα κατά μέσο όρο (μαζί με τα δωρεάν;) ύστερα από αρκετή διαφήμιση και τρεχάματα εκ μέρους του συγγραφέα. Όσο για την Ελλάδα, δύσκολα βρίσκεις e-reader -ακόμη και σε μεγάλα μαγαζιά! Υποθέτω ότι όσοι αγοράζουν e-books τα διαβάζουν σε τάμπλετ...
8) Ενθαρρύνεται και υπάρχει παντού τρομερή προσφορά e-books αλλά η ζήτηση είναι περιορισμένη -ιδίως στην Ελλάδα. Κακά τα ψέματα, το τυπωμένο βιβλίο διαβάζεται πολύ πιο άνετα...

9) Η πλειονότητα των αναγνωστών δεν διαθέτουν καν 99 σεντς για ένα e-book, τη στιγμή μάλιστα που εκατομμύρια από δαύτα διατίθενται δωρεάν σε ελληνικές ή ξένες πλατφόρμες. Συνεπώς, το σύστημα ουσιαστικά υποχρεώνει τους άσημους συγγραφείς να παρέχουν το έργο τους δωρεάν -και πάλι με αμφίβολο αποτέλεσμα.
10) Τα αληθινά βιβλία απαιτούν γύρω στο εννιάμηνο για να κυκλοφορήσουν και κοστίζουν τουλάχιστον γύρω στα 7000 ευρώ, από τα οποία 2000 ευρώ είναι έξοδα διαφήμισης.

Τελικό συμπέρασμα: Εφόσον εγώ δεν διαθέτω καμία προστασία από κυκλώματα, όσο κι αν διαφημίσω το έργο μου, το ενδιαφέρον θα είναι μάλλον περιορισμένο -αν όχι ανύπαρκτο. Η μόνη ελπίδα για να πουλήσω λίγα αντίτυπα είναι να διαθέτω τα έργα μου τσάμπα, όπως κάνουν οι περισσότεροι άσημοι συγγραφείς.

Η λεγόμενη “δωρεάν έκδοση” στοιχίζει γύρω στα 120 ευρώ για εξώφυλλο και άλλα τόσα για μια υποτυπώδη διαφήμιση – και είναι χαμένα λεφτά επειδή τα ηλεκτρονικά βιβλία μπορούν να διατεθούν μονάχα δωρεάν (free e-books), εκτός αν ο συγγραφέας είναι ήδη διάσημος...

Αναμονή

Κυριακή, 2 Νοεμβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Οι γονείς μου κι εγώ καθόμαστε ήσυχα σ' ένα εξοχικό μέρος, μαζί με μεγάλη παρέα, γύρω από μακρύ τραπέζι. Ξαφνικά, πέρα στο βουνό, βλέπω ότι κάποιοι έχουν ανάψει μεγάλη φωτιά που φωτίζει την πλαγιά μέσα στη νύχτα.

Ένας άνδρας κατεβαίνει γοργά από εκεί, με μια δάδα στο χέρι, και χωρίς δισταγμό βάζει φωτιά σε διάφορους ανθρώπους, οι οποίοι κατακαίγονται γοργά, χωρίς όμως να πιάνουν φλόγα.

Πριν προλάβει να αντιδράσει κανείς, ο τύπος πλησιάζει απειλητικά και βάζει φωτιά στον ανύποπτο πατέρα μου, ο οποίος απανθρακώνεται αμέσως. Τώρα είναι έτοιμος να κάνει το ίδιο με τη μητέρα μου. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τον σταματήσω, οπότε γυρίζω και φεύγω τρέχοντας για να μη δω και αυτό το αποτρόπαιο θέαμα. Θυμάμαι ότι εκείνος ο τύπος ανήκει σε πολυμελή σέκτα – όλοι παλιοί γνωστοί μου, οι οποίοι τώρα με κυνηγούν όλοι μαζί για να με κάψουν.

Τότε συνειδητοποιώ ότι ονειρεύομαι και προσπαθώ να ξυπνήσω μα δεν τα καταφέρνω. Έτσι, συνεχίζω να τρέχω, να πετώ, να παλεύω, να ακροβατώ πάνω σε ψηλές μάντρες και ταράτσες, ενώ οι εχθροί με καταδιώκουν με αξιοθαύμαστη επιμονή και ευκινησία. Εντέλει κρύβομαι σ' ένα σκοτεινό σοκάκι, όπου κοιμάμαι για ώρα. Το πρωί που ξυπνώ, μια γυναίκα με κοιτάζει· ντρέπομαι λίγο επειδή δεν φοράω φούστα. Παράλληλα, βλέπω ότι οι πρώην φίλοι μου έχουν έλθει

κοντά. Μοιάζουν με τουρίστες αλλά δεν είναι. "Τι είσαστε σεις; Θρησκευτική σέκτα;" τους ρωτάει η γυναίκα φοβισμένη. Εκείνοι δεν απαντούν μα εγώ ανησυχώ -ξέρω ποιοί είναι και τι κάνουν. Όμως, ξέρω επίσης ότι δεν θα μπορώ να ξεφεύγω διαρκώς, εφόσον εκείνοι βρίσκονται παντού. Προσπαθώ να ξυπνήσω και πάλι· ξυπνώ αλλού, μετά ξυπνώ εδώ και νιώθω απέραντη ανακούφιση...۩

☺ Σήμερα ο Τώνης δεν έχει σχολείο και τον κρατάμε από το πρωί. Ενώ τρώμε μαζί το πρωινό μας, μου λέει όλο χαμόγελα: "Όταν πάω τρίτη τάξη, ο μπαμπάς θα μου αγοράσει τάμπλετ, υπολογιστή και τηλεόραση! Θα σε φωνάζω επάνω για να βλέπουμε μαζί ταινίες! Θα βλέπουμε θρίλερ!"

Ύστερα του λέω ότι στις προάλλες έπαιξα λίγο μπάλα με το Χρήστο, ένα αγοράκι δυόμισι ετών που το φέρνει καμιά φορά η Θεώνη. Ο Αντώνης δυσανασχετεί έντονα: "Δεν πρέπει να παίζεις με το Χρήστο, αυτός δεν ξέρει ποδόσφαιρο, άμα παίζεις μαζί του θα ξεχάσεις κι αυτά που σου έχω μάθει!"

"Παίζω και με τον αδελφό του, τον Δήμο, που ξέρει ποδόσφαιρο!" του κάνω.

Τότε ο Τώνης βάζει τις κλάψες και φωνάζει νευριασμένος: "Δεν μπορώ να σας ακούω πια!" και τρέχει στο σαλόνι.

Αργότερα, όταν ξαπλώνω για μεσημέρι, ο μικρός κάθεται ήσυχα στο σαλόνι και ασχολείται με γράμματα και αριθμούς. Κάθε τόσο έρχεται έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα μου, κρυφοκοιτάζει μέσα και μετά τρέχει και δίνει αναφορά στη μητέρα μου: "Η νονά τώρα κοιμάται" ... "Τώρα διαβάζει" ... "Τώρα γράφει στο κομπιούτερ". Όταν η ώρα φτάνει 5:30 περίπου, βγαίνω έξω και ο Αντώνης με περιλαβαίνει για να παίξουμε μαζί

ποδόσφαιρο. Με κανέναν άλλον δεν απολαμβάνει τόσο πολύ τη μπάλα. Παίζει και με φίλους του στο σχολείο, εκείνοι όμως δεν ανέχονται ζαβολιές και δεν χάνουν κάθε φορά...

Παρασκευή, 7 Νοεμβρίου 2014

☺ Νωρίς το απόγευμα η μαμά κι εγώ φτιάχνουμε μιλ φέιγ, παραγγελία του Θάνου, ενώ ο Αντώνης θέλει να παίξει ποδόσφαιρο μαζί μου.

“Δεν μπορώ τώρα, πρέπει να φτιάξουμε το κέηκ”, του λέω.

“Μα ο Νάσος σου τρώει συνέχεια ένα σωρό λεφτά κι εσύ του φτιάχνεις κέηκ;” (!)

“Και πού το ξέρεις εσύ αυτό;” απορώ με το νήπιο, που έχει πάρει πρέφα τα οικογενειακά μας.

“Ζητάει συνέχεια εκατό ευρώ από τη γιαγιά και αν δεν του τα δώσει, ο Νάσος φωνάζει!” (!)

“Το παιδί ξέρει ότι κάθε μήνα δίνεις τουλάχιστον εκατό ευρώ στον εγγονό σου”, εξηγώ γελώντας στην κατάπληκτη μητέρα μου.

“Δεν είναι για γέλια αυτό!” μου κάνει η μαμά συνοφρυωμένη και μου δείχνει με τρόπο τον Αντώνη. “Και δεν είναι αλήθεια ότι ο Θανάσης μου φωνάζει”, συνεχίζει ενοχλημένη. “Από ποιόν τα άκουσες εσύ αυτά, μικρέ;”

“Από κανέναν! Αλλά κρυφακούω!” (!)

Διαξιφισμοί: Πιο αργά, πηγαίνω για μάθημα στις εγγονές της Θεώνης. Όπως πάντα, επιστρέφω μαζί με τον Αργύρη ο οποίος κάθε φορά προσφέρεται να με πηγαινοφέρνει με το αμάξι του – δεδομένου μάλιστα ότι το σπίτι του είναι μακριά, κοντά στο βουνό (τώρα είναι αυτό περίεργο μπλέξιμο, ή δεν είναι;). Σε όλο το δρόμο εγώ προσέχω ιδιαίτερα, δηλαδή δεν μιλάω καθόλου,

ώστε να μη του δίνω αφορμές να μου αρχίσει τα “όχι έτσι, αλλιώς” και να το παίζει ξερόλας και θεός.

Ωστόσο, λίγο πριν φθάσουμε στο σπίτι μου, τον ακούω να λέει, δήθεν αδιάφορα:
“Επτάμιση πήγε η ώρα!”
Κοιτάζω το ρολόι του αυτοκινήτου και βλέπω ότι
“Η ώρα είναι 7:20”
Αμέσως ο Αργύρης παίρνει γλυκερό ύφος και μου κάνει: “Αυτό μου θυμίζει ένα φίλο που είχα κάποτε -καλή του ώρα όπου βρίσκεται- ο οποίος έδινε πάντα πολλή σημασία στην ώρα: Του έλεγες, ας πούμε, ότι η ώρα είναι οκτώ παρά είκοσι κι εκείνος έλεγε: όχι, είναι 7:33!”
“Υπερβολικός ο φίλος σου” λέω τότε εγώ, που δεν έχω καταλάβει ακόμη πού το πάει ο μάγκας.
“Όχι, Υβόννη”, φωνάζει με οίστρο. “Αυτό δεν είναι απλά υπερβολικό: Αυτό δεν γίνεται, αυτό δεν υπάρχει! Ο τύπος ήταν τρελός με την ώρα! Να, όπως τώρα, που εγώ είπα "επτά και μισή" κι εσύ είπες επτά και είκοσι!”
Στο σημείο αυτό αισθάνομαι κάπως άβολα, μα έχουμε πια φτάσει έξω από το σπίτι μου, οπότε τον αποχαιρετώ και κατεβαίνω.

Μετά από λίγη ώρα συνειδητοποιώ ότι ο Αργύρης ουσιαστικά με αποκάλεσε “τρελή” επειδή τόλμησα να τον διορθώσω σχετικά με την ώρα. Σαφώς, βρήκε την αφορμή να με προσβάλει επειδή αφαιρέθηκα για ένα δευτερόλεπτο και ξέφυγα από την πάγια τεχνική μου (“Δεν ξέρω” - “Δίκιο έχεις”).

Από την άλλη, απορώ: Πώς τα κατάφερε και σκάρωσε όλη αυτή την ιστορία για τον δήθεν φίλο του, ατάκα κι επί τόπου; Και γιατί, ενώ είδε στο ρολόι ολοκάθαρα την ώρα, μου την είπε λάθος; Προφανώς, το είχε προσχεδιάσει και το έκανε επίτηδες, για να τον

διορθώσω αυθόρμητα και να μπορέσει μετά εκείνος να με πιάσει στον ύπνο και να μου κάνει τον έξυπνο. Τελικά, δεν είναι μονάχα παρανοϊκός· είναι σατανικός και πρέπει να προσέξω ιδιαίτερα...

Η αντιμετώπιση της κατάστασης χρειάζεται ψυχραιμία και αποφασιστικότητα: Το να αποφεύγω να μπαίνω στο αμάξι του, όπως υπολόγιζα, πιθανότατα δεν θα φέρει αποτέλεσμα: Αρκούν έστω πέντε λεπτά κουβέντας στην πόρτα του σπιτιού του για να με παγιδέψει. Άλλωστε, δεν είναι μονάχα αυτό το θέμα: Ο Αργύρης, ως παρανοϊκό πιόνι των κυκλωμάτων, μπορεί να γίνει εξαιρετικά επικίνδυνος και δεν μπορώ καθόλου να είμαι σίγουρη για το τι (ίσως) θα μου σκαρώσει όταν οι μικρές θα δίνουν για Lower. Για παράδειγμα, θα μπορούσε να μου στήσει μια διπλή αποτυχία και μετά να με τραβάει στα δικαστήρια -κατόπιν εντολής των κυκλωμάτων, φυσικά. Στους Ξιφαράδες αρέσουν τα δικαστήρια, συχνά δημιουργούν σοβαρά προβλήματα, ενώ διαθέτουν την προστασία πανίσχυρων κυκλωμάτων που τους εξασφαλίζουν τη νίκη: συγκεκριμένα, όλοι τους δουλεύουν στη βίλλα της πάμπλουτης εφοπλίστριας Φανής Αυγέρη.

Εκείνο, λοιπόν, που πρέπει να κάνω είναι να απομακρυνθώ εγκαίρως, πριν τα πράγματα παραγίνουν σοβαρά: Το πολύ σε τρία χρόνια, θα φροντίσω να βρω μια καλή δικαιολογία για να τους κόψω. Γενικότερα, πρέπει να σταματήσω οριστικά τη διδασκαλία κατ' οίκον, εφόσον τα πράγματα έχουν αλλάξει άρδην: Όταν ξεκίνησα, πριν από δεκαπέντε χρόνια, ο κόσμος ήταν διαφορετικός, τα παιδιά ήταν διαφορετικά, ήμουν κι εγώ διαφορετική. Τώρα, όμως, η κοινωνία έχει παρατρελαθεί, οι άνθρωποι είναι μουρλοί και κακοί και δεν είναι να συνάπτεις τέτοιου είδους μακρόχρονες υποχρεώσεις

μαζί τους. Γενικά, η δουλειά αυτή είναι πια υπερβολικά επικίνδυνη για μένα...

Σάββατο, 15 Νοεμβρίου 2014

☺ Σήμερα ο Τώνης διέπρεψε στην προπόνηση του ποδοσφαίρου: Η ομάδα του έβαλε δέκα γκολ, από τα οποία τα επτά τα έβαλε ο δικός μας, ο οποίος είναι το αστέρι της ομάδας και δεν παίζουν χωρίς αυτόν. Μετά το τέλος του αγώνα, του έδωσαν συγχαρητήρια και του έβγαλαν φωτογραφίες, ενώ ο μικρός καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι.

"Ποιός, όμως, σου έδωσε τα πρώτα σου μαθήματα στο ποδόσφαιρο;" τον ρωτάω.

"Ο μπαμπάς!" απαντά ο νεαρός.

"Όχι, η νονά!" πετάγεται ο Γιάννης.

"Η νονά είναι ένα κοριτσάκι, που δεν ξέρει ούτε μπάλα!" αντιτάσσει ο Τώνης όλο τσαντίλα.

"Έχω εκπαιδεύσει όλη την εθνική ομάδα εγώ!" πετάγομαι.

"Ψέματα λες!" μου φωνάζει, πραγματικά ανήσυχος.

Λίγο αργότερα έρχεται η Θεώνη. Εξηγώ στον Αντώνη ότι θα παίξουμε μόνο ένα σετ των δέκα γκολ και μετά θα σταματήσουμε για να πιάσουμε κουβέντα. Ο μικρός μουσκλώνει. "Τώρα βρήκες να 'ρθεις;" λέει στη Θεώνη, η οποία δεν τον παρεξηγεί, παρόλο που της δείχνει την πόρτα. Τον μαλώνω και τον απειλώ ότι θα το πω στον πατέρα του.

Εντέλει, καθόμαστε γύρω από το μεγάλο τραπέζι και συζητάμε περί ανέμων και υδάτων. Ο νεαρός έχει κολλήσει δίπλα μου, έχει ανεβάσει το ένα του πόδι στην αγκαλιά μου και γράφει τις λέξεις που του λέω σε ένα χαρτί: γλάρος, πορτοκάλι, αχλάδι, ανανάς, μαργαρίτα, τόπι, γλάστρα, Αναστασία (η νέα του γκομενίτσα),

βουνό, κουλούρι, τούβλο κλπ. Καλά τα καταφέρνει, παρόλο που πάει σχολείο μόλις ενάμιση μήνα.

Κάποια στιγμή, πηγαίνω στην τουαλέτα· εκείνος παίρνει τα χαρτιά και το μολύβι του, τα στρώνει στο πάτωμα απέξω, συνεχίζει να γράφει και περιμένει υπομονετικά μέχρι να βγω.

"Ποιός άλλος άντρας τα κάνει αυτά;" λέω στη Θεώνη, μόλις βγαίνω.

"Κανένας!" παραδέχεται εκείνη γελώντας.

Μετά από λίγο, ο μικρός αρχίζει να γράφει ολόκληρες φράσεις -με αυτήν ακριβώς την ορθογραφία: ο πισινός της νονάς· ο πισινός της Θεόνης· το πουλί του Νάσου· σεξ κάνει ο Νάσος και η Χριτίνα· βλαμένι Θεόνη· Γερμανός ίνε η Θεόνη. Στο σημείο αυτό τον μαλώνουμε και αλλάζει ρεπερτόριο: ίσε όμορφι νονά· λουλούδι ίνε η Θεόνη· σαγαπό νονά· ίσε πολύ καλί νονά· ίσε έξυπνι νονά. Πλάκα έχει ο μικρός...

Τρίτη, 25 Νοεμβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πάνω στο δέρμα μου, ιδίως στα πόδια μου, υπάρχουν μεγάλες άσπρες κηλίδες -σα να έχω λεύκη. Ξαφνικά, νιώθω να με μαχαιρώνουν παντού αόρατοι εχθροί, ενώ αισθάνομαι σα να είμαι δαιμονισμένη. Κλαίω και χτυπιέμαι, παρακαλώντας το Θεό να με σώσει "αν και ξέρω ότι δεν έχω φερθεί σωστά", όπως παραδέχομαι στην προσευχή μου.

Τότε, μπαίνει στο δωμάτιο η αδελφή μου. Το χρώμα του δέρματός μου είναι τώρα εντάξει, μα έχω πολλές βαθιές, ματωμένες γρατζουνιές σε όλο το δεξί μου πόδι. Μετά, όμως, αντί για γρατζουνιές το πόδι μου είναι γεμάτο μικρούς επιδέσμους, που θυμίζουν οδοντο-γλυφίδες με τη μια άκρη τους τυλιγμένη σε βαμβάκι. Θεραπεία, ανακούφιση...

Επαλήθευση: Το πρωί πήγα μαζί με τη μητέρα μου στον ορθοπεδικό για να δει το δεξί της πόδι, που τελευταία την πονάει και δεν πατάει σωστά. Ο γιατρός την έβαλε να κάνει ορισμένες κινήσεις και είδε ότι το πόδι δουλεύει αρκετά καλά, παρά το φοβερό στράβωμα στη μέση. Δεν της έγραψε εξετάσεις, ούτε τρεχάματα. Της είπε μόνο να περπατάει, να χρησιμοποιεί θερμοφόρα και να παίρνει ένα φυτικό αντιφλεγμονώδες. Φύγαμε ανακουφισμένες και χαρούμενες.

Σάββατο, 29 Νοεμβρίου 2014

☺ Ενώ παίρνουμε το πρωινό μας με τον Αντώνη, μας διηγείται τις περιπέτειές του με το ποδόσφαιρο στο σχολείο: Παραπονιέται ότι τα άλλα παιδιά πέφτουν διαρκώς πάνω του, βγάζουν τα γκολ του “φάουλ”, του βάζουν τρικλοποδιές και τον ρίχνουν κάτω· λερώνει τα παντελόνια του, μετά σηκώνεται, τους δέρνει, και ο δάσκαλος τους μαλώνει όλους μαζί.

Ξαφνικά, ο μικρός πετάγεται από την καρέκλα και τρέχει στο δωμάτιό μου φουριόζος. “Πάω να δείρω τον Ανρί!” μου λέει και αρχίζει να χτυπάει την κορνιζαρισμένη αφίσα με τον γυμνό τύπο, που έχω κρεμάσει στον τοίχο απέναντι από το κρεβάτι μου (τον έχω ονομάσει Ανρί, επειδή φαίνεται Γάλλος).

“Πώς του 'ρθε αυτό τώρα;” ρωτάω τη μαμά, ενώ γελάμε μαζί.

“Άσε τον Ανρί ήσυχο!” φωνάζω μετά στον μικρό.

Ο μικρός έρχεται κοντά και μου λέει όλο ικανοποίηση:

“Τον έδειρα τον άντρα σου, και δεν τον λένε Ανρί! Τον λένε Χαζοβλάκα!”

“Να και σκηνές ζήλιας!” λέω στη μαμά.

Μετά από λίγη ώρα, ετοιμάζομαι να πάω στο φούρνο. Γυρεύω το μπουφάν μου αλλά δεν το βρίσκω

πουθενά. Τρέχει ο Τώνης μέσα στο δωμάτιό μου και μετά εμφανίζεται μαζί με το μπουφάν μου, που μου το φέρνει σέρνοντάς το στο πάτωμα.
"Ήταν κάτω από το κρεβάτι!" με πληροφορεί ο νεαρός.
"Και πώς βρέθηκε εκεί το μπουφάν;"
"Ο Ανρί το έβαλε!" απαντά με αφοπλιστική αθωότητα.

Κι ένα ***μυστήριο***: Εδώ και λίγες μέρες το σταθερό τηλέφωνο δεν χτυπούσε επειδή, όπως ανακάλυψα σήμερα, δύο συγκεκριμένα κουμπιά στο πλάι ήταν στο off και δεν ακουγόταν το κουδούνισμα. Ποιός πείραξε τα κουμπιά;

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2014): Από τα μέσα του μήνα τοποθέτησα ένα καινούργιο κομό μέσα στο δωμάτιό μου, οπότε έχει αλλάξει η διαρρύθμισή του. Έκτοτε παρατηρώ σχετική επιδείνωση των νυχτερινών ενοχλήσεων, εφόσον αναγκάστηκα να αλλάξω και τη θέση του μενταγιόν. Για την ακρίβεια, μου έρχεται πολύ συχνά το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" προφορικά, έστω κι αν αρκετές φορές δεν ακούγεται ξεκάθαρα. Πειραματίζομαι, λοιπόν, καθημερινά, μέχρι να βρω νέα ισορροπία στο χώρο. Τελικά, εκείνο που πρέπει να προσέχω είναι ο καθαριστής ακτινοβολιών να απέχει αρκετά από τα γύρω έπιπλα, τόσο σε ύψος, όσο και σε απόσταση.

Τέλος πάντων, αυτό το μήνα μου ήλθε ένα όραμα φωτιάς, ένα όνειρο με φλόγες και 8 φορές τα εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" ή "hell" (τα 4 δεν ακούστηκαν ξεκάθαρα). Οι καθαρές νύχτες κατέβηκαν στις 20...

Διαξιφισμοί: Η περίπτωση του Αργύρη Ξιφαρά αρχίζει να παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, τόσο που θεωρώ σκόπιμο να την εντάξω στο *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:* Εκτός από την απαράδεκτα αλαζονική συμπε-

ριφορά του, την οποία πλέον αντιμετωπίζω μάλλον επιτυχώς με τη σιωπή και με ατάκες του τύπου “δίκιο έχεις” ... “σωστά” ... “έτσι είναι” και τα παρόμοια, έχω παρατηρήσει και το εξής περίεργο: Όταν φθάνουμε στο σπίτι του και βγαίνω από το αμάξι, αμέσως ο κύριος τρέχει στο πορτ-μπαγκάζ, το ανοίγει, κάτι κάνει μέσα, δεν ξέρω τι, το ξανακλείνει. Επίσης, όλο κάτι ψαχουλεύει στο πίσω κάθισμα, όλο κάτι ψάχνει να βρει εκεί, συνήθως τα γυαλιά του, λέει. Όταν τελειώνει το μάθημα και με πηγαίνει πίσω στο σπίτι μου, τα ίδια.

Ειδικά την Παρασκευή το βράδι έρχονται και τα κορίτσια μαζί μας επειδή μένουν με τη γιαγιά τους μέχρι το Σάββατο το απόγευμα. Κάθε φορά, πριν μπουν τα παιδιά στο πίσω κάθισμα, σπεύδει ο Αργύρης και τις εμποδίζει, λέγοντάς τους πάντα το ίδιο: “Προσέξτε μην καθήσετε πουθενά, μήπως έχω αφήσει τα γυαλιά ηλίου εκεί πέρα!”. Ανοίγει την πίσω πόρτα, εμένα μου λέει να κάτσω μπροστά, μετά ψαχουλεύει εκεί πίσω για μερικές στιγμές και -φυσικά- τα γυαλιά ποτέ δεν είναι εκεί. Ακόμη και οι κόρες του έχουν αρχίσει να απορούν: “Μα δεν είναι εδώ τα γυαλιά...”.

Απλά, αναρωτιέμαι: Αν υποθέσουμε ότι όντως ο Αργύρης φοράει γυαλιά ηλίου, γιατί τα πετάει στο πίσω κάθισμα; Κάθε φορά; Με ποιό σκεπτικό; Τι συμβαίνει, αλήθεια; Όντως ψάχνει για τα γυαλιά του; Ή μήπως φροντίζει, όταν μπαίνω εγώ στο αμάξι, να με στοχεύει με κάποια ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που εκπέμπεται από κρυμμένο μηχάνημα; Τρέχα γύρευε...

Του καιρού γυρίσματα

Τετάρτη, 3 Δεκεμβρίου 2014

Νεότερες εξελίξεις του οικογενειακού μας σήριαλ: Χθες νύχτα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ακούγονται φωνές, αλαλαγμοί και απανωτοί γδούποι από το διαμέρισμα του Γιάννη. Μετά από λίγη ώρα, η βροντερή φωνή του ανηψιού μου αντηχεί στο δρόμο: "Άει στο διάολο, πουτάνα, φύγε από δω!"

Το πρωί μάθαμε τα καθέκαστα και από τους δύο ανηψιούς μου: Ενώ ο Γιάννης κοιμόταν, η γυναίκα του πήρε το κινητό του, άρχισε να το ψάχνει και ανακάλυψε κάτι μηνύματα όπου ο Γιάνναρος παρακαλεί την πρώην γκόμενά του να τα ξαναφτιάξουν. Η κυρία έγινε Τούρκος, κι ενώ ο ανηψιός μου κοιμόταν ακόμη, άρχισε να τον φτύνει κατάμουτρα, φωνάζοντάς του: "Είσαι ξεφτίλας, ακόμη παρακαλάς την πουτάνα τη γκόμενά σου!" Η φτυσιά ξύπνησε τον Γιάννη, ο οποίος πετάχτηκε από τον ύπνο του, έγινε το έλα να δεις, το ζευγαράκι αντάλλαξαν διάφορα κοπλιμέντα, πλακώθηκαν και στο ξύλο. Σύντομα κατέληξαν επάνω, στο διαμέρισμα του Θανάση, όπου συνέχισαν τον καυγά, ενώ ο άλλος ακόμη κοιμόταν μακαρίως. Εντέλει ο Νάσος ξύπνησε, η Μαρίνα παραπονέθηκε ότι ο Γιάννης της χτύπησε το κεφάλι στον τοίχο κι ότι εξαιτίας του έπαθε διάσειση και ήθελε να την πάνε στο νοσοκομείο. Πάντως, δεν έχει ούτε μια μελανιά πάνω της, φαίνεται μια χαρά...

Λίγο μετά την αποχώρηση της Μαρίνας, κατέφθασαν οι δυο αδελφοί της μαζί με άλλους δυο τύπους. Τους ανέλαβε ο Θανάσης με τα σούπερ

μούσκουλά του, τους πέταξε από τη σκάλα και τους απείλησε ότι αν ξαναφανούν στο σπίτι, μαύρο φίδι που τους έφαγε. Δόθηκαν κάποιες εξηγήσεις, τα αδέλφια της Μαρίνας κατάλαβαν ότι η κυρία τους τα παραείπε για να τους κάνει να τρέξουν, και τελικά έφυγαν ως βρεγμένες γάτες. Ευτυχώς, ο Τώνης έλειπε αυτή τη νύχτα, κοιμόταν στης θείας του.

... Κατόπιν των παραπάνω, το ζευγαράκι της Αγίας Παρασκευής αποφασίζουν να χωρίσουν και η Μαρίνα θα νοικιάσει δικό της διαμέρισμα. Ο ανηψιός μου θα τη βοηθάει οικονομικά και όχι μόνο. Όσο για το παιδί, θα μένει κυρίως μαζί του, κι εμείς θα βοηθάμε όσο μπορούμε. Η μητέρα του, λόγω πολύωρης βραδινής δουλειάς, θα το βλέπει δυο μέρες την εβδομάδα -δηλαδή όσο το έβλεπε και πριν.

Παραλειπόμενα: Από τις αρχές του Σεπτέμβρη η κυρία έχει γκόμενο -δηλαδή από τότε που ξεκίνησε τα “Γερμανικά”. Πήγαινε 4-5 φορές την εβδομάδα, συνήθως μετά την πολύωρη δουλειά της ως σερβιτόρα, και όλοι αναρωτιόμασταν πού βρίσκει τόσα λεφτά για ιδιαίτερα αλλά και την όρεξη για μάθημα, ύστερα από τόσες ώρες κουραστική δουλειά. Ο τύπος είναι ένας μουσουλμάνος Πακιστανός, συνάδελφός της στην καφετέρια...

Κυριακή, 7 Δεκεμβρίου 2014

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στον ΟΑΕΔ και ζητώ να μου κανονίσουν ασφάλεια υγείας, ως εγγεγραμμένη. Η υπάλληλος φεύγει, έρχεται στη θέση της μια άλλη, που φαίνεται άσχετη, και μου λέει πως δεν είμαι γραμμένη στα αρχεία τους. Της λέω ότι είμαι και δυσανασχετώ για την ασχετοσύνη και την τεμπελιά της. *Επαλήθευση: Έρχεται το πρωί ο Νάσος και λέει ότι*

σκοπεύει να πάει στον ΟΑΕΔ για να γραφτεί και να κανονίσει ασφάλεια υγείας...

☺ Το απόγευμα είναι εδώ ο Αντωνάκης. Παίζουμε επιτραπέζιο ποδόσφαιρο και με ταράζει στις ζαβολιές για να κερδίσει. Του γράφω σ' ένα χαρτί τις λέξεις "Τώνης" και "Ζαβολιάρης". Μυξοκλαίει για λίγο, μετά αρχίζει να μου γράφει ραβασάκια, με αυτή την ορθογραφία: "Ι νονά ίνε χαζί" ... "νονά ζαβολιάρα" ... "ι νονά δεν με κατλαβνι".

"Αφού με λες χαζή, δεν θα παίζω μαζί σου. Και αυτό το ι που μπαίνει μπροστά από τα κορίτσια, είναι ήτα, όχι γιώτα", του λέω.

"Πώς γράφεται το ίνε;" με ρωτάει και του δείχνω.

Αμέσως πιάνει και μου γράφει: "Κούκλα είναι η νονά".

Ύστερα, πηγαίνω στο δωμάτιό μου και βλέπω τηλεόραση. Σε λίγο έρχεται ο Αντώνης και μου δείχνει τι έχει γράψει: "Ουράνιο τόξο είναι η νονά". Λίγο αργότερα ξανάρχεται, φωνάζοντας: "Πάω να δείρω τον Ανρί!". Δεν του δίνω σημασία.

Πιο αργά, τη νύχτα, αφού ο μικρός έχει πάει σπίτι του, διαπιστώνω ότι η κορνιζαρισμένη αφίσα με τον "Ανρί" δεν είναι στη θέση της, πάνω από το κομό. Απορώ τι έγινε, κοιτάζω σε όλο το δωμάτιο, δεν τη βρίσκω πουθενά. Ψάχνω στο δωμάτιο των γονέων μου, στο σαλόνι, τίποτα. Εντέλει, την ανακαλύπτω πεταμένη κάτω από το δικό μου κρεβάτι...

Τρίτη, 16 Δεκεμβρίου 2014

Πηγαίνω να φέρω τον Αντώνη από το σχολείο, όταν στο δρόμο μπροστά μου βλέπω μια πέτρα διαμέτρου τριών εκατοστών περίπου να κυλάει για λίγο στην άσφαλτο, έτσι ξαφνικά, χωρίς κανέναν απολύτως λόγο: Δεν την κλώτσησε τίποτα, ενώ υπήρχε απόλυτη

άπνοια και ο δρόμος δεν είναι κατηφορικός. Δεν θα προχωρήσω σε υποθέσεις, απλά σημειώνω ένα ασήμαντο μα ***μυστήριο*** γεγονός...

☺ Μόλις έχω φέρει τον μικρό από το σχολείο, του βάζουμε να φάει αλλά εκείνος τσινάει και ζητάει φρούτα. Του βάζω μπροστά του δυο μανταρίνια και μια μπανάνα, με τέτοιο τρόπο ώστε να θυμίζουν κάτι πολύ συγκεκριμένο.

"Τι είναι αυτό;" τον ρωτάω.

"Τέρμα και τερματοφύλακας", μου απαντάει σοβαρά.

Πάντως, αρχίζω να βλέπω στον Αντώνη μία ψύχωση για το ποδόσφαιρο: πηγαίνει σε ποδοσφαιρική ακαδημία δυο φορές την εβδομάδα, μαζεύει χαρτάκια με ποδοσφαιριστές, αντί για κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση προτιμάει να βλέπει ποδοσφαιρικούς αγώνες, δεν θέλει να παίζει κανένα άλλο παιγνίδι εκτός από μπάλα, ακόμη και τα στρατιωτάκια του τα βάζει να παίζουν ποδόσφαιρο με έναν βώλο! Επιπλέον, όταν περπατά στο δρόμο θέλει πάντα να κλωτσάει κάτι: ένα κουβαριασμένο χαρτί, ένα κουκουνάρι, μια πέτρα, ένα σκουπίδι, οτιδήποτε. Κατά τη γνώμη μου, το ποδόσφαιρο αποτελεί για τον Αντώνη μια διέξοδο στην έμφυτη επιθετικότητά του, αλλά κι έναν τρόπο φυγής από την πραγματικότητα. Σε καλό να του βγει...

Τετάρτη, 24 Δεκεμβρίου 2014

☺ Τα σχολεία έχουν κλείσει για τις διακοπές των Χριστουγέννων, οπότε κρατάμε τον μικρό από το πρωί. Ξαφνικά, η μητέρα μου θεωρεί σκόπιμο να τον πειράξει: "Όταν λείπεις εσύ, η νονά παίζει ποδόσφαιρο με τον Ανρί!". Χωρίς να πει τίποτα, αμέσως ο μικρός τρέχει φουριόζος στο δωμάτιό μου, βουτάει μια παντόφλα και αρχίζει να βαράει την αφίσα του "Ανρί", που είναι

κρεμασμένη πάνω από το κομό. “Θα τον πατήσω κάτω!” φωνάζει όλο νεύρα. Μετά έρχεται και αρχίζει να κλωτσάει εμένα, όλο τσαντίλα. “Ο Ανρί είναι χαζόβλακας! Να μην παίζεις μαζί του ποδόσφαιρο!” ξαναφωνάζει. Ησυχάζει μονάχα όταν τον διαβεβαιώνω ότι ο Ανρί τον αγαπάει και ότι θέλει να παίζει μαζί του ποδόσφαιρο. “Θα του βάλω πεντακόσια γκολ!” δηλώνει ο μικρός, πολύ σίγουρος....

Λίγο αργότερα τηλεφωνεί η θεία Πηνελόπη και εκδηλώνει την επιθυμία να πάει ο Τώνης να της πει τα κάλαντα. Της τον πηγαίνω εγώ, μαζί με λίγα μελομακάρονα και κουραμπιέδες. Ο μικρός λέει τα κάλαντα όπως-όπως και εισπράττει πέντε ευρώ (καταξοδεύτηκε η θεία...).

“Θα το δώσω στο μπαμπά”, κάνει ο μικρός, μόλις παίρνει το χαρτονόμισμα.

“Είδες τι καλό παιδί;” λέω στη θεία.

“Εγώ το 'δωσα σε σένα, να το βάλεις στον κουμπαρά σου. Δεν έχεις κουμπαρά;” τον ρωτάει εκείνη, με γλυκιά φωνή.

“Έχω, αλλά ο μπαμπάς μου παίρνει τα λεφτά, επειδή έχει ξεμείνει!”

“Όλοι έχουμε ξεμείνει”, του λέει η θεία Πηνελόπη κι εγώ συμφωνώ.

Να γιατί ο μικρός δεν ασχολείται πια με την αποταμίευση. Καλά το υποψιαζόμουν...

Πέμπτη, 25 Δεκεμβρίου 2014

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γυναίκα, μάλλον μάγισσα, οδηγεί εμένα και μερικούς άλλους έξω από μια φυλακή. Καταλήγουμε πάνω σε περίεργους προμαχώνες, όπου οι τεράστιες πέτρες στενεύουν όλο και περισσότερο γύρω μας, απειλώντας να μας εγκλωβίσουν

εκεί για πάντα. Τελικά, όμως, βρίσκουμε μια διέξοδο για τον έξω κόσμο: μπροστά μας υπάρχουν λιμνούλες ρηχές και γραφικές, όπου κολυμπούν παράξενα ζώα.

Ωστόσο, σύντομα καταλήγουμε σε άγνωστη περιοχή, γεμάτη αλλόκοτες διόδους, όπου νέες παγίδες καιροφυλακτούν. Το δάπεδο και οι βράχοι έχουν χρώμα κίτρινο και θυμίζουν γιγάντια ράμφη πουλιών, ανοιγμένα προς τα πάνω. Ήδη αρχίζουν να αναδεύονται, έτοιμα να μας καταβροχθίσουν αν προχωρήσουμε. Με δική μου παρώτρυνση, γυρνάμε αμέσως πίσω και ξεφεύγουμε πάνω στην ώρα. Ξυπνώ με την εικόνα ενός αναμμένου κεριού μπροστά μου...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ και μερικά άλλα άτομα βρισκόμαστε μέσα σε μια σκοτεινή αίθουσα, όπου παρακολουθούμε έναν ιερέα να αποκαλύπτει φοβερά μυστικά σχετικά με τον διάβολο. Σε μια στιγμή, φοράει ο ίδιος μια δαιμονική μάσκα· είναι φανερό ότι ο ιερέας είναι σατανιστής.

Μετά γίνεται διάλειμμα, βγαίνουμε για λίγο έξω, κάνουμε μια κοντινή βόλτα. Μόλις επιστρέφουμε στην αίθουσα, ένα φρικτό πείραμα λαμβάνει χώρα μπροστά στα μάτια μας: Ο ιερέας μπήγει μια μεταλλική σφήνα στο σηκώτι μιας συμμαθήτριάς μας. Το τραύμα είναι πολύ βαθύ, φαίνονται τα σπλάχνα από μέσα, όμως η κοπέλα δεν πεθαίνει. *Αυτό δείχνει τη δύναμη του διαβόλου...* Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό που γίνεται και σηκώνομαι αμέσως να φύγω.

“Τώρα πια δεν μπορείς να φύγεις, δεν υπάρχει γυρισμός”, μου κάνει ο ιερέας.

“Και όμως, εγώ φεύγω”, του λέω και συνεχίζω να απομακρύνομαι.

Ωστόσο, σύντομα διαπιστώνω πως μου είναι όλο και πιο δύσκολο να προχωρήσω: Οι κινήσεις μου

δυσχεραίνουν βήμα με το βήμα, ενώ έχω την αίσθηση ότι βουλιάζω στο χώμα. Εκείνος είναι ακόμη δίπλα μου και με νουθετεί.

"Έχεις δίκιο", του λέω. "Όμως, εγώ θα συνεχίσω..."

Πιθανή ερμηνεία: Γι' αυτό σε όλη μου τη ζωή έχω αυτή ακριβώς την αίσθηση; Βιώνω φοβερή δυσχέρεια στο κάθε μου βήμα και είναι σα να βουλιάζω με κάθε κίνηση. Φαίνεται ότι γνωρίζω πράγματα που δεν πρέπει, οπότε οι δαίμονες -κυρίαρχοι αυτού του κόσμου- εμποδίζουν την κάθε μου κίνηση και σταματούν οτιδήποτε πάω να κάνω. Εγώ όμως επιμένω... ۩

☺ Νωρίς το πρωί έρχεται ο Τώνης, παίρνουμε μαζί το γάλα μας και μετά παίζουμε ποδόσφαιρο για κανένα μισάωρο, όπου φυσικά κερδίζει. Ύστερα καθόμαστε στο σαλόνι, όπου πιάνουμε κουβέντα για τον "Ανρί".

"Ο Ανρί κι εγώ επικοινωνούμε συχνά μέσω Ίντερνετ, μου στέλνει αγάπες και φιλιά, και θα πάω στη Γαλλία να τον συναντήσω!" αστειεύομαι.

"Ψέματα λες!" μου φωνάζει ο μικρός, όλο φούρκα.

"Θα μου μάθει και καλό ποδόσφαιρο, αμέ!"

"Εσένα; Μα εσύ δεν ξέρεις ούτε τι είναι οφσάιντ!"

"Μου έχει στείλει και μια γυμνή φωτογραφία του, θέλεις να στη δείξω;"

"Τώρα θα δεις! Πάω να δείρω τον άντρα σου!" φωνάζει έξαλλος ο Τώνης, τρέχει στην κάμαρά μου κι αρχίζει να χτυπάει την περίφημη αφίσα του "Ανρί".

Ύστερα έρχεται και κρύβεται πίσω από τον καναπέ, σιωπηλός. Μετά από λίγα λεπτά σηκώνομαι να δω τι γίνεται και τον βλέπω ακόμη καθισμένο πίσω από τον καναπέ να μυξοκλαίει σιωπηλά. "Γιατί κλαις καλέ; Κλαις ή γελάς;" τον ρωτάω αλλά εκείνος κρύβει το πρόσωπό του και συνεχίζει την κλάψα.

"Χρειάζεται μερικές σφαλιαρίτσες για να στρώσει",

αποφαίνεται η μαμά με αυστηρό ύφος...

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 2014

Στο φετινό δείπνο της παραμονής Πρωτοχρονιάς είμαστε μονάχα τέσσερα άτομα: η μητέρα μου, εγώ, ο Νάσος και η Χριστίνα – η οποία ζήτησε να έλθει μόνο και μόνο επειδή έτυχε να είναι μόνη της αυτή την ημέρα. Οι δυο τους κατέφθασαν δυο λεπτά πριν αλλάξει ο χρόνος, προφανώς με το ζόρι.

Όση ώρα τρώμε, ο Θανάσης είναι όλο κατήφεια, έχει κρεμασμένα τα μούτρα μέχρι το πάτωμα, ενώ η Χριστίνα φαίνεται αμήχανη. Μάταια εγώ και η μητέρα μου προσπαθούμε να αναπτύξουμε μια συζήτηση. Πριν καν κόψουμε τη βασιλόπιτα, το ζευγάρι σηκώνεται και φεύγει. Μόλις φθάνουμε επάνω, ρίχνουν (ακόμη έναν) τρικούβερτο καυγά και ο Θάνος διώχνει τη Χριστίνα δια παντός (υποτίθεται).

Όσο για τους υπόλοιπους: Ο πατέρας μου βρίσκεται στον Ευαγγελισμό από το Σάββατο, έχει λοίμωξη του αναπνευστικού. Την Κυριακή έπαθε πνευμονικό οίδημα και σώθηκε στο τσακ, αφού έβαλα τις φωνές για να έλθουν εγκαίρως οι νοσοκόμες. Την ημέρα πηγαίνω εγώ στο νοσοκομείο, τη νύχτα η αδελφή μου -γι' αυτό απόψε λείπει από το "ρεβεγιόν" μας. Ο Γιάννης έχει βγει έξω με φίλους του, ενώ η γυναίκα του και ο Τώνης γιορτάζουν αλλού, μάλλον στο σπίτι της Τατιάνας.

Το φετινό δείπνο το θεωρώ ως σημείο διάλυσης της οικογένειας. Το Φεζαρρομαρκέικο αρχίζει να διαλύεται και ίσως να 'ναι καλύτερα έτσι...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2014): Ακόμη δεν έχω βρει τη σωστή θέση για τον καθαριστή ακτινοβολιών, με αποτέλεσμα οι νυχτερινές ενοχλήσεις

να παραμένουν αμείωτες, ενώ οι καθαρές νύχτες κατεβαίνουν στις 19.

Στις 27 του μήνα φέρνω την πυραμίδα οργονίτη και την τοποθετώ κάτω από το κρεβάτι, στο ύψος του ηλιακού μου πλέγματος. Από το ίδιο βράδι διαπιστώνω ότι η τριπλή προστασία *Μενταγιόν-Τάχυον-Οργονίτης* λειτουργεί καλύτερα από κάθε άλλο συνδυασμό.

Διαξιφισμοί: Σχετικά με για τον κύριο Αργύρη Ξιφαρά, εξακολουθώ να αντιμετωπίζω την εχθρική, παρανοϊκή συμπεριφορά του με τη σιωπή. Πάντως, κάθε φορά που είναι να μπω ή να βγω από το αμάξι του, συνεχίζει να κάνει διάφορα περίεργα: Ψάχνει στο πορτ-μπαγκάζ, κοιτάζει στο πίσω κάθισμα, ψαχουλεύει πλάι στην καρέκλα μου για να βρει τα γυαλιά του, τα λεφτά του, το κινητό του ή δεν ξέρω τι άλλο. Και ποτέ δεν τα βρίσκει. Συμπέρασμα: Ή όντως κάτι σκαρώνει, ή θέλει να δείχνει πως κάτι σκαρώνει, ώστε να με ταράζει ψυχικά...

Εξαιρετικά ύποπτος τύπος... Προς το παρόν δεν με απασχολεί ιδιαίτερα, ωστόσο πρέπει να δω πώς θα κινηθώ μαζί του στο μέλλον. Ας μην ξεχνώ ότι οικογενειακώς οι Ξιφαράδες γουστάρουν τα τραβήγματα με τα δικαστήρια: 1) Ο σύζυγος της αδελφής του εξακολουθεί να τρέχει στα δικαστήρια για εκείνο το άτομο που είχε σκοτώσει σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα πριν από οκτώ χρόνια, και η χήρα ακόμη να βρει άκρη. Προφανώς, οι Ξιφαράδες διαθέτουν πανίσχυρη προστασία από υψηλότατα κυκλώματα. 2) Ο Αργύρης τρέχει και αυτός στα δικαστήρια επειδή ένας επιτήδειος του έφαγε 4000 ευρώ δανεικά και αγύριστα – για την ακρίβεια, τα τέσσερα χιλιάρικα τα πήρε από την πάμφτωχη μάνα του, ο εξυπνάκιας. 3) Η Θεώνη και τα αδέλφια της, που ζουν στην Αυστραλία, θέλουν να κάνουν μήνυση στη

λογίστριά τους επειδή θεωρούν ότι δεν τους έφτιαξε σωστά τη δήλωση της εφορίας, με αποτέλεσμα να πληρώνουν πολλά για ένα εξοχικό που έχουν στην Ευρυτανία.

Συνεπώς: Τι συνέπειες θα έχω εγώ αν πχ η μικρή Θεώνη δεν περάσει μεθαύριο στο Lower; Κι αν μου στήσουν καμιά διπλή αποτυχία; Όπως και να 'χει, ο κύρ Αργύρης δεν μου εμπνέει καμία εμπιστοσύνη...

Περί δακτυλίων αθανασίας: Δεν πρέπει να φοριούνται κατά τη διάρκεια της ημέρας, επειδή προκαλούν χαλάρωση, επιβραδύνουν όλες τις λειτουργίες του οργανισμού, ενώ επιδεινώνουν τους πόνους στη μέση και στις αρθρώσεις. Από τις αρχές του Σεπτέμβρη, που σταμάτησα να φοράω τα δακτυλίδια κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι πόνοι στη μέση σχεδόν εξαφανίστηκαν. Έκτοτε τα φοράω όλη νύχτα αλλά φροντίζω να μην κοιμάμαι ανάσκελα· επίσης, τα φοράω γύρω στη μιάμιση ώρα όταν ξαπλώνω το μεσημέρι.

Γενικότερα, έχω παρατηρήσει ότι τα "δαχτυλίδια αθανασίας" βοηθούν σημαντικά την πέψη, ενώ έχουν και ηρεμιστική επίδραση. Λειτουργούν καλύτερα όταν κάποιος είναι ξαπλωμένος ανάσκελα, δυστυχώς όμως εγώ τη νύχτα δεν μπορώ να κοιμάμαι σε ύπτια θέση επειδή έτσι πολλαπλασιάζονται οι ενοχλήσεις μου...

* * * *

Τετάρτη, 7 Ιανουαρίου 2015

Επιτέλους, βρίσκομαι ξανά πίσω στο σπίτι μετά από δεκαήμερες γιορτινές διακοπές στον Ευαγγελισμό. Στο εξής ο μπαμπάς θα παίρνει οξυγόνο με ειδικό μηχάνημα επί 24ώρου βάσεως, συν όλα τα υπόλοιπα φάρμακα που παίρνει για την καρδιά, τα νεφρά, το

ζάχαρο, το αναπνευστικό, κλπ.

... Ορισμένες σκηνές των “διακοπών”, που δεν θα βίωνα αν δεν έτρεχα στα νοσοκομεία όλη μέρα: α) Ενδιαφέρουσες συζητήσεις με τον ανηψιό Γιάννη, τον ξάδελφο Γιώργο και τον ξάδελφο Φώτη. Ο πρώτος υποστηρίζει ότι τα νοσοκομεία εμποδίζουν τους γέρους να αποχωρίσουν μια ώρα αρχίτερα, διατηρώντας τους σε μια ζωή βασανισμένη για μήνες ή χρόνια. “Όλοι αυτοί φοβούνται να πεθάνουν! Αν εγώ μάθαινα ότι έχω μια κακιά αρρώστια, δεν θα έκανα καμία θεραπεία! Θα λήστευα δυο τράπεζες, θα άφηνα κάτι στους δικούς μου να με θυμούνται όμορφα και θα τελείωνε το θέμα!” έλεγε ο ανηψιός μου και μάλλον το πίστευε. Με τον δεύτερο συζητήσαμε τις δικές του περιπέτειες στον Ευαγγελισμό και σε άλλα νοσοκομεία, καθότι έχει ένα νευρολογικό πρόβλημα: Το συμπαθητικό σύστημα δεν συντονίζεται με το παρασυμπαθητικό, παρουσιάζει διπλωπία αλλά το ελέγχει με φάρμακα. Ο τρίτος, φανατικός με το διαδίκτυο, με διαφώτισε σχετικά με διάφορα sites όπου μπορεί κανείς να ανακαλύψει ό,τι προϊόντα γουστάρει στις χαμηλότερες τιμές.

β) Ευχάριστες, σχετικά ανέμελες συζητήσεις με άτομα που δεν θα ξαναδώ ποτέ: Εύπορες, βαμμένες ξανθές γυναίκες της ηλικίας μου ή λίγο μεγαλύτερες, που συνόδευαν τους γέρους και άρρωστους άνδρες τους μέρα και νύχτα. Καμιά φορά εμφανιζόταν και ο 45χρονος γιος της Στέλλας, ο οποίος φαίνεται τριαντάρης, έχει περάσει διαταραχή πανικού και το διατυμπανίζει, ενώ κάνει κρα από μακριά πως είναι τοιούτος. Γενικά, πάντως, το εξάκλινο δωμάτιο είχε καλό κόσμο.

γ) Η χριστουγεννιάτικη διακόσμηση του νοσοκομείου: Στολισμένα δέντρα, γιρλάντες, το φωτισμένο

καράβι στην είσοδο, οι κρεμαστές μπάλες στο χωλάκι.

ε) Μια εντυπωσιακή, πανέμορφη πλαστική βαλίτσα που είδα στο μετρό: Το καπάκι ήταν χρωματιστό, γυαλιστερό και απεικόνιζε ένα σχέδιο μάνγκα: Γαλανός ουρανός, χιονισμένο τοπίο, ροζ τουλίπες· ένα κορίτσι με μπλε μαλλιά, εφαρμοστή γκρίζα μπλούζα με κοντή φούστα, μαύρες κάλτσες ως τους μηρούς, μαύρα μακριά γάντια στα ανοιγμένα χέρια.

στ) Βόλτες στους διαδρόμους και σκέψεις σχετικά με πιθανούς τρόπους διαφήμισης του παλιού βιβλίου μου “Νέμεσις”, το οποίο μόλις εξέδωσα στην εκδοτική πλατφόρμα “Φαιώ” ως e-book – αφού πρώτα το διόρθωσα και το βελτίωσα αρκετά. Θα κάνω τις προσπάθειές μου αλλά δεν έχω ψευδαισθήσεις...

Κυριακή, 18 Ιανουαρίου 2015

Αστρική Προβολή: Είναι νωρίς το πρωί και βρίσκομαι πάνω, στο σπίτι του Θάνου. Κατεβαίνω την εσωτερική σκάλα, μπαίνω στο σπίτι του Γιάννη, πάω στο μπαλκόνι κι από κει αρχίζω να αιωρούμαι ανάσκελα, κοιτώντας προς τα πάνω. Ο ουρανός φαίνεται γαλάζιος πίσω από τα φωτεινά, σχεδόν διάφανα σύννεφα. Κάποτε φαντάζει νυχτερινός και έναστρος, πάντα πίσω από λαμπερά νέφη, πράγμα που με παραξενεύει επειδή ξέρω πως είναι ακόμα πρωί.

Χαλαρώνω, αφήνομαι, αιωρούμαι ανάλαφρα, αισθάνομαι πολύ όμορφα. Τότε συνειδητοποιώ ότι νιώθω μια επαφή πάνω στο σώμα μου και ανάμεσα στα πόδια, που μοιάζει ερωτική. Βιώνω ηδονή που διαρκεί, μα δεν βλέπω κανέναν κοντά μου. Μόλις ξυπνώ, στο κρεβάτι μου, αντιλαμβάνομαι φευγαλέα κάτι αστραφτερό να υψώνεται πλάι μου και να φεύγει μακριά... ⇧

 Ο μικρός Αντώνης είναι εδώ σήμερα, παίρνουμε

το πρωινό μας όλοι μαζί, και ξαφνικά μου έρχεται η επιθυμία να τον πειράξω λίγο: “Χθες βράδι είδα μια ωραία ταινία στην τηλεόραση, τρεις ώρες κράτησε και την είδα παρέα με τον Ανρί!”

Χωρίς να πει τίποτα, ο μικρός σηκώνεται από την καρέκλα, το βάζει στα πόδια, τρέχει στο δωμάτιό μου και αρχίζει να βαράει γροθιές στην αφίσα μου. Τρέχω κι εγώ ξωπίσω του για να προλάβω το κακό. “Έλα τώρα, εσύ είσαι πιο ωραίος! Άσε ήσυχο τον Ανρί!” του λέω αλλά ο Τώνης δεν πείθεται. Τότε ακριβώς, χτυπά το κουδούνι. Είναι ο πατέρας του, ο μικρός τρέχει να τον προϋπαντήσει και ο Ανρί τη γλυτώνει στο τσακ.

Κυριακή, 25 Ιανουαρίου 2015

Ημέρα βουλευτικών εκλογών σήμερα και δεν έχω καμία όρεξη να ψηφίσω κανέναν απατεώνα. “Θα ψηφίσω τον Αντώνη!” δηλώνω όχι τόσο αστεία, ενώ ο μικρός παρακολουθεί με ενδιαφέρον.

“Αλήθεια, νεαρέ, εσύ τι θα πεις στην Ευρώπη, που όλο μας ζητάει λεφτά;” τον ρωτάω τελικά.

Ο Τώνης σοβαρεύεται, σηκώνει το δάχτυλο ψηλά και αρχίζει να αγορεύει με στόμφο: “Να τι θα τους πω: Δεν σας δίνουμε άλλα λεφτά, να μας δώσετε εσείς λεφτά, ιδίως η Γερμανία που μας χρωστάει ακόμη από τον πόλεμο, και η Ιταλία που ξεκίνησε τον πόλεμο! Και μετά θα πάω σε όλη την Ευρώπη και θα ζητάω να δώσουν στην Ελλάδα λεφτά!”

Λοιπόν; Ποιός πολιτικός έχει πιο συγκεκριμένο πρόγραμμα από τον Αντώνη;

... Εντέλει, την εξουσία θα πάρει το ΣΥΡΙΖΑ -πιο γρήγορα απ' όσο υπολόγιζα. Έτσι, το σύστημα θα πετύχει τελικά το σκοπό του στην Ελλάδα, που είναι η στροφή του κόσμου σε ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Βιάζονται, μάλιστα για την ορκομωσία: Αντί για ένα μήνα αργότερα, ως είθισται ως τώρα, ο νέος πρωθυπουργός θα ορκιστεί στα γρήγορα, την επόμενη κιόλας μέρα, με συνοπτικές διαδικασίες θα έλεγα, χωρίς καν την ευλογία της εκκλησίας, καθότι ο κύριος δηλώνει άθεος...

Παρασκευή, 13 Φεβρουαρίου 2015

☺ "...Είμαι ερωτευμένος! Αυτή η γυναίκα είναι δηλητήριο στο μυαλό μου!" ανακοινώνει ξαφνικά ο Τώνης, ενώ παίρνουμε το απογευματινό μας.
"Ναι; Με ποιάν;" ζητώ να μάθω, ενώ η μητέρα μου αναρωτιέται πού άκουσε ο σπόρος αυτές τις εκφράσεις.
"Με την Κουβίρα, που παίζει στην Κόρα!"
"Μα αυτή είναι καρτούν!"
"Ναι, είναι μια ωραία μελαχροινή. Την έχω βαθιά μέσα στην καρδιά μου, σαν το ποδόσφαιρο! Αλλά μου την πήρε ένας άλλος (καρτούν κι αυτός) και θα τον σπάσω στο ξύλο!" *[αυτό θα πει "όλα του γάμου δύσκολα"...]*
"Εντέλει, τι προτιμάς; Τις γυναίκες ή το ποδόσφαιρο;" τον ρωτάω.
"Και τα δυο! Αλλά μια σταγόνα πιο πολύ, το ποδόσφαιρο!"

Τρίτη, 17 Φεβρουαρίου 2015

Διαξιφισμοί: Το απόγευμα έχω μάθημα με τις εγγονές της Θεώνης. Ο πατέρας τους έρχεται και με παίρνει με το αμάξι, όπως πάντα, επιστρέφοντας από τη δουλειά του. Έξω χιονίζει κάργα, το σχολιάζω (αναγκαστικά) μα ο Αργύρης ισχυρίζεται ότι
"Τώρα δεν χιονίζει, πριν χιόνιζε!"
"Σαφώς, είναι φανερό πως τώρα δεν χιονίζει!" του κάνω ειρωνικά (δεν άντεξα).

“Χιονοθύελλα ήταν, χιονοθύελλα!” φωνάζει αυτός, σα να κάνει αναγγελία στην TV.

Προφανώς, μου είναι αδύνατο να συζητήσω το παραμικρό με τον Αργύρη, ακόμη και για τον καιρό! Μπορεί έξω να ρίχνει καρέκλες, μα αν πω ότι βρέχει θα μου απαντήσει με προπέτικο υφάκι “Όχι μωρέ, πριν έβρεχε” κλπ μαλακίες. Γενικότερα, ο κύριος στην παραμικρή μου λέξη έχει έτοιμο ένα “όχι μωρέ...”

Λίγο αργότερα με ρωτάει τι είδους θέρμανση έχουμε κι όταν του απαντώ “θερμοσυσσωρευτές”, φαίνεται να εκπλήσσεται.

“Και δεν αγοράζετε πετρέλαιο;” απορεί.

“Όχι”, του απαντώ κι εκείνος συνοφρυώνεται, μάλλον από ζήλια.

“Και η μητέρα μου είχε κάποτε τέτοιες βλακείες!” μου κάνει δεικτικά και συνεχίζει όλο καμάρι: “Εγώ έχω στο σπίτι σόμπες γαλαζίου (!), που καίνε μονάχα τρία ευρώ στις δέκα ώρες!”

“Μπράβο” του κάνω, χωρίς να εκφράσω απορία σχετικά με το τι είναι το... “γαλάζιο” και χωρίς να επισημάνω: *Τρία ευρώ επί δυο μήνες, μας κάνουν 180 ευρώ στο δίμηνο, μια ΔΕΗ ακόμη. Μπράβο, εξυπνάκια...*

Επιπλέον, μόλις σήμερα συνειδητοποιώ ότι είναι αδύνατο να βρεθεί κάποιος κοντά στο αμάξι του, με αυτοκίνητο ή πεζός, και να μη τον διαολοστείλει. Στη συνέχεια, αρχίζει τα μασονικά λογίδρια: “Ο Ελληνάρας δεν μαθαίνει, πάντα ίδιος μένει, τι να πει και ο Γερμανός, έχει πάθει την πλάκα του με τους Έλληνες!”

... Όσο για τη μητέρα του, τη Θεώνη, έχει αρχίσει να με προβληματίζει και αυτή: Κατ' αρχήν, έχει την τάση να φέρνει αντιρρήσεις και να αμφισβητεί οτιδήποτε της πω, απλά δεν το κάνει με την αρρωστημένη επιμονή του γιου της. Ναι μεν μας φέρνει συνεχώς ρούχα και

τρόφιμα, ωστόσο δεν δέχεται ποτέ το παραμικρό από εμάς, ούτε κέρασμα, ούτε καφέ, ούτε καν νερό! Καμιά φορά την πιάνει ένας τρομερός βήχας και πάει να πνιγεί, της φέρνουμε ένα ποτήρι νερό και πίνει μονάχα μια τόση δα γουλιά -αν πιεί. Αν της χαρίσουμε κάτι, για παράδειγμα ένα κιλό τυρί φέτα, μετά θα μας πει ότι το έδωσε στο γείτονα ή ότι ήταν χαλασμένο και το πέταξε.

Ενίοτε, μου εκφράζει και τη δυσπιστία της σχετικά με την αποτελεσματικότητά μου σαν δασκάλα:
"Μαθαίνουν τίποτε τα παιδιά ή προχωράνε στα τυφλά;" με ρώτησε σήμερα, έτσι, στο ξεκούδουνο.
"Μαθαίνουν, δεν προχωράνε στα τυφλά", αποκρίθηκα ήρεμα.

Η περίπτωση της Θεώνης μου θυμίζει αρκετά την Πέρσα (ανήκουν και στο ίδιο ζώδιο: Υδροχόος) αλλά και τη Λουίζα: Την γνωρίζω δεκαετίες, φροντίζει να διατηρεί συνεχώς ένα πρόσωπο ανιδιοτελούς αλληλεγγύης και προσφοράς, που την καθιστά υπεράνω πάσης υποψίας σε κάθε περίπτωση· προδίδεται μονάχα από ανεπαίσθητες λεπτομέρειες. Προσοχή, λοιπόν...

Τρόπος Δράσης: Σίγουρα, δεν είναι να ανοίγω κουβέντες με τον Αργύρη, καθώς πάσχει από παράνοια βαριάς μορφής. Είναι τρελός για δέσιμο και δεν ξέρω τι άλλο είναι, ούτε τι εντολές εκτελεί. Το υποσυνείδητό μου με προειδοποιεί γι' αυτόν με διαρκή ταραχή, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να τον σουτάρω το γρηγορότερο, πριν να είναι πολύ αργά.

Ακόμη, δεν ξέρω πόσο ακίνδυνο είναι να μπαίνω στο αυτοκίνητό του: Κάθε φορά που μπαίνω ή βγαίνω από το όχημα, πάντα ανοίγει την πίσω πόρτα, κάτι ψάχνει, κάτι ψαχουλεύει, κάτι κάνει. Σήμερα ειδικά, άνοιξε για να πετάξει τα γυαλιά ηλίου πάνω στο πίσω κάθισμα! Μετά, άνοιξε το πορτ-μπαγκάζ αλλά δεν πήρε

κάτι από εκεί, ούτε άφησε τίποτα, όπως πάντα...

Από σήμερα, λοιπόν, ήδη ξεκίνησα τη διαδικασία σταδιακής εξόδου: Μόλις τελείωσε το μάθημα, του ανακοίνωσα ότι “Δεν θα χρειαστεί να με πας σπίτι απόψε, επειδή έχω ένα εκτακτο μάθημα εδώ κοντά”. Παραξενεύτηκε, επέμεινε, μα επέμεινα κι εγώ ότι “δεν είναι ούτε πέντε λεπτά απόσταση”. Εντέλει με συνόδεψε κάτω, μέχρι την πυλωτή επειδή “Πρέπει να κουνήσω το αμάξι γιατί θα έλθει μετά η Γιώτα και δεν θα 'χει πού να βάλει το δικό της”, λέει (μπούρδες).

Στο εξής, κάθε Τρίτη θα του λέω το ίδιο· όσο για την Παρασκευή, αν την προηγούμενη φορά με έχει νευριάσει, θα κάνω την άρρωστη, θα ακυρώνω το μάθημα και θα το αφήνω για Σάββατο πρωί, που οι μικρές βρίσκονται στης γιαγιάς τους.

Κάποια στιγμή, στο όχι πολύ μακρινό μέλλον, πρέπει να εγκαταλείψω οριστικά αυτή τη δουλειά προτού βρω κανέναν άσχημο μπελά. Επίσης, πρέπει να φύγω και από τη Νηρηίδων. Τα συμβάντα των τελευταίων 15 χρόνων (λυσσαλέος ηχητικός πόλεμος, συγκέντρωση βουνών από παλιατσαρίες στην αυλή μου, τα σκοτεινά σχέδια των κολλητών φιλενάδων μου και της “οικογένειάς” μου και, τώρα, το απίθανο μπλέξιμο με τους Ξιφαράδες) φανερώνουν μονάχα ένα πράγμα: Οι κλοιοί έχουν παρασφίξει γύρω μου και είναι πλέον επικίνδυνο να διαμένω εδώ.

Ωστόσο, δεν μπορώ να φύγω πριν πεθάνουν οι γονείς μου, άλλωστε η παρουσία τους μου εξασφαλίζει μια σχετική προστασία. Όμως, όταν οι γονείς πάψουν να υπάρχουν, αυτή η στοιχειώδης προστασία θα εξανεμιστεί και το κλίμα εδώ δεν θα με σηκώνει καθόλου. Τότε, θα πρέπει να δράσω άμεσα και αποφασιστικά...

Σάββατο, 28 Φεβρουαρίου 2015

☻ Νωρίς το πρωί μας φέρνουν τον Αντώνη για να τον κρατήσουμε ως την ώρα που θα έλθει ο παππούς του να τον πάρει και να τον πάει στην προπόνηση ποδοσφαίρου. Μόλις μπαίνει μέσα, ο μικρός είναι όλο προπέτεια και τσαντίλα άνευ λόγου και αιτίας: Δεν απαντά στις ερωτήσεις μας, μας βρίζει, δεν θέλει να τον ακουμπάμε, δεν θέλει να αγγίζουμε τα πράγματά του κλπ στραβοξυλιές -ως συνήθως.

Σε μια στιγμή, η μητέρα μου τον ρωτάει τι ώρα έχει προπόνηση, κι εκείνος της απαντά όλο αναίδεια: "Δεν σου λέω, δεν θέλω να σου πω, μη μου μιλάς, όλο βλακείες λέτε εδώ μέσα, σας χέζω και σας κατουράω!"

Η μαμά γίνεται αμέσως έξω φρενών: "Σου το έχω πει εκατό φορές, ότι πρέπει να σέβεσαι τους μεγάλους! Τώρα θα σε μάθω εγώ να φέρεσαι, ζώον!" του φωνάζει και τον αρχίζει στις τσιμπιές. Φωνές, φασαρία, κλάψες, κακό.

"Σημερινό παιδί είναι, τι περιμένεις; Όπως κι αν τους φερθείς, είτε με το καλό είτε με το άγριο, δεν μαθαίνουν ποτέ τρόπους, ούτε τίποτε άλλο!" επισημαίνω εγώ.

☺ Ύστερα, η μαμά κι εγώ καθόμαστε στην κουζίνα για να πάρουμε το πρωινό μας. Εντός ολίγου καταφθάνει και ο Αντωνάκης. Έρχεται και κάθεται ανάμεσά μας, όλο γλύκες και χαμόγελα. Χωρίς να του το ζητήσει κανένας, δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει για να μας περιποιηθεί: Φέρνει κοντά και τα δυο μπαστούνια της μητέρας μου, της γεμίζει το ποτήρι νερό, εμένα μου φέρνει τα γυαλιά μου, τα σκουπίζει με το ειδικό πανάκι. Όποτε του δίνουμε κάτι να φάει, δεν παραλείπει να πει ευχαριστώ. Λίγο αργότερα, παίρνει μια πετσέτα και πάει να καθαρίσει τον καθρέφτη που έχω στο δωμάτιό μου.

Ο μικρός παραμένει τρυφερό γατσούλι μέχρι τις 11:30, που έρχεται ο παππούς του να τον πάρει.

Τελικά, όντως το ξύλο βγήκε από τον παράδεισο: Οι άνθρωποι μονο έτσι καταλαβαίνουν, έστω για μια μέρα (δίχως αμφιβολία, από αύριο ο μικρός θα το παίζει και πάλι βαρύ πεπόνι). Όποια άλλη μέθοδο διαπαιδαγώγησης κι αν χρησιμοποιήσεις -καλόπιστες κουβεντούλες, λογικά επιχειρήματα, κόψιμο χατηριών κλπ- απλά δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα...

***Αποκατάσταση οικογενειακής ισορροπίας*:** Είναι τρελοκομείο εδώ μέσα, όμως είναι το δικό μου τρελοκομείο. Κακά τα ψέματα: Έχω βρεθεί σε απειράριθμους χώρους, έχω γνωρίσει αμέτρητους ανθρώπους, όμως πουθενά δεν αισθάνομαι πιο άνετα απ' ότι στο σπίτι μου, με την “οικογένειά” μου. Όσο σκάρτοι κι αν είναι απέναντί μου, αυτούς μπορώ να τους αντιμετωπίζω. Μονάχα εδώ μπορώ να αναπνέω. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι, “οι απέξω”, τους ξεπερνούν κατά πολύ σε κακία, πονηρία, λαγνεία.

Ουσιαστικά, βέβαια, η δική μου οικογένεια είναι η μητέρα μου, εφόσον είναι η μόνη που εξακολουθεί να με ακούει: Από τις πέντε κουβέντες που θα πω, θα ακούσει τις δυο και θα συμφωνήσει με τη μία. Όλοι οι άλλοι "συνάνθρωποι" δεν με ακούνε καν· προτού καν ανοίξω το στόμα μου, με βρίζουν, αντιλέγουν βλακωδώς ή απλά γυρίζουν αλλού τη μούρη. Ορισμένες φορές, μάλιστα, η μητέρα μου με εκπλήσσει: “Πώς γίνεται εμείς να είμαστε πάντα ταπί, ενώ κάποιοι άλλοι κολυμπάνε διαρκώς στο χρήμα; Μόνο μία εξήγηση υπάρχει: Είναι εξωγήινοι με ανθρώπινη μορφή!” μου είπε στις προάλλες, έτσι ξαφνικά.

Σήμερα το απόγευμα το 'φερε η κουβέντα και της εξήγησα τα επεισόδια με τη Λουίζα (κεράσματα καθυστερημένα κατά μία ώρα, επί χρόνια ολόκληρα) και τον Αργύρη Ξιφαρά (όποτε μπαίνουμε ή βγαίνουμε από το αμάξι του, ανοιγοκλείνει τις πίσω πόρτες και το πορτ-μπαγκάζ ψάχνοντας για διάφορα αντικείμενα) χωρίς όμως να αποκαλύψω τα αληθινά ονόματα των ατόμων αυτών.

“Δεν αποκλείεται η τάδε να ρίχνει κάτι μέσα στο φλυτζάνι, κάτι που απαιτεί μία ώρα για να παρασκευαστεί”, μου είπε αυθόρμητα.

“Ίσως, όμως, να μη ρίχνει τίποτα· ίσως θέλει μόνο να δημιουργεί εντυπώσεις”, απαντώ μετριοπαθώς.

“Αυτό το παίζεις, πενήντα-πενήντα...”

Ομοίως για τον Αργύρη και το αμάξι του: “Και η συμπεριφορά αυτουνού περίεργη είναι, υπερβολική: Πιθανότατα κάτι σκαρώνει!”

“Ίσως να έχει κάποιο μηχάνημα και περιλούζει τον άλλο με αόρατες ακτινοβολίες!” της λέω κι εκείνη γνέφει θετικά. Παραδόξως, φαίνεται να κατανοεί τι της λέω.

Μια σύμπνοια που δεν βρίσκω πουθενά πλέον, και σύντομα θα τη χάσω για πάντα...

Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Φλεβάρης 2015): Παρά τα τρεξίματα στα νοσοκομεία και το κρυολόγημα κατά την πρώτη βδομάδα του Ιανουαρίου, αυτός ο μήνας δεν πήγε άσχημα: 3 όνειρα με φλόγες και 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα (εξαιτίας ενασχόλησης με το κομπιούτερ μέχρι αργά το απόγευμα). Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν σε 22 κατά μέσο όρο.

Ο Φλεβάρης κινήθηκε περίπου στα ίδια επίπεδα· θα μπορούσε να πάει και καλύτερα, αν τηρούσα πιο σχολαστικά την ψυχική αυτοάμυνα: Δεν σηκωνόμουν

πάντα όποτε ξυπνούσα μέσα στη νύχτα, ενώ κάποιες φορές ξεχάστηκα ανάσκελα για αρκετή ώρα...

Νιώθω, όμως, ότι αρκετά έχω ασχοληθεί
με οράματα φωτιάς και εφιαλτικά μηνύματα.
Ούτε μπορώ πια να κρύβομαι...
Κρίνω ότι έχει έλθει η ώρα
να κάνω κάτι άλλο:
Να αποκαλυφθώ στον κόσμο,
πάντα όμως με προφυλάξεις.
Έχει έλθει η ώρα για Δράση...